

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, TRAVANJ 2015. ■ GODIŠTE IX. ■ BROJ 52 ■ ISSN 1846-4076

2

**BISKUPOVA
USKRSNA PORUKA**

4

DOGAĐAJNICA

Žalosni petak u Jasenovcu

**U Katedrali u službu
uvedeni novi kanonici**

**Spomen na poginule
hrvatske branitelje**

**Biskup primio
predsjednicu Kolindu
Grabar Kitarović**

21

MOJA VJERA

**M. Ivančić: Vjeru treba
uvijek javno svjedočiti**

22

IZ MISIJA

**Karlo Prpić, misionar iz
Požeške biskupije**

24

**UZ GODINU
POSVEĆENOG ŽIVOTA**

Kćeri Milosrđa u Novskoj

26

ŽIVOT MLADIH

**Održan XVII. Križni put
mladih Požeške biskupije**

35

KRŠTENJA

Štetan Uskrs!

*Molim Uskrsloga da po zagovoru sv. Terezije Avilske ostvari naše duboke
čežnje za ljubavlju koja pobjeđuje smrt i ispuni nas konačnim smislom.
iz biskupove poruke*

»Vrijeme je da krenemo«

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
bogoslovi i vjeroučitelji,
dragi vjernici!*

»Vrijeme je da krenemo!« Riječi su to koje je izgovorila sv. Terezija Avilska prije svoga odlaska s ovoga svijeta. Duboko je iskusila da je smrt po njezinu posvemašnjemu životnomu sjedinjenju s Isusom Kristom »umiranje da ne umre«, »kraj bez kraja«, hod u punu slobodu, uranjanje u beskrajni dinamizam svemoćne Božje ljubavi, prijelaz u vječnost koju samo ta ljubav može darovati. U tome raspoloženju vjere, od srca Vam čestitam Uskrs o 500. obljetnici rođenja sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale.

Smrt u našem iskustvu

1 Spomenuto iskustvo avilske svete potiče nas da se u trenutačno teškoj osobnoj i društvenoj situaciji – za Uskrs o 500. obljetnici njezina rođenja – zaustavimo nakratko pred činjenicom smrti, kao pred stvarnošću koja se odnosi na svakoga od nas i za koju trebamo imati primjeren odgovor s kojim joj možemo poći ususret. Smrt svi doživljavamo kao stanje manjka, kao odsutnost života ili jednostavno kao poništenje života. Smrt je suprotnost životu. Na svoj način susrećemo je već u prolaznosti kojoj smo podloženi, u bolesti i siromaštvu pa nas ta stanja kao suprotna životu pokatkad pritišću do nepodnošljivosti. Duboko je u našem biću upisana istina o određenosti za život pa se u nama sve buni protiv smrti, opiremo joj se na najrazličitije načine. Suvremena kultura, s jedne strane, činjenicu smrti pokušava odstraniti iz naše svijesti i svakodnevice

gospodarskim napretkom koji vodi višemu životnom standardu, omogućuje lagodan, hedonistički život. S druge strane, taj isti suvremeni čovjek u svojoj nostalgiji za vječnim životom, znanstvenim putem traži mogućnosti nadvladavanja smrti ili što trajniju njezinu odgodu. Prije nekoliko godina jedan naš splitski znanstvenik objavio je u medijima da je pronašao eliksir života koji će pomoći da se ljudski život produži do neočekivanih granica. Čuli smo također da je vlasnik poznate tvrtke Google nedavno obznanio odluku da velik dio svoje financijske dobiti uloži u medicinska istraživanja u uvjerenju da će se tim putem za nekoliko desetaka godina ostvariti mogućnost produljenja ljudskoga vijeka i do 500 godina. Navedeni pokušaji imaju svoje značenje, no nisu cjeloviti u pristupu čovjeku i smrti, bave se mogućnošću odgode smrti ali je ne mogu nadvladati.

Bog i smrt

2 Vlastito nam iskustvo kazuje da smrt nije tek pitanje naše psihosomatske strukturiranosti provjerljive kliničkim putem, nego je daleko složenija stvarnost jer je čovjek biće duha, neponovljiva i jedinstvena osoba. Što se događa u smrti na toj razini, nije moguće utvrditi nikakvim pozitivnim znanstvenim pristupima, to ostaje nedokučivom tajnom. Ono što čovjek svojim duhom naslućuje, rasvijetljeno je u Božjoj objavi zapisanoj u Svetome pismu, u iskustvu koje je čovjek dohvatio nadahnućem i snagom Duha Svetoga. Pismo nam svjedoči: »Bog nije stvorio smrt, niti se raduje propasti živih. Već je sve stvorio da sve opstane« (Mudr 1,13). Sam pisac Knjige Mudrosti uvjeren je da je »pravednost besmrtna« (Mudr 1,15), povezuje smrt s onom stvarnošću koju nazivamo grijehom, svojevrsnim atakom na naš duh koji razara čovjeka na najdubljoj razini njegova bića. Razlikuje prirodnu tjelesnu smrt od mogućnosti da čovjek bude usmrćen na razini svoga duhovnoga bića, jedinstvene i neponovljive osobe. Pismo nam svjedoči da pravednikova smrt kao pomirna žrtva dragovoljno prinesena za grijeh drugih ljudi po kojoj on ispunja Božji naum (usp. Iz 53,8-12) ima svoje duboko značenje za oslobođenje od smrti koja zahvaća cjelovito naše biće i u njegovoj duhovnoj sastavnici, da nas od nje može osloboditi samo ljubav, izvor, temelj i jamstvo života u njegovu vječnomu trajanju.

Sveta Terezija Avilska je duboko razumjela da Isus poput pšeničnoga zrna bačena u zemlju »umire da ne umre«, umire kako bi pobijedio život, kako bi donio bogat plod, te je prihvatila umiranje samoj sebi, svojoj sebičnosti, opredijelila se za siromaštvo i život za druge u želji da u njoj pobijedi Isusov »za čovjeka«. U jednoj svojoj pjesmi nakon svakoga stiha ona kao refren ponavlja to svoje opredjeljenje: »Umirem da ne umrem!« Svoju fizičku smrt smatrala je korakom prema konačnoj stvarnosti, vidjela ju je kao »vrijeme da krenemo«.

Svoju moć nad smrću Isus je očitovao liječenjem bolesnih, istjerivanjem Zlođuha, pomaganjem siromašnih, uskrišavanjem mrtvih, napose otpuštanjem grijeha snagom svoje ljubavi i milosrđa kojom je duhovno razorene ljude liječio u njihovu cjelovitom zdravlju, podizao ih u život. Isus je po nepravednoj osudi – u svojoj mucu i smrti po volji Očevoj »poslušan do smrti« (Fil 2,8) – preuzeo na sebe našu smrt, kao Pravednik uvršten je među zločince (usp. Lk 22,37; Iz 53,12), učinjen »mjesto nas grijehom« (2 Kor 5,21), umirući grijehu oduzeo svaku vlast (Rim 6,10). Bog ga je uskrisio od mrtvih i darovao mu »ime nad svakim imenom« (Fil 2,9).

Pobjeda smrti u Isusu Kristu

3 Tako nam je otvoren obzor Božje otajstvene strategije, ekonomije spasenja koja je svoj vrhunac imala u Isusovoj smrti, u polaganju njegova života »za nas« da bi svojom smrću pobijedio smrt. Svoju moć nad smrću Isus je očitovao liječenjem bolesnih, istjerivanjem Zlođuha, pomaganjem siromašnih, uskrišavanjem mrtvih, napose otpuštanjem grijeha snagom svoje ljubavi i milosrđa kojom je duhovno razorene ljude liječio u njihovu cjelovitom zdravlju, podizao ih u život. Isus je po nepravednoj osudi – u svojoj mucu i smrti po volji Očevoj »poslušan do smrti« (Fil 2,8) – preuzeo na sebe našu smrt, kao Pravednik uvršten je među zločince (usp. Lk 22,37; Iz 53,12), učinjen »mjesto nas grijehom« (2 Kor 5,21), umirući grijehu oduzeo svaku vlast (Rim 6,10). Bog ga je uskrisio od mrtvih i darovao mu »ime nad svakim imenom« (Fil 2,9). Svojom smrću ponio je sve nas na križ pa smo u njemu svi umrli da bismo u njemu svi oživjeli.

Sakramentalno se to ostvaruje u svetome krštenju u kojem smo snagom Isusova Duha oslobođeni od kraljevanja smrti nad nama, tim smo činom odložili staroga čovjeka i od mrtvih postali živima (usp. Rim 6,13). Za nas vrijedi obećanje: »Onaj koji uskrisi Krista od mrtvih, oživjet će i smrtna tijela vaša po Duhu svome koji prebiva u vama« (Rim 8,11). Tako i naša tjelesna smrt dobiva novi smisao, jer je ona umiranje »u

Gospodinu« kako bismo u njemu živjeli (usp. Rim 14,7). To se mora očitovati u svakodnevnom kršćaninovu životu. On poput sv. Pavla nastoji usmrćivati tjelesna djela, strasti, nastoji prihvatiti slabosti, bolesti i poteškoće kao umiranje u kojem se treba očitovati Gospodinova pobjeda. No, trajno treba imati na umu da se drama smrti i života, drama prijelaza iz smrti u život događa po vjeri u Isusa Krista kojom postajemo jedno s njime. Jer, po Gospodinovoj riječi, samo onaj »Tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će« (Iv 11,25).

Poput Terezije s Isusom »umrijeti da ne umremo«

4 Draga braćo i sestre! Ovim kratkim prisjećanjem na značenje i smisao naše smrti u svjetlu Božje objave, želio bih vas potaknuti da s još više žara stavite Isusa u središte svoje svakodnevne. U tome nam pomaže i primjer sv. Terezije Avilske. Svojom velikom znatiželjom i tragalačkom upornošću otkrila je da nam je Bog u Isusu Kristu otvorio mogućnost novoga čovjeka utemeljena u njegovoj posvećenoj ljubavi koja se utjelovljenjem započela ostvarivati u malenosti, prolaznosti, trpljenju te konačno u smrti. Oduševila se Isusovim malim putom, duboko zavoljela njegovo čovječstvo, sjedinjavala je s njime svoje nemoći i patnje, svakodnevno nastojala biti po-

svema njegova u ozračju molitve, pokore i žrtve te živjeti od snage njegova Duha. Ona je duboko razumjela da Isus poput pšeničnoga zrna bačena u zemlju »umire da ne umre«, umire kako bi pobijedio život, kako bi donio bogat plod, te je prihvatila umiranje samoj sebi, svojoj sebičnosti, opredijelila se za siromaštvo i život za druge u želji da u njoj pobijedi Isusov »za čovjeka«. U jednoj svojoj pjesmi nakon svakoga stiha ona kao refren ponavlja to svoje opredjeljenje: »Umirem da ne umrem!« Svoju fizičku smrt smatrala je korakom prema konačnoj stvarnosti, vidjela ju je kao »vrijeme da krenemo«. U smrti je konačno postala dionicom preobraženoga i proslavljenoga čovjeka. Na njoj se ostvario Božji naum o čovjeku pa je s pravom nazivamo Velikom sv. Terezijom. Pozivam vas da i vi u svojoj svakodnevici učinite tako.

Molim Uskrsloga da po zagovoru sv. Terezije Avilske ostvari naše duboke čežnje za ljubavlju koja pobjeđuje smrt i ispuni nas konačnim smislom.

Sve vas pozdravlja i blagoslivlja vaš biskup

Požega,
na 500. rođendan sv. Terezije Avilske,
28. ožujka 2015.

ŽALOSNI PETAK U JASENOVCU

Isus Krist – mjerilo našeg ponašanja pred zlom i zločincima

U petak, 27. ožujka, uoči Cvjetnice (koji se u narodu naziva i Žalosnim petkom), Požeška biskupija po petnaesti je puta proslavila Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. Središnje molitveno pokorničko slavlje održano je u jasenovačkoj župnoj crkvi, a predvodio ga je požeški biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s Đurom Hranićem, đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom; Marinom Srakićem, đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom u miru; Đurom Gašparovićem, srijemskim biskupom; generalnim tajnikom HBK Encom Rodinisom, njegovim zamjenikom Fabijanom Svalinom, kanonicima požeškoga Stolnog kaptola na čelu s prepoštom i generalnim vikarom Josipom Devčićem, svećenicima Novljanskog dekanata s dekanom Milanom Vidakovićem te arhiđakonom zapadno-slavonskim Matijom Jurakovićem.

Na slavlju je bio nazočan i slavonski episkop Jovan Ćulibrk u pratnji okučanskog paroha Dragana Antonića i đakona Milana Tomaševića. Među brojnim vjernicima koji su do zadnjeg mjesta ispunili crkvu bili su i pješaci hodočasnici iz župa Novljanskog dekanata te školska djeca.

Kamenovanje istine

U pozdravnoj riječi biskup Škvorčević podsjetio je kako Požeška biskupija od Velikog jubileja 2000. na poticaj svoga utemeljitelja pape Ivana Pavla II. redovito održava Dan obnove čišćenja pamćenja te pokorom, postom i molitvom te raspoloženjem praštanja i pomirenja nastoji iskazati poštovanje i zahvalnost svim žrtvama totalitarnih sustava 20. stoljeća bez obzira na njihovu vjersku, nacionalnu ili drugu pripadnost.

Zahvalio je biskupima đakovačko-osječke crkvene pokrajine za zajedništvo koje u ovoj prigodi svjedoče s požeškom mjesnom Crkvom, a episkopu Jovanu za znakovitu nazočnost na slavlju. U činu kajanja biskup Škvorčević je, po uzoru na riječi pape Ivana Pavla II. prigodom Dana čišćenja pamćenja 2000. u Rimu, spomenuo konkretna zla nanesena neležim ljudima; od jasenovačkog i starogradiškog logora do bleiburškog, vukovarskog i drugih najnovijih križnih putova te zahvalio Bogu za one koji su tijekom rata radije prihvatili progon i ubijanje nego bili suradnici zla.

U homiliji biskup je podsjetio da će se uskoro napuniti 70 godina od završetka II. svjetskog rata te da su u svijetu, napose u Europi, pobrojene njegove žrtve, dostojno pokopane, da im se iskazuje poštovanje, a sukobljene strane nastojale su oko pomirenja kako bi izgrađivale sadašnjost i otvarale budućnost. Potom je rekao: „Tijekom minulih sedamdeset godina međusobno nepomireni živi sudionici rata kod nas nisu uspjeli pokopati ratne žrtve u grobove njihova dostojanstva, nego ih još i danas polažu u ideološke rovove i upotrebljavaju za neke račune i vlastite ciljeve. Tako ratne žrtve postaju još jedanput žrtvama. To osobito osjećamo u Jasenovcu, Staroj Gradiški, na brojnim poznatim i još uvijek nepoznatim masovnim grobištima ubijenih ljudi kojima su totalitarni sustavi 20. stoljeća oduzeli pravo da budu ono što jesu. No nisu ih ubijali totalitarni sustavi, nego oni koji su ih smislili i organizirali progone i ubijanja te ih provodili u doba fašizma i komunizma, oni čiji mentalitet na svoj način živi i danas u određenim pojedincima i skupinama u našem okruženju. Njima nije do istraživanja cjelovite istine o ubijenima,

niti im je stalo do toga da učine civilizacijski korak priznanja zločina u vlastitim redovima i zajedničkog iskazivanja poštovanja svakoj žrtvi bez obzira na vjeru, naciju ili drugu pripadnost, niti im je do nastojanja oko međusobnog pomirenja u praštanju. Još uvijek ima onih za koje postoje samo žrtve na vlastitoj strani, a zločinci na drugoj strani te na taj način takvi kamenuju istinu.

Svjedoci smo kako takve ljude niti u najnovije vrijeme ne zanima što je zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac 19. veljače 1943. jasenovački logor nazvao ‘sramotnom ljagom’, a za ubojice u njemu izjavio da su ‘najveća nesreća Hrvatske’ niti što je pomagao i spašavao mnoge od sigurne smrti bez obzira na njihovu vjeru i naciju. Oni pozivaju papu Franju da se u Jasenovcu pokloni žrtvama, ali u skladu s računom koji time žele postići za vlastite ciljeve.“

Prašajte i oprostite će vam se

Biskup je zatim podsjetio na nastojanje hrvatskih vlasti početkom devedesetih godina prošlog stoljeća oko organiziranja sustavnog istraživanja žrtava II. svjetskog rata i porača što je ubrzo zastalo. Istaknuo je: „I u najnovije vrijeme od visokih javnih dužnosnika mogli smo čuti kako se ne treba vraćati u prošlost i njome baviti, nego graditi budućnost. S takvim se stavom nije moguće složiti jer on nanosi nepravdu žrtvama. Svaka, naime, neležna žrtva ima pravo na dostojanstvo i mi smo joj ga dužni vratiti putem nastojanja oko pune istine o njoj i o zločincu čije je, pak, dostojanstvo u priznavanju krivnje i kajanju za nju. Toga se ne smijemo odreći ni pod koju cijenu, ni zbog kojeg razloga, kako žrtvu ne bismo učinili još jedanput žrtvom. Stoga i danas na ovom

molitveno-pokorničkom slavlju očitujemo svoja opravdana očekivanja da odgovorni u našem društvu učine sve što je potrebno kako bi se znanstveno i objektivno istražila istina o svim zločinima počinjenima nad nedužnim ljudima, da se popišu njihova imena i trajno iskazuje poštovanje prema žrtvama bez obzira na nacionalnu, vjersku, političku ili neku drugu pripadnost.“

Spomenuo je kako je Hrvatska biskupska konferencija prije nekoliko godina pokrenula projekt otkrivanja nepoznatih grobišta i popis žrtava II. svjetskog rata i nakon njega te istaknuo da „to nije njezina prvenstvena zadaća niti ona ima mogućnosti to cjelovito provesti. Crkva i njezini vjernici dužnici su Istini kojoj je ime Isus Krist, a koji je svojim stavom pred zlom i zločincem mjerilo našeg ponašanja. On je u trenutku svoje nepravedne osude, uzdignut na mučilo križa, molio za one koji su mu nanijeli zlo: 'Oče, oprostí im, ne znaju što čine!' (Lk 23,34). Pozvao je svoje učenike: 'Praštajte i oprostí će vam se!' (Lk 6,37), hrabreći ih da to čine bezgranično, 'do sedamdeset puta sedam' (Mt 18,22). U molitvi Oče naš poučio nas je kako je praštanje uvjet da i nama Bog oprostí: 'Otpusti nam duge naše kako i mi otpustismo dužnicima svojim' (Mt 6,12).“

Pravednost ljubavi

Biskup je spomenuo da se čovječanstvo nakon II. svjetskog rata našlo pred strašnim izazovom kako izaći iz teškog stanja počinjenog zla i zločina te istaknuo da se osvetom zlo umnaža, a zakonskom osudom ostaje zatvorenim u svome krugu. Rekao je kako je razumljivo da se upravo u to doba u europskim katoličkim sredinama, napose u Poljskoj pogođenoj silnim zlom, pojavila pobožnost prema Božjem milosrđu koje praštanjem razrješuje zamršeni čvor zla i oslobađa od njegovih smrtnih posljedica. Podsjetio je da je u tom smislu utemeljitelj Požeške biskupije sv. Ivan Pavao II. odredio da Crkva u nedjelju poslije Uskrsa slavi Božje milosrđe, a papa Franjo nedavno proglasio Godinu Božjeg milosrđa. Potom je biskup nastavio: „Bog se ne ograničava na retributivnu pravednost, ne ponaša se po zakonu recipročnosti 'oko za oko, zub za zub', nego po pravednosti ljubavi. On milosrđem i praštanjem rastvara zatvoreni krug zla, izvodi zarobljenike na slobodu, udjeljuje im dostojanstvo koje im pripada kao slici Božjoj. Praštanje i milosrđe moć

je ljudskog duha, dar Božji za koji danas na ovom pokorničkom slavlju molimo po zagovoru Isusove Majke.“

Nakon toga, biskup je spomenuo kako nas je na praštanje pozvao papa Ivan Pavao II. kad je prigodom svoga prvog posjeta Hrvatskoj 1994. u propovijedi na zagrebačkom Hipodromu rekao: „Tražiti oprost i sam oprostiti, tako bi mogla biti sažeta zadaća koja je pred svima ako se žele postaviti čvrste pretpostavke za postizanje istinskog i trajnog mira.“ To je Papa još snažnije učinio, dodao je biskup, za Veliki jubilej 2000., kad nas je potaknuo „na čišćenje povijesnog pamćenja, podsjećajući da Crkva treba tražiti oprost i praštati, činiti pokoru i pozivati na pokoru zbog svojih sinova koji napose u teškim ratnim vremenima nisu svjedočili za Krista, nego su bili na sablazan svojim načinom razmišljanja i djelovanja. Praštanjem onima koji su nanijeli zlo nedužnima izdizemo se iznad počinjenog zla, ne živimo po njegovu diktatu i zadržavamo žrtve u čistom pamćenju, promatramo ih u njihovu dostojanstvu i veličini. Na taj način vršimo 'službu pomirenja' (2 Kor 5,18) na koju nas poziva apostol Pavao, evangeliziramo Jasenovac, Staru Gradišku i druga mjesta teških stradanja nedužnih ljudi, služimo istinskoj slobodi.“

Zajednički kršćanski stav

Potom je biskup istaknuo „da sadržaju našega povijesnog pamćenja pripada i sve ono što su činili ljudi Crkve kada su osuđivali zločin te svesrdno zaštićivali i pomagali ugrožene u vrijeme dok je bjesnio Drugi svjetski rat, među koje valja svrstati i one koji su tada radije podnijeli mučeništvo i smrt, nego bili suradnici zla. Navedeno raspoloženje vjere želimo danas, prigodom petnaestog Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u našoj Biskupiji, oživjeti u svom srcu molitvom, pokorom, hodočašćem i drugim djelima dobra i milosrđa kako bismo se sjedinili s Isusovim milosrdnim srcem i u njemu prepoznali, poštivali i čuvali istinu o našim ubijenima i onima koji su im nanijeli zlo.“

Biskup se potom poslužio riječima Pisma hrvatskih biskupa prigodom 50. obljetnice završetka II. svjetskog rata i rekao: „Željeli bismo se susresti i s drugim kršćanima koji će se na isti način odnositi prema krvnicima iz svoje sredine. Željeli bismo posebno da katolici i pravoslavni u Hrvatskoj zauzmu zajednički kršćanski stav i prema žrtvama, i prema krivnji za žrtve; prema grijehu i prema pomirenju. Ako se u prošlosti manipuliralo povijesnim činjenicama, požurimo čas kad ćemo u slobodi i odgovornosti pred Bogom i pred ljudima javno očitovati istovjetan kršćanski odnos i prema žrtvama, i prema krvnicima. Molimo da to vrijeme što prije sinea!“ - Neka po zagovoru Isusove Majke, naše Gospe Jasenovačke, tako bude, zaključio je biskup Škvorčević.

Nakon popričesne molitve glavnim jasenovačkim trgom krenula je procesija u čast Jasenovačkoj Gospi u kojoj su domaći vjernici i hodočasnici iskazali odanost i zahvalnost Isusovoj Majci što nas svojom ljubavlju prati na našim putovima te je s nama i pod jasenovačkim križem. Slavlje je završilo u crkvi gdje je biskup Škvorčević uputio molitvu predanja Isusovoj Majci.

DAN OBNOVE ČIŠĆENJA PAMĆENJA I SPOMENA MUČENIKA U STAROJ GRADIŠKI

S Božjom snagom biti jači od Zloga

Piše: Robert Kupčak • Snimio: Ivica Žuljević

U predvečerje Žalosnog petka, 26. ožujka, održano je pokorničko slavlje Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Staroj Gradiški koje je u zajedništvu sa svećenicima Novogradiškog dekanata predvodio biskup Antun Škvorčević. Slavlje je započelo kod Memorijala zaslužnim i ubijenim svećenicima pored nove župne crkve podignute njima na spomen gdje je biskup, nakon što je pozdravio sve prisutne, podsjetio na ubojstvo starogradiškog župnika Ferde Maretića 1945. i rušenje župne crkve po nalogu komunističkih vlasti 1948. godine. Rekao je kako su „u starogradiškom zatvoru u vrijeme totalitarnih sustava dvadesetog stoljeća bili poniženi i mučeni brojni svećenici i drugi nedužni ljudi te im danas u Staroj Gradiški želimo iskazati poštovanje i zahvalnost za žrtvu koju su podnijeli i ugradili u naše dobro i dostojanstvo hrvatske domovine“. Potom je pokorničkim zazivima molio za oprostjenje onima koji su u starogradiškom zatvoru činili zlo nedužnima, za vlastitu slobodu od osjećaja mržnje i osvete kako bismo čistim pamćenjem čuvali spomen na žrtve. Izrekao je pohvalu onima koji su, na čelu s bl. Alojzijem Stepincem, radije podni-

jeli mučeništvo, nego postali suradnicima zla te zaključio molitvom za utamničene svećenike u Staroj Gradiški.

Potom je pokornička procesija na čelu sa svećeničkom spomen-svijećom i knjigom imena 145 svećenika, 4 časna brata laika i 11 bogoslova koji su tamnovali u Staroj Gradiški krenula u župnu crkvu gdje je biskup predvodio euharistijsko slavlje. U homiliji je zahvalio svima nazočnima, napose osnovnoškolskoj djeci za sudjelovanje na slavlju obrazloživši da našim molitvenim sjećanjem na one koje su totalitarni sustavi proganili i ubijali vraćamo dostojanstvo nedužnim žrtvama, iskazujemo poštovanje i zahvalnost što je čin plemenitosti koju im dugujemo. Naglasio je kako je s time povezano praštanje kako bismo ubijene pamtili u čistoći srca oslobođena osjećaja mržnje i osvete. Nadovezao se na liturgijska sveto-pisamska čitanja i postavio pitanje kako se može dogoditi da netko od ljudi povjeruje da će postići neki cilj ubijanjem napose nedužnih ljudi. Protumačio je da je čovjek biće ranjeno zlom i da zaveden njime postaje njegovim suradnikom te da jedino Božjom snagom možemo biti jači od Zloga. Istaknuo je važnost molitve u nastojanju oko slobode od zla te spomenuo kako su brojni oni koji su u tužnim ratnim vremenima, na čelu s bl. Alojzijem Stepincem, putem vjernosti Bogu i svojoj savjesti ostali čvrsti u zauzimanju za dostojanstvo i prava svakog čovjeka bez obzira na vjersku, nacionalnu ili drugu pripadnost te postali pobjednici.

Na temelju dnevnog evanđelja tj. na primjeru židovskog odnosa prema Isusu, biskup je nazočne podsjetio što je to ide-

ologija koja čovjeka sputava u uzak okvir određenog interesa, zloupotrebljava za kratkoročne ciljeve, oduzima slobodu i dostojanstvo. Ukazao je na zlo koje je kod nas donijela komunistička ideologija isključivši Boga iz ljudskog života te preuzimajući njegovo mjesto nanijela ljudima velike nepravde, poniženja, progone i ubojstva. Upozorio je, s druge strane, na Isusov nastup cjelovitog zauzimanja za druge, polaganja života za čovjeka da bi ga obdario punom slobodom i dostojanstvom. Spomenuo je kako u evanđelju Židovi broje mrtve i svjedoče da pred smrću drugo ne mogu učiniti dok Isus mrtve uskrsava i daruje život vječni. Biskup je rekao nazočnima da se na današnjem slavlju obnove u savezništvu koje je on krvlju svojom sklopio s Bogom, da mu povjere sve proganjene, poginule i ubijene u starogradiškom zatvoru i drugdje kako bi ih on obdario svojom uskršnom slavom.

Nakon popričesne molitve biskup je u ime prisutnih molio čin predanja Blaženoj Djevici Mariji za sve žrtve totalitarnih sustava, napose zaslužnjene svećenike u starogradiškom zatvoru. Na kraju je svima zahvalio na sudjelovanju u svetom slavlju.

Biskup pohodio požeški zatvor

Božja ljubav nas oslobađa od okova zla

Na Žalosi petak te Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Požeškoj biskupiji, 27. ožujka biskup Antun Škvorčević pohodio je zatvor u Požezi gdje ga je dočekao ravnatelj Antonio Čirko sa suradnicima. Zajedno s njima uputio se u krugu kaznonice do spomenika utamničenoj ženi iz komunističkog vremena gdje je položio vijenac i zapalio svijeće te uputio Bogu molitvu za sve žrtve totalitarnih sustava koje su tamnovala u požeškom zatvoru.

U zatvorskoj velikoj dvorani predvodio je euharistijsko slavlje na kojem su sudjelovali zatvorenici i djelatnici zatvora. Biskup je rekao da se nalazimo neposredno pred Velikom tjednom te da je tom prigodom želio s prisutnima slaviti svetu misu kako bi i oni bili dionicima otajstva u kojem nam je Bog pristupio strategijom svoje ljubavi, jedine koja je moćna osloboditi nas od okova zla u našim srcima i savjestima. Podsjetio je na Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika te istaknuo kako se ovim slavljem sjedinjujemo sa svima onima koji će u Ja-

senovcu sudjelovati na središnjem biskupijskom pokorničkom slavlju.

U homiliji je naglasio da je za razumijevanje našeg života važno suočiti se s činjenicom zla kojom je označen svaki čovjek i s kojom su se poneki zatvorenici susreli na dramatičan način. Pojasnio je kako je zlo duhovna pojava koja nas zahvaća iznutra; ona je stanje zarobljenosti našega duha, bolest koja nas razara na najdubljoj razini našega bića.

Biskup je rekao kako je silno poučan postupak proroka Jeremija koji se u trenutku navale zla okreće Bogu, otvara svoje srce njegovu svjetlu i snazi te ne postaje žrtvom zla, nego ostaje slobodan pred njim. Istaknuo je kako su na taj način tijekom zlih vremena, napose ratnih, mnogi ljudi ostali slobodni i uz Božju pomoć radije prihvatili biti proganjani i ubijani negoli postali suradnicima zla. Naveo je da je među njima bio i bl. Alojzije Stepinac kao i Marica Stanković te ostale žene koje su bile zaslužnjene u požeškom zatvoru u vrijeme komunističke vlasti. (R. K.)

U KATEDRALI U SLUŽBU UVEDENI NOVI KANONICI

Svaka je služba u Crkvi služenje

Piše: Ivan Popić • Snimio: D. Mirković

Na svetkovinu Navještenja Gospodinova, 25. ožujka, požeški biskup Antun Škvorčević predvodio je u požeškoj katedrali sv. Terezije Avilske euharistijsko slavlje i uveo u službu nedavno imenovanu trojicu kanonika požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra: Ivicu Žuljevića, župnika katedralne Župe sv. Terezije Avilske; Josipa Krpeljevića, župnika Župe sv. Kuzme i Damjana u Kuzmici te Marija Sanića, župnika Župe sv. Augustina u Velikoj.

Pozdravljajući prisutne vjernike i svećenike, biskup je istaknuo da nas slavlje svetkovine Blagovijesti podsjeća na nedokučivost Božje ljubavi koja po Sinu, čovjekom postalim, ulazi u stanje ljudske ranjenosti zlom i smrću da bi čovjeka spasi. Spomenuo je posebnu ulogu koju je u tom djelu imala Blažena Djevica Marija te pozvao nazočne da joj za to iskažu posebnu zahvalnost. Izrazio je radost zbog trojice svećenika koji će biti uvedeni u zbor kanonika požeške stolne crkve o 500. obljetnici rođenja njezine zaštitnice sv. Terezije Avilske. Podsjetio je na značenje požeškoga Zbornog kaptola sv. Petra čiji početci sežu u 13. stoljeće te razloge zbog kojih je pod istim nazivom prije 15 godina utemeljen katedralni Kaptol. Čestitao je kanonicima ovu obljetnicu i zahvalio za njihovo služenje u katedralnoj crkvi.

Milost Božja

Na temelju naviještenih liturgijskih čitanja biskup je u homiliji podsjetio kako javni dužnosnici u Hrvatskoj uz pomoć stručnjaka iz zemlje i inozemstva nastoje oblikovati strategiju rješavanja teškog gospodarskog stanja izrazivši nadu da će im to i uspjeti. Rekao je kako je Bog na teško stanje ljudskog postojanja, ugroženo zlom i smrću, odgovorio strategijom ljubavi te poslao Sina da, postavši čovjekom u krilu Djevice Marije, u naše čovječstvo unese lijek besmrtnosti i ostvari spasenje. Naglasio je kako je čovjek nemoćan pred spomenutim negativnim stanjem, ali da je Božja strategija uspješna te da ju treba prihvatiti vjerom i tim putem postati njezinim dionicima. Predstavio je Mariju kao uzor-suradnicu na tom djelu. Posebno se usredotočio na anđelov pozdrav u kojem Mariju naziva „milosti punom“ istaknuvši da je milost Božja naklonost prema njoj po kojoj je ona pomilovana od svoje osuđenosti na smrt. Biskup je rekao kako je sam Isus Krist Božja naklonost prema svakom čovjeku čijom je žrtvom ljubavi na križu slomljen okov

zla i smrti te uspostavljeno puno ljudsko dostojanstvo i sloboda kojem je Marija, već od svoga začeća, bila sudionicom. Naglasio je da svi mi vjerom i krštenjem postajemo dionicima toga djela. Podsjetio je potom da Marija s posvemašnjom poniznošću prihvaća biti suradnicom spasenja i izjavljuje: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi“. Biskup je protumačio kako je potrebno uočiti da latinska riječ „ministrare“ znači službovati; da je „ministar“ službenik, ali da Marija sebe ne naziva „ministrom“ nego „servom“; sluškinjom koja želi vršiti njegovu volju kako bi se po njoj ostvario njegov naum. Istaknuo je da nijedna služba u Crkvi nije službovanje, nego služenje Božjem milosnom daru. Novim je kanonicima rekao da budu svjesni toga da je crveni plašt kojim će biti ogrnuti i nositi ga u liturgijskim prigodama te križ na njihovim prsima znak toga služenja i da ga ne iznevjere. Pozvao je vjernike da mole za kanonike, ostale svećenike i službenike Crkve kako bi mogli s tim raspoloženjem služiti Božjem narodu.

Pastoralno djelovanje

Usljedio je obred uvođenja novih kanonika u službu. Kanonik lektor Antun Čorković pročitao je dekrete imenovanja trojice svećenika za kanonike s obrazloženjem da su svojom službom u središnjim biskupijskim ustanovama i u svom pastoralnom djelovanju posvjedočili pravovjernost u crkvenom nauku, čestitost života, revnost u vršenju svoga poslanja i poštovanje prema crkvenim poglavarima te ih je biskup Antun o 500. obljetnici rođenja sv. Terezije Avilske,

zaštitnice požeške Katedrale, u skladu s kanonom 509. Zakonika kanonskog prava i člankom 3. Statuta Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi imenovao kanonicima istoga Kaptola. Potom su imenovani ispovjedili vjeru i dali prisegu poštovanja i poslušnosti dijecezanskom biskupu te poštovanja Stolnom kaptolu i savjesnosti u vršenju svoje službe. Biskup ih je odjenuo u koralno ruho, a prepošt Josip Devčić poveo u kanonička sjedala.

Na završetku euharistijskog slavlja okupljeni su uputili molitvu sv. Tereziji Avilskoj te zapjevali svetičine riječi „Samo je Bog dostatan“. Biskup je čestitao novim kanonicima i preporučio vjerničkoj molitvi nova duhovna zvanja ukazujući na prisutne svećeničke aspirante iz požeškog Kolegija, a potom je na sve zazvao Božji blagoslov.

SKUPŠTINA BISKUPA ĐAKOVAČKO-OSJEČKE METROPOLIJU U POŽEGI

Ekumenizam u pastoralu

Piše: Goran Lukić • Snimio: Robert Kupčak

U Biskupskom domu u Požegi 25. ožujka održana je XXVII. skupština biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine na kojoj je, uz metropolita Đuru Hranića i domaćina biskupa Antuna Škvorčevića, sudjelovao i đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit u miru Marin Srakić te srijemski biskup Đuro Gašparović.

Biskup Škvorčević u pozdravu je spomenuo ozračje i znakovitost koja prati ovu skupštinu, a koja se održava u povezanosti s određenim događanjima na razini opće i naših mjesnih Crkava. Podsjetio je na proslavu srebrenog biskupskog jubileja nadbiskupa Srakića te slavije Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika u Požeškoj biskupiji na središnjem molitvenom slavlju u Jasenovcu. Istaknuo je kako ovom biskupskom susretu daje određenu duhovnu dimenziju i 500. obljetnica rođenja sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale. Podsjetio je da se skupština održava na svetkovinu Blagovijesti kojoj je u središtu čovjek čiju je slabost, prolaznost i smrtnost preuzeo Sin Očev da bi čovjeku podario besmrtnost. Rekao je kako je u tom svjetlu, o 50. obljetnici završetka II. vatikanskog sabora posebno poticajne riječi kojima započinje Pastoralna konstitucija o Crkvi u suvremenom svijetu „Gaudium et spes“: „Radost i nada, žalost i tjeskoba ljudi našega vremena, osobito siromašnih i svih koji trpe, jesu radost i nada, žalost i tjeskoba također Kristovih učenika te nema ničega uistinu ljudskoga, a da ne bi našlo odjeka u njihovu srcu.“ Biskup je rekao kako u tom smislu duboko osjećamo svu težinu siro-

maštva, napose slavonskog čovjeka, kao i tugu odlazaka mnogih mladih obitelji s ovoga prostora u inozemstvo te da je i na ovoj skupštini potrebno promisliti kako se može pastoralno odgovoriti na to pitanje.

U uvodnoj riječi nadbiskup Hranić naveo je na biskupovu tvrdnju o teškom stanju u Slavoniji i istaknuo kako se ovih dana na kanonskim vizitacijama župa u podunavskom kraju i sam mogao uvjeriti u razmjere topljenja stanovništva zbog bijega čitavih obitelji od neimaštine. Izrazio je nadu da će se u Hrvatskoj na svim razinama odgovornosti konačno početi nešto ozbiljnije poduzimati za popravak gospodarskog i demografskog stanja. Predstavio je dnevni red skupštine i uveo raspravu o ekumenizmu na prostoru Đakovačko-osječke crkvene pokrajine što je i bila središnja tema rada.

Na temelju pripremljenih statističkih podataka o mješovitim ženidbama i prijelazima u puno zajedništvo Katoličke Crkve, razgovaralo se o mogućnostima pastoralna usmjerenog na pomoć u nastojanju oko vjerskog života pripadnika različitih vjerskih zajednica u obitelji. S obzirom na to i druga pitanja, istaknuta je potreba veće suradnje

s episkopima Srpske pravoslavne Crkve. Biskupi su se osvrnuli na ono što je do sada s crkvene strane poduzeto kod nas s obzirom na objektivni i cjelovit pristup događajima iz II. svjetskog rata i nakon njega te u Domovinskom ratu, odnosno s obzirom na evanđeosko liječenje rana prošlosti što ih je ostavilo zlo i nasilje te promicanje praštanja i pomirenja. Istaknuto je da u tom pogledu posebno značenje imaju Jasenovac i Vukovar te da ih treba povezati s ekumenskim nastojanjima. U tom okviru, razmotrili su neutemeljenost najnovijih pokušaja određenih krugova da ospore nedvojbeno pozitivno djelovanje bl. Alojzija Stepinca u vrijeme II. svjetskog rata i nakon njega. Razgovaralo se o stanju u Srijemskoj biskupiji te u duhu metropolitskog zajedništva zaključilo da će se i dalje nastojati promicati povezanost s Crkvom u Srbiji kako bi susjedne mjesne Crkve pružale ohrabrenje i moguću potporu svojim pastirima i vjernicima. Stoga je ocijenjen važnim i nedavni susret biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine s beogradskim nadbiskupom Stanislavom Hočevarom u Srijemskoj Mitrovici. Na dnevnom redu skupštine bila su i neka druga aktualna pitanja.

BISKUP PRIMIO SLAVONSKOG EPISKOPA JOVANA

Potrebno je zajedno liječiti rane u dušama katolika i pravoslavaca

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 7. ožujka slavonskog episkopa Jovana Čulibrka u pratnji pakračkog paroha Đorđa Teodorovića. Biskup je u pozdravu spomenuo da se episkop Jovan, već prije svoga ustoličenja u službu slavonskog vladike, susreo s njime te izrazio radost što ga sada po prvi puta prima i kao pakračkog episkopa. Rekao je da Slavenska eparhija i Požeška biskupija pokrivaju gotovo isto područje te da mu je želja zajedno s episkopom Jovanom djelovati na liječenju rana koje su ostale u dušama katolika i pravoslavaca nakon teških povijesnih zbivanja te u evanđeoskom duhu, uz Božju pomoć, promicati pomirenje i praštanje kao jedini put kojim se može izići iz povijesnih ukopanosti te živjeti dostojnu sadašnjost i graditi budućnost. Protumačio je kako se navedeno nastoji ostvarivati i održavanjem Dana obnove čišćenja povijesnog pamćenja i spomena mučenika koji se, na poticaj pape Ivana Pavla II., organizira posebnim programom u Jasenovcu. Zahvalio je episkopu Jovanu za već posvjedočenu otvorenost i suradnju u tom pogledu.

Episkop Jovan potvrdio je svoju spremnost da zajedno s biskupom Škvorčevićem učini ono što je moguće i izrazio uvjerenje kako povijesni teret koji pritišće područje na kojem djeluju traži od njih da, kao pastiri dviju najvećih kršćanskih zajednica, poduzmu sve što služi poboljšanju odnosa među ljudima na ovim prostorima. Zahvalio je biskupu za dosadašnju otvorenost i povjerenje. Prikazao je svoja nastojanja na različitim pastoralnim područjima, napose u obnovi vladličanskog dvora i saborne crkve u Pakracu te brige oko veoma vrijedne eparhijske knjižnice koja se još uvijek nalazi u Zagrebu.

Nakon razgovora o zajedničkom pristupu nekim konkretnim pitanjima, biskup Škvorčević episkopa Jovana poveo je u razgledavanje Povijesne knjižnice biskupije te povijesno-kulturnih vrijednosti crkve sv. Lovre. Na susretu je uz biskupa Škvorčevića sudjelovao i kancelar Goran Lukić te katedralni župnik Ivica Žuljević.

BISKUP PREDVODIO SPOMEN NA POGINULE HRVATSKE BRANITELJE

Poginule hrvatske branitelje pamtiti s ljubavlju

Piše: Vesna Milković • Snimio: D. Mirković

Na prvu korizmenu nedjelju, 22. veljače, biskup Antun Škvorčević predvodio je u župnoj crkvi sv. Nikole i svetištu Gospe od Suza u Pleternici euharistijsko slavlje tijekom kojeg se spomenuo poginulih i nestalih hrvatskih branitelja pleterničkoga kraja.

U vodeći prisutne u sveta otajstva, biskup je protumačio kako prvu korizmenu nedjelju slavimo u Godini sv. Terezije Avilske pod geslom „Samo je Bog dostatan“ te da želimo u svim župama, pa tako i u Pleternici, provjeravati što se događa u dimenzijama našeg duha i srca, pročistiti se i, poput sv. Terezije, posvema otvoriti Bogu da nas ispuni svojim smislom.

- U to korizmeno nastojanje uključujemo poginule i nestale branitelje pleterničkog i požeškoga kraja koji su ugradili sebe i svoje živote u naše današnje dostojanstvo; želimo svoje sjećanje osloboditi od mogućih prljavih pogleda na njih, pamtiti ih s čistoćom Božje ljubavi - utvrdio je biskup. Pozvao je prisutne da upravo tako mole za njih. Potaknuo je ujedno i na molitvu za stopostotne invalide Domovinskog rata koji se i danas na Savskoj cesti u Zagrebu bore za svoje dostojanstvo, a koji su, kako svjedoče i nedavni događaji, u opasnosti da postanu žrtvama određenih manipuliranja.

Pravo na dostojanstvo

Biskup se u homiliji ponajprije pozdravom obratio roditeljima i obiteljima poginulih branitelja zahvalivši im što posebnom ljubavlju u srcima čuvaju spomen na njih, na ljepotu i smisao njihove žrtve za našu slobodu. Pozdravio je i prisutnu brojnu djecu kojoj je pojasnio kako otvorenost za Božju riječ i njezino prihvaćanje srcem donosi duhovnu toplinu po kojoj su jači od hladnoće u crkvi. Rekao je nazočnima da nas mogu zbuditi oprečni stavovi što ih čujemo u javnosti, a koji s jedne strane uvjeravaju da se

ne treba vraćati unatrag, nego gledati u budućnost dok drugi o prošlosti govore ostajući njezinim zarobljenicima. Istaknuo je da vjernik ne može zaboraviti prošlost, a napose nedužne žrtve; kako iz Domovinskog rata, tako i iz vremena II. svjetskog rata i nakon njega jer one imaju pravo na dostojanstvo koje smo im dužni iskazivati svojom molitvom, zahvalnošću i poštovanjem.

Spasenjsko ostvarenje

Temeljem naviještene Božje riječi o općem potopu, osvrnuo se na mnoga zla koja se događaju u suvremenom svijetu i zapitao ima li u njima neki smisao ili nas ona jednostavno potvrđuju u nemoći pred razornom sudbinom koju nam dodjeljuju. Spomenuo je da se i Isus našao u pustinji napastovan od Zloga, ali da ga je nadvladao snagom svoje vjernosti Ocu koja je išla do kraja, do smrti na križu. Istaknuo je kako nas sveti pisci izvještajem o općem potopu i Isusovoj osudi na smrt uvjeravaju da je u svakoj prirodnoj katastrofi i tragediji koju stvara čovjek svojim opredjeljenjima za zlo moguće otkriti Božju inicijativu kojom nam svjedoči da zlo i smrt nemaju zadnju riječ, nego da on u tim stanjima započinje svojom ljubavlju ostvarivati novi svijet te kako usred svakog događaja treba imati otvorene oči da bismo to uvidjeli. Podsjetio je kako sv. Petar u svojoj poslanici povezuje vode potopa s krsnom vodom koja snagom Isusove krvi

čisti naše grijeha, daruje novi život u Duhu Svetom te da tako Božja inicijativa nakon potopa dobiva spasenjsko ostvarenje. Primitio je to i na poginule hrvatske branitelje rekavši da je njihovu ljubav za domovinu i spremnost na žrtvu radi naše slobode potrebno povezati s Božjom inicijativom ljubavi u Isusu Kristu te se obnoviti u uvjerenju da smisao njihovoj smrti ne daje mržnja koja ih je fizički ubila, nego ljubav koja pobjeđuje smrt. Utvrdio je da ljudski pozivi na optimizam, koji i u najtežim događajima ljudske povijesti ne prepoznaju Boga na djelu, ostaju čista zavaravanja. Samo kada kao vjernici shvaćamo da Bog daje konačni smisao povijesti i svim njezinim zbivanjima, imamo istinski temelj za optimizam s pokrićem. Podsjetio je nazočne kako im srce nepogrešivo govori da nisu stvoreni za zlo i smrt, da je u njih duboko upisano opiranje smrti kao Božji trag u kojem je sv. Terezija otkrila da joj je „samo Bog dostatan“. Spomenuo je da je vrijeme korizme posebna prigoda za nove korake; ostvarit ćemo ih ako se ispitamo koliko uistinu u svom životu računamo s Bogom, ako pročistimo svoja opredjeljenja za njega i čvršće životom svjedočimo kako je i nama samo on dostatan.

Na završetku euharistijskog slavlja okupljeni su uputili molitvu sv. Tereziji Avilskoj. Biskup je potom izrazio nadu kako nitko tko je otvorio Bogu svoje srce ne odlazi s euharistijskoga slavlja prazan, nego iznutra ispunjen njegovom snagom. Podsjetio je na prvu korizmenu katehezu minuloga petka koja je govorila o vjerničkom hodu prema nebu u kontekstu duhovnoga iskustva sv. Terezije Avilske te potaknuo prisutne da sudjelovanjem na katehezama svakoga korizmenog petka učine dobro sebi i bližnjemu, napose onome u nevolji.

Na misnom slavlju, među brojnim vjernicima, bio je i saborski zastupnik Franjo Lucić, požeško-slavonski župan Alojz Tomašević te pleternička gradonačelnica Antonija Jozić.

BISKUP PRIMIO PREDsjedNICU KOLINDU GRABAR KITAROVIĆ

Mudrost hrvatskih državnih poglavara

Piše: Goran Lukić • Snimio: Robert Kupčak

U Biskupskom domu u Požezi biskup Antun Škvorčević primio je 14. ožujka Kolindu Grabar Kitarović, predsjednicu Republike Hrvatske. Uz predsjedničinu pratnju, susretu je prisustvovao i požeško-slavonski župan Alojz Tomašević te požeški gradonačelnik Vedran Neferović.

Biskup je u pozdravu rekao Predsjednici da mu je čast primiti je u povijesnom zdanju sjedišta Požeške biskupije, izraziti joj dobrodošlicu te uživo uputiti čestitku za izbor na časnu predsjedničku službu u svoje osobno ime te u ime svećenika i drugih vjernika Požeške biskupije koja se prostire od Virovitice do Našica u podravskom dijelu; od Lipovljana, Lonje i Jasenovca do slavonsko-brodskog kraja u Posavini, u zapadnoj Slavoniji te u požeškoj Zlatnoj dolini. Rekao je kako se nerijetko divimo velikim, moćnim, uspješnim, bogatim vladarima i istaknuo da ga osobno najviše impresionira svetopisamska pohvala mudrim vođama.

Spomenuo je da mudar narodni poglavar pristupa društvenoj stvarnosti, a napo-

se čovjeku, cjelovito, računajući i s dimenzijom njegove onostranosti te služi punom ljudskom dostojanstvu. Ukazao je na povijesnu činjenicu da se hrvatski narod tijekom svojih trinaest stoljeća izgrađivao u okviru evanđeoskog sustava vrijednosti u kojem nakon Boga prvo mjesto ima čovjek u dostojanstvu osobe, stvorene kao muško i žensko, sa središnjim značenjem braka i obitelji kao temeljnih stvarnosti našeg postojanja u kojima se izgrađuje istinska budućnost. Obećao je predsjednici molitvu da i ona bude među mudrim hrvatskim poglavarima i poželio da Bog podari uspjeh svim njezinim plemenitim nastojanjima.

Predsjednica Grabar Kitarović zahvalila je biskupu na izrazima srdačne dobrodošlice te istaknula kako je raduje ovaj susret koji se ostvaruje nakon svečanosti polaganja prisege mladih vojnika ročnika u požeškoj vojarni na kojem je sudjelovala kao vrhovna zapovjednica Hrvatske vojske.

Biskup i Predsjednica zadržali su se u razgovoru te su uz povijesno-kulturne teme požeškoga kraja dotaknuli i određena pitanja trenutačnoga društvenog života u Hrvatskoj, napose podjela koje u njemu vladaju te naglasili potrebu poštivanja različitosti u snošljivosti te promicanja suradnje na području temeljnih ljudskih vrijednosti povezanih s kršćanskom baštinom kojoj Europa zahvaljuje svoju uljudbu. Na

završetku susreta biskup je Predsjednici predstavio kulturnu baštinu požeške Katedrale u kojoj su i liturgijska odijela što ih je carica Marija Terezija darovala toj crkvi prigodom njezine posvete 1763. godine. Ujedno su zajedno posjetili crkvu sv. Lovre u sastavu Biskupskog doma.

Prije posjeta Biskupskom domu, predsjednica Grabar Kitarović na katedralnom je trgu sudjelovala na svečanoj smotri povijesnih postrojbi grada Požege i gostiju koji su Požegu posjetili za Dan grada proslavljen prije dva dana. Posjetila je nakon toga i Katedralu u pratnji župnika Ivica Žuljevića. Predsjednica se iz Biskupskog doma uputila mladoj obitelji Miroslava i Petre Poljaković, roditelja dvoje djece; koji nemaju radnog mjesta, žive u podstanarstvu te preživljavaju od svakodnevnice Caritasove pomoći u kruhu i mlijeku kao i prehrambenoj potpori za pripravljanje objeda. Predsjednica je upoznata da Caritas Požeške biskupije ne smatra prikladnim organizirati pučku kuhinju za siromašne, nego djeluje na tri razine; svaki dan određenom broju ljudi u neimaštini daruje kruh i mlijeko, bolesnima i samcima koji nisu u mogućnosti sami pripremiti objed svakodnevno dostavlja ručak dok mlađima slabog imovinskog stanja dostavlja prehrambene potrepštine kako bi sami pripremili objed čime se želi zaštititi dostojanstvo siromašnih.

PROSLAVLJEN PAPIN DAN U POŽEGI

Papa nas podsjeća da je Bog ljubav i da voli svakog čovjeka

Biskup je započeo homiliju riječima: „Papa Franjo, čestitam Ti drugu obljetnicu izbora za nasljednika sv. Petra!“ Potom je podsjetio kako se ovih dana u tiskanim i drugim medijima kod nas može čuti različite sudove o papi Franji s različitih polazišta, uglavnom emotivne naravi, koja tumače da je on dobar papa, voljen od mnogih u Crkvi i izvan nje. Biskup je istaknuo kako smo

Prigodom druge obljetnice izbora pape Franje u službu nasljednika sv. Petra biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima i đakonima iz središnjih biskupijskih ustanova te župe sv. Terezije Avilske predvodio je 13. ožujka euharistijsko slavlje u Katedrali. Pozdravljajući okupljene, biskup je podsjetio na godišnjicu izbora pape Franje te ih je pozvao na zahvalnost Bogu za taj dar i potaknuo na molitvu za njegovo služenje općoj Crkvi.

se na godišnjicu njegova izbora za papu - za razliku od takvih pristupa - okupili u požeškoj Katedrali, da bismo se podsjetili tko je papa Franjo s polazišta vjere, utemeljene u Isusovoj Božanskoj odluci da na Petru izgradi svoju Crkvu, povjeri mu ključeve kraljevstva nebeskoga, i po njemu učvršćuje braću u vjeri. Ustvrdio je kako u tom pristupu nije prvo pitanje kakav je papa, nego tko je on kao Petrov nasljednik po onome što mu je dodijelila Božja Providnost. Zahvalio je Bogu što je suvremenoj Crkvi po izboru pape Franje za službu nasljednika sv. Petra dao jamstvo da je on vodi usred današnjega svijeta označena mnogim sumnjama, ideološkim lutanjima i promašajima, na štetu najslabijeg čovjeka. Pozvao je nazočne da iz vjere prepoznaju ulogu i veličinu Papina služenja iza kojega stoji Isus Krist, da mu iskazuju poštovanje i zahvalnost te mole za njega. Biskup je podsjetio na nastojanja pape Franje da iz svog latinsko-američkog iskustva unese u današnji svijet novu osjetljivost za čovjeka, osobito slaboga i siromašnog, u civilizaciji koja je svoje težište stavila na liberalno gospodarstvo i profit u kojem je gubitnik čovjek. Spomenuo je da nas papa Franjo trajno podsjeća na ono o čem nam govore današnja sveta čitanja, da je Bog ljubav te voli čovjeka i želi svojom prisutnošću u njemu darovati mu najveće dostojanstvo i da je toj čovjekovoj veličini u Isusu Kristu pozvana služiti Crkva, napose onima na rubu društva. (R. Kupčak)

SPOMEN NA OBLJETNICU SMRTI KARDINALA KUHARIĆA U POŽEGI

Velik je onaj tko vrši Božje zapovijedi

Piše: Robert Kupčak • Snimio: D. Mirković

U požeškoj katedrali sv. Terezije Avilske 11. ožujka, generalni vikar Požeške biskupije Josip Devčić, u zajedništvu sa svećenicima i đakonima grada Požege i središnjih biskupijskih ustanova, predvodio je euharistijsko slavlje prigodom 13. obljetnice smrti kardinala Franje Kuharića te Dana grada Požege. Uvodeći u euharistijsko slavlje mons. Devčić potaknuo je okupljene da mole za sve građane grada Požege čiji je počasni građanin bio i kardinal Kuharić, istaknuvši napose poginule hrvatske branitelje i sve one koji su sebe utkali u slobodu i ljepotu hrvatske domovine. Ujedno je čestitao i Dan grada Požege svim prisutnim građanima, a među njima i čelnicima Grada i Županije - gradonačelniku Vedranu Neferoviću te županu Alojzu Tomaševiću, kao i svim njihovim suradnicima.

Tumačeći naviještenu Božju riječ, generalni vikar Devčić progovorio je o Božjem zakonu kojim je Bog čovjeku htio ukazati na siguran i spasonosan put života. Utvrdio je da je "Bog svoj zakon usadio u savjest svakog čovjeka, svečano ga proglasio po Mojsiju te

potvrdio i usavršio po svome Sinu Isusu Kristu. Zadaća je našeg korizmenog vježbanja da se ispravimo na putu Božjega zakona i da na njemu učvrstimo svoje korake. Sve druge korizmene vježbe ne bi imale puno smisla kad ne bi bile usmjerene prema tom glavnom cilju. Stoga u današnjim čitanjima opet čujemo pohvalu Božjega zakona."

Nadovezujući se na Matejev evanđeoski ulomak, rekao je kako samo jedna riječ veže oba svetopisamska teksta: "Zakon Starog zavjeta činio je Božji narod velikim, a i Isus obećava da će biti velik tko bude vršio sve Božje zapovijedi". Pojasnio je potom kako svaki zakon i zapovijed gube svoju snagu ako nisu podržani snagom ljubavi koja je progovorila i u životu kardinala Kuharića, osobito u teškim vremenima Domovinskog rata kada je, između ostalog, izrekao i one svoje znakovite riječi: "Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu; dapače, čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njegova! Ako je ubio moga oca, brata, sestru; ja neću vratiti istom

mjerom, nego ću poštivati život njegova oca, brata, sina, sestre". Na kraju, generalni vikar je zaključio: "Shvatimo već jednom da bi svijet posve drugačije izgledao, da bi se ljudski život i povijest sasvim drugačije odvijali, da ljudi prihvate svojom slobodom, svojim razumom i svojom savješću Božji plan sa sobom; Božju volju izraženu u Deset Božjih zapovijedi i sažetih u onoj jednoj: Ljubi Boga svoga i ljubi bližnjega kao samoga sebe".

Na završetku slavlja okupljeni su povjerali sebe i cijeli grad Požegu moćnom zagovoru zaštitnice grada, sv. Terezije Avilske.

DAN KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE U POŽEGI

U ozračju duhovnosti sv. Josipa proslavljen Dan škole

U predvečerje svetkovine sv. Josipa, zaručnika Blažene Djevice Marije, u srijedu 18. ožujka u Dvorani sv. Terezije Avilske, učenici Katoličke osnovne škole proslavili su prigodnim programom svoga zaštitnika te ujedno obilježili Dan škole. Velik broj uzvanika odazvao se slavlju te zajedno s učenicima i djelatnicima proslavio ovaj poseban događaj.

Program je svečano započeo pjesmom „Idite k Josipu“ u izvedbi zbor Katoličke osnovne škole pod ravnanjem prof. Ljube Šolić nakon čega je profesorica Nada Lodeta pročitala kratko promišljanje sv. Terezije Avilske o sv. Josipu. Slijedila je recitacija pjesme „Tihi svetač“ Rajmunda Kuparea koju su izvele blizanke Nika i Iva Miličević. U obliku dijaloga, temeljem literarnog rada Magdalene Čolić, a u izvedbi same autorice i Filipa Križanca, sveti je Josip odgovarao na pitanja današnje djece. Raspjevani mali katolici, kako ih je nazvao voditelj programa profesor Ivan Bedeničić, otpjevali su na latinskom jeziku pjesmu „Psallite Deo nostro, psallite“ (Pjevajte Bogu na-

šemu, pjevate). Kako bi se osvijestila potreba učenja jezika, ali i činjenica da je i hrvatski jezik dio svjetske zajednice jezika sa željom da u molitvi budemo združeni s cijelim svijetom, skupina učenika izrecitirala je molitve na hrvatskom, engleskom, njemačkom i latinskom jeziku, a zbor je još jedanput pokazao kako je pjesma dvostruka molitva. U nastavku programa prisutne je uveseljavala plesna skupina petih i šestih razreda, a učenice prvoga razreda Marija Fridrih i Margareta Jakobović otpjevale su pjesmu „Ljubičice“. Na završetku programa učenici su pokazali svu svoju svestransost i predstavili publici nagradene uratke. Hana Boban pročitala je svoju pjesmu „Predanost“ koja je na 4. susretu dječjeg duhovnog stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“ odabrana za objavljivanje u zborniku iste manifestacije. Posjetitelji su imali priliku čuti i radijsku emisiju pod uredništvom Dore Marije Marić i Leonarde Zelenike koja je pozvana na državnu smotru natjecanja LiDraNo i tako uvrštena u deset najboljih dječjih radio-emisija u Hrvatskoj.

Na kraju se nazočnima obratio ravnatelj škole Želimir Žuljević zahvalivši svima što su svojom prisutnošću uveličali proslavu Dana škole; od gradonačelnika Vedrana Neferovića, njegova zamjenika Darka Puljašića te drugih, a najveću je zahvalu uputio biskupu Antunu Škvorčeviću, osnivaču škole. Zatim su učenici biskupu predali prigodan poklon i pozdravili ga nakon čega je biskup pozvao prisutne da poput sv. Josipa njeguju tišinu jer tišina razumije drugoga. - Želio bih uistinu da vi, djeco, u našoj školi rastete u svakom pogledu. Želio bih da osiguravate prostore tišine u svojim srcima i da u njima molitvom budete dodirnuti Nebom, onom puninom za kojom čeznete i za koju vas je Bog stvorio. S tim mislima i osjećajima čestitam svim učenicima i djelatnicima Dan škole i svetkovinu sv. Josipa - zaključio je biskup Antun.

DUHOVNA OBNOVA RODITELJA UČENIKA KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE

Prihvatite Božji plan za svoju djecu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: V. Marić

UDvorani sv. Terezije Avilske, a u organizaciji Katoličke osnovne škole u Požezi, održana je 28. veljače duhovna obnova za roditelje. Na početku susreta sve nazočne pozdravio je biskup Antun Škvorčević. On je izrazio radost zbog odluke roditelja da svoju djecu upišu u katoličku školu te podsjetio da u odgoju njihove djece u školi ne sudjeluju samo učitelji nego i roditelji čija je uloga nezamjenjiva.

Naglasio je da se Požeška biskupija usudila otvoriti katoličke škole kako bi se zajedno s roditeljima koračalo u izazovnoj avanturi; cjelovitog izgradnji mladih ljudi. – Katolička škola pristupa djetetu onako kako nas je naučio Isus Krist. U polazištu toga nastojanja činjenica je da je čovjeka osmislila Božja ljubav što znači da je svaki čovjek obdaren slobodom neponovljiva i

jedinstvena osoba. Bog je čovjeku dao dostojanstvo; stvorio ga kao muško i žensko da ljubavlju u braku bude suradnikom njegove stvoriteljske moći. Mi se danas u Hrvatskoj usudujemo vašoj djeci pristupiti tako da im svjedočimo tko su ona s Božjih polazišta te ih učimo da oblikuju život na tom obzoru - rekao je biskup. Istaknuo je kako je važno da u odgoju djece budemo složni s obzirom na vrijednosni sustav u koji ih želimo uvesti.

– Ako želite da djeca rastu u kršćanskoj antropologiji, onda je dobro da se ponekad upitate živite li i vi tako. Korizme je vrijeme kada pokušavamo provjeravati tko smo s obzirom na stvarnost oko sebe, na Boga, vječnost i smisao svoga postojanja. U tom propitivanju i pročišćavanju sebe pomaže nam svjetlo koje Bog daruje po služenju Crkve; svjetlo Božje riječi i snaga sakramenata kojima nas Isus Krist zahvaća. Kada se odlučimo ići tim putem, onda se u nama ostvaruje ono što dolazi iz Božjih mogućnosti - rekao je biskup te istakao da je to i smisao ovoga susreta.

Potom je ravnatelj škole Želimir Žuljević pozdravio nazočne te predstavio program duhovne obnove kao i voditelja Božu Radoša, duhovnika Bogoslovnog sjemeništa i profesora na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu. On je roditeljima progovorio o obiteljskim vrijednostima polazeći od Svete obitelji; posebno osobe sv. Josipa, zaštitnika Katoličke osnovne škole u Požezi,

ali i korizme kao vremena obraćenja. Naglasio je da je korizma poziv na obraćenje i prihvaćanje Božje riječi, a posebno evanđelja. Kao uvod u ovu temu pročitana je tekst iz evanđelja koji govori o svetom Josipu, čovjeku koji je prihvatio Božju riječ i prema njoj živio iako je imao neke druge planove od kojih je odustao kad ga je Bog pozvao da se uključi u njegov plan. Radoš je rekao da je sveti Josip usputan lik u Svetom pismu, ali dragocjen. Bog ga je stavio u sve ključne trenutke obiteljskog života. Posebno je naglasio dragocjenost življenja zajedništva u obitelji koje se najviše očituje u poteškoćama te istaknuo važnost očinske uloge jer prema toj ulozi djeca najčešće stvaraju sliku o Bogu, nebeskom Ocu. Upozorio je roditelje da prije svega prihvate Božji plan za svoju djecu, a ne da im nameću neke svoje planove. Duhovna obnova završena je euharistijskim slavljem u katedrali sv. Terezije Avilske.

PROSLAVA SV. JOSIPA I DANA GRADA PAKRACA

Dobrim nadvladajte poteškoće i uzajamne nesporazume

Na svetkovinu sv. Josipa, zaštitnika grada Pakraca, 19. ožujka biskup Antun Škvorčević predvodio je misnu slavu u pakračkoj župnoj crkvi u zajedništvu sa svećenicima Pakračkog dekanata. Među uzvanicima, slavlju je prisustvovao i slavonski episkop Jovan Čulibrk, požeško-slavonski župan Alojz Tomašević te pakrački gradonačelnik Davor Huška. Biskup je podsjetio da je sv. Josip nebeski zaštitnik Hrvatske i grada Pakraca te dodao kako je došao s Pakračanima

moliti za dobro domovine, njihova grada i svih građana. Istaknuo je da napose želi povjeriti Bogu sve poginule koji su uložili svoje živote za našu slobodu; hrvatske branitelje i nestale, osobito one u logoru Bučje.

U homiliji je pohvalio Pakračane što su izabrali svetkovinu sv. Josipa za Dan grada istaknuvši da su na taj način posvjedočili kako računaju s Bogom i u organiziranju javnog života. Podsjetio je na riječi proroka Natana upućene Davidu u prvom blagdanskom čitanju o Bogu koji će po njegovu potomstvu dati trajnost i čvrstinu i njegovoj vladavini. Biskup je rekao kako se isto ostvarilo u Isusu Kristu jer je u njegovoj muci i smrti te uskrasnoj pobjedi uspostavljena čvrstina i trajnost našega postojanja. Kad se s tim računa u osobnom, obiteljskom i javnom životu, gradi se na najčvršćem tlu.

Potom je, na temelju svetog evanđelja, predstavio lik sv. Josipa kao tihog i nenametljivog, ali vjernog suradnika u ostvarenju Božjeg djela spomenuvši kako ovaj svetac svojim zagovorom jednako želi služiti ostvarenju Božjeg nauka o nama u Isusu Kristu te da je u tom smislu njegova zaštita dragocjena i za grad Pakrac. Reкао je da se raduje svakoj obnovi pakračkih zdanja razorenih u nedavnome ratu kao i pomacima u gospodarstvu,

no istaknuo je da je to tek okvir koji treba ispuniti onim vrijednostima od kojih se konačno živi. Usporedio je navedeno s podizanjem kućnih zidova i opremanjem zgrade najboljom opremom naglasivši da po tome kuća još ne postaje dom, nego je dom samo ako njezini stanovnici međusobno žive plemenitost, dobrotu, uzajamno poštivanje, praštanje i ljubav. Poželio je da, zagovorom sv. Josipa, Pakrac postane dom upravo po evanđeoskim vrijednostima koje njegovi građani kao kršćani uče živjeti u svojoj katoličkoj i pravoslavnoj zajednici kojoj pripadaju. Potaknuo je Pakračane da učine korak srca te se vinu iz mržnje, osvetoljubivosti i nemoći, da opraštaju jedni drugima i od grada učine dom. Dodao je da još odvažnije nastoje dobrim nadvladavati poteškoće i uzajamne nesporazume i tako biti iznad zla koje ih želi uplesti u svoje mreže te da ne dopuste da im sadašnjost bude zaprljana zlom iz prošlosti.

Na kraju svete mise župnik Matija Juraković uputio je nazočnima riječi zahvale. Zatim je biskup zahvalio episkopu Jovanu za njegovu nazočnost istaknuvši znakovitost toga čina i potrebu da se stanovnici Pakraca međusobno uvažavaju i poštuju te izgrađuju zajedništvo. Zahvalio je i svima prisutnima na vjerničkom molitvenom srcu. (I. Popić)

SVETKOVINA SV. JOSIPA U SLATINI

Blizina svetog Josipa hrvatskom srcu

Piše: Robert Kupčak • Snimio: G. Lukić

Prigodom svetkovine svetog Josipa, zaštitnika istoimene župe u Slatini, biskup Antun Škvorčević predvodio je 19. ožujka večernje euharistijsko slavlje u župnoj crkvi, u zajedništvu sa svećenicima Slatinskog dekanata na čelu s dekanom Mladenom Štivinom i arhidakonom Vladimirom Škrišnjarićem. Na početku slavlja župnik Dragan Hrgić uputio mu je riječi pozdrava, a potom su mu ovogodišnji prvopričesnici odjeveni u narodne nošnje uručili cvijeće. Zahvaljujući na izrazima dobrodošlice, biskup je pozdravio prisutne te rekao kako je sveti Josip svojom jednostavnošću, šutljivošću, blagošću i poniznošću ušao u hrvatska srca tijekom naše teške povijesti i donosio im Božju blizinu i pomoć u nevoljama. Zahvalio je sv. Josipu za njegovo služenje hrvatskom narodu i vjernicima slatinske župe.

Na temelju navještenih svetopisamskih čitanja, biskup je ukazao na veličinu sv. Josipa u njegovoj skromnosti i šutnji. Citirao je paradoksalnu tvrdnju engleskog pisca Th. Hardya *Užitak je slušati šutnju sv. Josipa* te se zapitao kako se može slušati šutnja. Pozvao se na francuskog pisca A. Vignyja koji u svom djelu *Vučja smrt* piše: „Samo je šutnja velika, sve drugo je slabost... Jedino u šutnji moguće je iskusiti Prisutnost, blizinu Božju, razumjeti Boga i u njemu sebe“. Naglasio je kako je tim putem sv. Josip surađivao u Božjem naumu spasenja. Ukazao je na suvremenu civilizaciju koja je svoje komunikacijske dosege upotrijebila za govor na svim stranama i razinama što nije donijelo više razumijevanja među ljudima. Pozvao je vjernike da omogućite prostore i vrijeme šutnje u svojim obiteljima, da nastoje druge slušati, razumje-

ti, jedni druge prihvaćati i međusobno dijeliti dobrotu. Zamolio je sv. Josipa da bdije nad hrvatskim obiteljima kako bi trajno imale sluha za Boga i njegovu riječ te na tom temelju rastle u svakom dobru.

Podsjetio je i na Godinu sv. Terezije Avilske te na pohod svetičnih relikvija požeškoj Katedrali prošlih dana pred kojima su mnogi zastali u tišini tijekom cjelonoćnoga molitvenog bdijenja kako bi razmišljali o blizini Božjoj koju je živjela sv. Terezija, pod posebnom zaštitom sv. Josipa kojega je nadasve štovala čitavog svoga života. Biskup je spomenuo kako je Terezija u traganju za liječnikom povjerala sv. Josipu svoju trogodišnju paraliziranost i bila ozdravljena te započela veliko djelo izgradnje karmela sv. Josipa i obnovu Crkve i društva. Živjela je u dubokom vjerničkom uvjerenju da Isus nije bio poslušan sv. Josipu samo ovdje na zemlji, kako nam svjedoči evanđelist Luka, nego da mu je Isus poslušan i u nebu te od njega možemo moliti sve što nam je potrebno. Potaknuo je nazočne vjernike da, poput sv. Terezije, s velikim pouzdanjem pristupaju sv. Josipu i mole da bdije nad hrvatskim narodom, napose nad našim obiteljima i pomogne im da ostanu vjerne Bogu i bračnom savezu te na tom putu pronađu radost i ispunjenje.

Biskup je na kraju slavlja onima koji nose Josipovo ime čestitao imendan, a svima okupljenima zaželio da s ovog slavlja ponese u život srce ispunjeno Bogom u kojega Zli ne može ubaciti svoje sjeme razdora.

DUHOVNE VJEŽBE ZA SVEĆENIKE

Dragocjeno je svakodnevno slušanje Božje riječi

U Domu sv. Augustina u Velikoj od 22. do 25. veljače održane su duhovne vježbe za četrdesetak, većinom mladih, svećenika Požeške biskupije. Vodio ih je p. Mihály Szentmártoni, isusovac i duhovnik u Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu te profesor na Papinskom sveučilištu Gregoriana. Pod geslom „Bit ćete mi svjedoci“ p. Szentmártoni je u razmatranjima, utemeljenima na svetopisamskim tekstovima, govorio o mnogim praktičnim pitanjima svećeničke duhov-

nosti iznoseći iz svoga bogatog svećeničkog, profesorskog i duhovničkog iskustva konkretne primjere koji osvjetljavaju svećenički lik u suvremenom svijetu.

Posljednjega dana duhovnih vježbi biskup Antun Škvorčević u župnoj crkvi sv. Augustina predvodio je svetu misu. Poručio je svećenicima da je došao zajedno s njima zahvaliti Bogu za dar njihova života, duhovnog poziva, svećeničkog služenja kao i za sve ono što je Bog unio u svakoga pojedinoga od njih tijekom duhovnih vježbi te mo-

liti da Božje svjetlo bude trajno snažno prisutno u njihovu svećeničkom životu i djelovanju.

U homiliji je podsjetio svećenike na potrebu slušanja i gledanja vijesti koje ih na svoj način smještaju u svijet te u odnosu prema njima prepoznaju tko su u svojoj posebnosti. Istaknuo je potom dragocjenost svakodnevnog slušanja Božje riječi i razmatranja događaja iz povijesti spasenja koji ih smještaju u Božji svijet te znaju tko su po Bogu. Istaknuo je da i pročitani ulomak iz Knjige proroka Jone pomaže boljem razumijevanju njihovih mjesta u Božjem naumu i poslanja u konkretnim hrvatskim okolnostima. Protumačio je kako se Jona opire Božjem pozivu da stanovnicima tuđinskog i neprijateljskog grada Ninive propovijeda obraćenje. Prisiljen da to učini, iznenadio se kad su na njegovu riječ svi povjerovali. Biskup je svećenicima rekao da se slično događa sa svakim od njih; da ljudski gledano stoje pred nepremostivo teškim stanjem suvremenog društva kojemu kao da ne treba Bog te se u njima može pojaviti Jonin otpor, ali da i njih pokatkad Bog prisilno dovede u situaciju da ne navještau svoju smišljenu i prilagođenu riječ, nego голу, zahtjevnu, iskonsku Božju riječ koja ima moć na iznenađujući način pokrenuti novi život.

U PAKRACU ODRŽANO PREDAVANJE O SVEĆENIKU JOSIPU PAZMANU

Dao je velik doprinos na duhovnom, prosvjetnom i publicističkom području

Piše i snimila: Iva Milinčević

U organizaciji pakračke Župe Uznesenja BDM u Hrvatskom domu održano je 16. ožujka predavanje o Pakračaninu Josipu Pazmanu, svećeniku i istaknutom hrvatskom kulturnom djelatniku povodom 90. obljetnice njegove smrti. Nakon pozdrava i uvodnih riječi pakračkog župnika preč. Matije Jurakovića, predavanje je održao msgr. dr. Stjepan Kožul, kanonik Prvostolnog kaptola zagrebačkog.

- Pokušat ću vam predstaviti sina ovoga grada, svećenika Zagrebačke nadbiskupije, rektora Zavoda sv. Jeronima u Rimu, rektora Hrvatskog sveučilišta u Zagrebu, dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta, teološkog pisca, pravnika, prevoditelja, istaknutog javnog radnika i, konačno, progonjenog sužnja - istaknuo je dr. Kožul.

Podsjetio je da je Josip Pazman rođen 1863. u Pakracu, u građanskoj obitelji Franjice i Pavla. Djetinjstvo provodi u Pakracu gdje završava pučku školu. Kao nadareni učenik bio je primljen u požeški Kolegij gdje završava šest razreda gimnazije. U Rimu je na Papinskom sveučilištu Gregoriana odslušao filozofiju i teologiju gdje je i doktorirao. Postao je ravnateljem Zavoda sv. Jeronima u Rimu, a poseban uspjeh postiže osnivanjem Hrvatskog zavoda u Rimu. Ovaj uspjeh izazvao je burne reakcije kod tadašnjih austrijskih, talijanskih i ugarskih vlasti koje su pretendirale na hrvatske zemlje. Poslije povratka iz Rima, osim duhovnog, prosvjetnog te novinarskog i prevoditeljskog rada, bavio se i politikom zastupajući pravaške vrijednosti.

- U pitanju rodoljublja i politike posebice se vidi značaj i karakter Josipa Pazmana. Snažan i jasan u svom nastupu, u Saboru je bio otvoren za suradnju, surađivao sa svim strankama koje su nastojale da se hrvatske zemlje i svi dijelovi hrvatskog naroda ujedine na temelju državnog prava - objasnio je dr. Kožul. Dodao je kako ga je 25. ožujka 1919. policija uhitila bez ikakve pravne podloge. U zatvoru je boravio do kraja veljače 1920. godine zajedno sa Stjepanom Radićem i inim hrvatskim političarima. Unutar te nepune godine dana nijednom nije bio izveden pred sud te su se pritisci nastavili i poslije. Ostao je bez posla na Sveučilištu jer su ga umirovili još te iste 1919. godine zbog političkih gledišta. Nakon toliko rada, stresa i progona obolio je od karcinoma te preminuo 5. prosinca 1925. godine.

Direktnu poveznicu s dr. Pazmanom Pakračni mogu vidjeti u pakračkoj kapeli sv. Ivana Nepomuka kojoj je ovaj istaknuti svećenik početkom 20. stoljeća darivao vitraj, a kako je najavio dr. Kožul, najesen će Pakračani moći čuti o njemu još i više na stručnom simpoziju na kojem će sudjelovati sve institucije u kojima je djelovao.

Stručni skup vjeroučitelja

Vjeroučiteljevo naviještanje treba biti vjerodostojno

U organizaciji Katehetskog ureda te Agencije za odgoj i obrazovanje održan je 21. ožujka u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požezi stručni skup za vjeroučitelje osnovnih i srednjih škola Požeške biskupije na temu „Usavršavanje metodičke kompetencije vjeroučitelja“. Vjeroučitelje je na početku skupa pozdravio v. d. vršitelj dužnosti predstojnika Katehetskog ureda Anto Ivić nakon čega se prisutnima obratio biskup Antun Škvorčević. On je, između ostaloga, poručio vjeroučiteljima kako je potrebno dolaziti na stručne skupove i stručno se izgrađivati jer vjeroučitelj koji bi zanemario sebe u stručnosti, ne bi bio dovoljno odgovoran vjeroučitelj. Jednako tako, vjeroučiteljeva stručnost treba imati određenu podlogu duha, odnosno osobnosti. „Stoga je znakovito da se ovaj skup održava baš u korizmima, o 500. obljetnici rođenja sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale. Njezino iskustvo da je *samo Bog dostatan* nije zastarjelo, nego je ujedno iskustvo svakoga čovjeka ukoliko se on iskreno zagleda u svoje srce. Srce nosi darove Božje, i ako se čovjek ne trudi da bude ispunjeno Božjom blizinom, ostaje prazan stručnjak praznoga srca koji je težak i sebi, i drugima.

Zato treba svaki dan otvarati svoje srce Bogu kako bi on u njega ušao i bio njegova punina“, poručio je biskup. Druga važna poveznica sa sv. Terezijom Avilskom njezina je svijest da je po svom krštenju i redovničkom poslanju uronjena u živi organizam Crkve: „Ja sam kćerka Crkve“. Biskup

je naglasio kako je Isus Krist snagom svoga Duha po krštenju ušao u naše dubine i povezo nas u taj živi organizam Crkve. Vjeroučiteljev život i poslanje nije nekakvo privatno pitanje, nego je pitanje Crkve koja naviješta. Svaki vjeroučitelj položen je u taj živi organizam i treba si postaviti pitanje je li u njegovom naviještanju snaga i vjerodostojnost Crkve ili je to naviještanje svedeno na nešto osobno. Istaknuo je kako je i korizma, ali i ovaj skup, trenutak kada je potrebno proširiti svoja znanja i svijesću vjere nastojati oko obnove svoga duha, srca i savjesti.

Skupu se obratila i viša savjetnica za vjeronauk iz osječke podružnice Agencije za odgoj i obrazo-

vanje Anka Mlinarić koja je vjeroučitelje uvela u sadržaj stručnog skupa. Stručni skup započeo je predavanjem dr. sc. Vesne Bjedov, prof. metodike hrvatskoga jezika na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Osijeku, na temu „Učiteljeve i učenicke govorne aktivnosti u nastavi“ te nastavljen temom „Primjena metodičkih postupaka u nastavi vjeronauka“. Naposlijetku je održano predavanje o organizaciji nastavnog sata filma koji u nastavi vjeronauka posebno treba poslužiti oblikovanju moralnih vrijednosti i usmjeravanju vlastitog ponašanja i djelovanja u skladu s kršćanskim načelima i odgojem.

SKUPŠTINA HRVATSKE KATOLIČKE UDRUGE MEDICINSKIH SESTARA I TEHNIČARA U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Organizirano vjerničko služenje dobru bolesnog čovjeka

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi, 28. veljače održana je XIX. godišnja skupština Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara Požeške biskupije. Predsjednica Udruge Mira Ilić u pozdravu je podsjetila na korizmenu poruku pape Franje koja govori o velikom problemu današnjice - ravnodušnosti. Istaknula je da medicinske sestre ne smiju biti ravnodušne u pitanju zaštite dostojanstva svoga zanimanja i vrednovanja svoga rada, ali da isto tako ne smiju biti ravnodušne ni prema izazovima koji se tiču ljudskog života i dostojanstva čovjeka. - Zaštita ljudskog života imperativ je za vjernika. Pozvani smo djelovati i kao zajednica, i kao pojedinac. U protivnom, morali bismo sebi postaviti pitanje često citiranog židovskog rabina Hilela: "Ako ne ja,tko?" ili „Ako ne sada, kada?“ - poručila je Mira Ilić.

Prisutnima se potom obratio biskup An-

tun Škvorčević koji je, između ostalog, istaknuo kako se život sastoji od malih koraka po kojima se ostvaruju velike stvari te utvrdio da je u tom smislu svako ma i najmanje dobro koje se učini zajednički mnogo jače od pojedinačnog što vrijedi i za dobro organiziranu Udrugu medicinskih sestara. Biskup se osvrnuo i na probleme kojih ne manjka ni u jednoj životnoj situaciji pa tako ni u Udruzi rekavši da je važno znati s njima se hvatati u koštac te da je i ova godišnja skupština prilika da se zajednički dođe do rješenja nekih organizacijskih pitanja u skladu s novim državnim zakonima i stajanjem u pojedinim ograncima. Zahvalio je članicama Udruge na čelu s predsjednicom za organiziranje hodočašća zdravstvenih djelatnika u Voćin kao i za sve ono što čine kako bi se međusobno podupirale u nastojanju oko svjedočenja kršćanskog poštivanja života od njegova naravnog začeca do

prirodne smrti. Biskup je utvrdio kako Bog u sadašnjem trenutku nema drugih osim nas te nam valja na njegova očekivanja odgovoriti suradničkom vjernošću u ostvarenju poslanja koje nam je povjerio.

Potom je održan tehnički dio godišnje skupštine na kojoj su usvojene promjene Statuta u skladu sa zahtjevima državnih zakona o neprofitnim organizacijama. Progovorio je zatim duhovni asistent Podružnice Našice, gvardijan i župnik našičke Župe sv. Antuna Padovanskog fra Zoran Bibić te održao izlaganje na temu „Vjernici laici u Crkvi“ kojim je pomogao medicinskim sestrama da shvate svoje mjesto u Crkvi i odvažno vrše svoje poslanje u svijetu.

Vrhunac godišnje skupštine Udruge bilo je euharistijsko slavlje koje je u crkvi sv. Lovre predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s fra Zoranom Bibićem, biskupijskim kancelarom Goranom Lukićem te požeškim bolničkim dušobrižnikom Dragoslavom Kozićem. Biskup je rekao kako su po medicinskim sestrama na ovom slavlju prisutne patnje i tereti bolesnika kojima one služe te da sve to, kao i njihovu žrtvu služenja, želi povjeriti Isusu Kristu i njegovu spasonosnom trpljenju.

Naglasio je medicinskim sestrama da je i njihovo služenje bolesnima iz te svijesti Isusove savezničke ljubavi za svakog čovjeka sasvim posebno poslanje po kojem Bog ostvaruje svoj naum među nama u Hrvatskoj. Potaknuo ih je da svakodnevno žive duboku povezanost s Isusom Kristom kako bi u njemu bile moćne onom ljubavlju koja pobjeđuje i smrt.

Korizmeni koncert u požeškoj Katedrali

U katedrali sv. Terezije Avilske u Požegi 20. ožujka održan je korizmeni koncert duhovne zvorske glazbe u organizaciji Udruge »Pasijska baština« pod nazivom »Domine, Dominus noster« u kojem su nastupili zborovi pobjednici zbornih natjecanja Hrvatske udruge zborovođa – Mješoviti zbor Glazbene škole Požega i Djevojački zbor *Cantus ante omnia* iz Zagreba, zajedno sa svojim dirigenticama

Blankom Horvat i Snežanom Ponoš.

Mješoviti zbor djeluje od 1999. godine, a njegovi su članovi učenici srednjih i pripremnih razreda. Nezaobilazni je sudionik kulturnih događaja u gradu i županiji te regionalnih i državnih natjecanja gdje osvaja zavidna priznanja i nagrade. Djevojački zbor *Cantus ante omnia* osnovan je 2007. godine. Nastupao je u brojnim prigodama i zbornim natjecanjima u Hrvatskoj

i inozemstvu te osvojio mnogobrojne nagrade i pohvale.

Na koncertnom programu u požeškoj Katedrali bila su djela korizmene hrvatske i europske glazbene baštine po sljedećem rasporedu: *Pučka korizmena* (zapis i obrada D. Kurilovčan i K. Šokac); *Gospin plač*; *Pučka korizmena* (obrađa Lj. Stipišić): *Prosti, moj Bože*; M. Duruflé: *Četiri moteta*, op. 10 – *Ubi caritas* (obrađa J. Pike) i *Tota pulchra es*; S. Ponoš: *Miserere mei, Deus*; B. Starc: *Ja se kajem*; I. Lukačić: *Panisangelicus*; T. Uhlík: *Prazna crkva*; B. Juračić: *Ubi caritas*; B. Starc: *Lauda anima mea*; F. Biebl: *Ave Maria*; M. Kocsár: *Salve Regina*; B. Starc: *Domine, Dominus noster*; A. Bruckner: *Pange lingua*; A. Bruckner: *Ave Maria*; T. Andrew Dorsey: *Precious Lord* te skladba B. Starca: *Herr, unser Herrscher* (Ps 8).

Slušatelji, među kojima je bio i požeški biskup Antun Škvorčević, nagradili su izvođače snažnim pljeskom za podareni duboki duhovni ugođaj. /Robert Kupčak

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA SVEĆENIKA

Josip Pazman – svećenički uzor

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požezi 16. ožujka održana je duhovna obnova za svećenike i đakone Požeške biskupije. Nakon Molitve srednjega časa, nazočne je pozdravio biskup Antun Škvorčević spomenuvši da je, osobito u korizmenom vremenu, dobro zapitati se tko smo mi u svjetlu Božje ljubavi kako nas i potiče pročitani ulomak iz Knjige mudrosti. - Njegovom ljubavlju smo stvoreni, u krštenju preporođeni, u svetom redu suobličeni Kristu svećeniku; to je naše posebno ontološko stanje, utvrdio je biskup. Podsjetio je na Godinu posvećenog života i Godinu sv. Terezije Avilske. Rekao je kako je ovaj svećenički korizmeni susret u Požezi na svoj način sastavni dio tih duhovnih gibanja. Spomenuo je da je ozbiljnost, sabranost i velika duhovna otvorenost, koju je očitovao više od 1300 mladih na jučerašnjem euharistijskom slavlju u požeškoj Katedrali na završetku križnoga puta,

na njega ostavila dubok dojam i učvrstila ga u uvjerenju da mladi usred svakovrskih poteškoća nisu izgubljeni naraštaj jer izgrađuju svoju duhovnost. Istaknuo je da, kao prezbiteri i đakoni, imamo svoje slabosti, ali da Bog nema problema s njima, nego s našim zlim opredjeljenjima koja traže ozbiljan napor oko obraćenja. Rekao je i kako je tužno susresti ljude fizički zapuštene, a još tužnije one koji su duhovno zapušteni, napose kad se radi o svećenicima. Zaključio je da duhovna obnova ima za svrhu pročišćavanje nas samih u našim svećeničkim i đakonskim opredjeljenjima.

Biskup je podsjetio kako je ovu duhovnu obnovu trebao voditi o. Vjenceslav Mihetec koji je nedavno preminuo te poželio da mu Bog daruje vječni mir u zajedništvu s uskrsnim Gospodinom. Pozdravio je dr. Stjepana Kožula, kanonika Prvostolnog kaptola zagrebačkog, koji se rado prihvatio vođenja ove obnove. Istaknuo je da će

on progovoriti o svećeništvu na temelju primjera dr. Josipa Pazmana, rođena u Pakracu, koji je sebe i svoje svećeničko služnje na poseban način utkao u život Crkve i Domovine, a čija se devedeseta obljetnica smrti navršava ove godine. Kanonik Kožul opisao je njegov hod od bogoslova do svećenika zauzetog na duhovnom, intelektualnom i pastoralnom području. Posebno je izdvojio njegovu ulogu u uspostavljanju svećeničkog Hrvatskoga papinskoga zavoda sv. Jeronima u Rimu kojem je bio prvi rektor. Prikazao je društvene, političke i crkvene okolnosti u kojima je taj svećenik očitovao čestitost i snažan karakter što je posvjedočio kao dekan Bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, kao rektor Sveučilišta, pokretač mnogih inicijativa na crkvenom i političkom polju te zauzetošću za prava Crkve i hrvatskog naroda. Objasnio je razloge njegova zaborava, utvrdivši kako svećenik Pazman u mnogo čemu može i treba biti ponos Crkve, napose Požeške biskupije s čijeg područja potječe.

U drugom dijelu programa biskup Škvorčević progovorio je o nekim događajima na pastoralnom planu; kako biskupijskom tako i nacionalnom spomenuvši biskupijsko hodočašće u Avilu, II. nacionalno hodočašće hrvatskih katoličkih obitelji na Trsat te pohod pape Franje Sarajevu 6. lipnja. Osvrnuo se na skorašnji Dan obnove čišćenja pamćenja u Požeškoj biskupiji koji će se obilježiti u svakoj župi, a na poseban način u Jasenovcu i Staroj Gradiški. Pojasnio je i neka pitanja vezana uz dekanske i arhiđakonske vizitacije župa i ovogodišnja slavlja sv. potvrde. Zahvalio je svećenicima za promicanje Djela za duhovna zvanja i za sve što čine da bi mladima pomogli prepoznati duhovno zvanje.

Potom je dr. Kožul u Katedrali predvodio ispit savjesti za svećenike nakon čega su imali mogućnost osobne ispovijedi. Za to vrijeme, đakoni su predvodili molitveni program oblikovan na temelju misli sv. Terezije Avilske. (Robert Kupčak)

Uz obljetnicu novogradiške župe Bezgrješnog začetca BDM Za duhovni napredak grada

Novogradiška župa Bezgrješnog začetca Blažene Djevice Marije ove godine obilježava nekoliko iznimno vrijednih obljetnica - 250. obljetnicu uspostave župe i crkve sv. Terezije Avilske, zatim 120. obljetnicu dolaska sestara milosrdnica u župu te 500. obljetnicu rođenja sv. Terezije Avilske. U nizu događanja održan je i vrijedan znanstveni skup 10. ožujka u novogradiškom Domu kulture.

O povijesti nastanka Nove Gradiške okupljenima je govorio dr. Robert Skenderović, viši znanstveni suradnik slavonsko-

brodske podružnice Hrvatskog instituta za povijest. Presjek urbanističkog razvoja Nove Gradiške predstavio je Novogradišćanin Miroslav Prpić, dipl. arhitekt. S crkvenim i društvenim prilikama od osnutka grada i župe do danas prisutne je upoznala Zlata Živaković-Kerže, a prikazan je i video-zapis o kulturnoj i sakralnoj baštini Nove Gradiške kojega potpisuju Ratko Ivanušec iz Konzervatorskog odjela u Slavonском Brodu te Marija Mihaljević, ravnateljica Gradskog muzeja Nova Gradiška koji je, uz župu Bezgrješnog začetca Blažene

Djevice Marije, bio i organizator skupa. O oltarnoj pali iz crkve sv. Terezije Avilske, koja ima status zaštićenog kulturnog materijalnog dobra, govorio je Slobodan Radić iz Hrvatskog restauratorskog zavoda u Zagrebu. O povijesti i ustroju župe govorio je novogradiški župnik Perica Matanović te završio najavom proslave 250. obljetnice župe i crkve sv. Terezije Avilske koja će biti upriličena 17. listopada. Izrazio je želju da najavljena svečanost između ostalog pridonese i duhovnom napretku grada i okolice. (V. Mikić)

»PUT SVJETLA« NA SVOM SVJETSKOM HODOČAŠĆU POHODIO POŽEŠKU KATEDRALU

Sveta Terezija Avilska – »Sveta Putnica« –

U sklopu svjetskog hodočašća pod nazivom "Put svjetla", relikvije sv. Terezije Avilske neraspadnuto stopalo desne noge i njezin hodočasnički štap, nakon što su pohodile više od trideset zemalja svijeta, 17. ožujka stigle su i u grad Požegu, u njezinu Katedralu čija je zaštitnica.

Svetičine moći dočekali su mnogobrojni vjernici katedralne župe, a napose mladi, među kojima su bili učenici Katoličke gimnazije i Katoličke osnovne škole. U svečanoj procesiji moći su unesene u Katedralu, a nakon pozdrava župnika Ivica Žuljevića, slijedio je program u kojem je uz Katedralni zbor pod vodstvom maestra Alena Kopunovića Legetina, sudjelovao i zbor Katoličke osnovne škole pod vodstvom prof. glazbe Ljube Šolić te učenici iste škole, svećenički aspiranti iz požeškog Kolegija kao i članovi hodočasničkog tima Puta svjetla. Karmelićanin Dražen Marija Vargašević ukratko je predstavio značenje i cilj hodočašća. Podsjetio je da se u Požegi dogodio poseban i jedinstven milosni događaj. Naime, požeška crkva sv. Terezije Avilske nakon uzdignuća na čast katedrale i preuređenja, dobila je moći ove obnoviteljice karmelskog reda tako da je taj

susret njezinih zemnih ostataka bio za njezine štovatelje neprocjenjivo duhovno blago. Nakon što je objasnio značenje relikvije svetaca, o. Vargašević je o cilju Puta rekao da je on znak nade u duhovni rast i u preobrazbu naše duše i cijelog bića slici Kristovoj što je i uloga karizme svete Terezije već petsto godina. Koordinatorica Puta svjetla Amaya Alvarez Benfele, koja je s relikvijom svete Terezije prošla više od trideset zemalja svijeta, posvjedočila je kako ju je ovo hodočašće na poseban način duhovno obogatilo. Ivica Bedeničić, profesor na Katoličkoj gimnaziji u Požegi, ukratko je predstavio život prve crkvene naučiteljice, a zatim je kolegijaš David Dubočanac predstavio njezinu duhovnu baštinu podsjetivši da je prije 252 godine postala zaštitnicom požeške crkve, sada Katedrale. Zaključio je riječima požeškog biskupa Antuna upućene sv. Tereziji: "Ti nam u suvremenim glo-

balizacijskim lutanjima, blijedim evanđeoskim opredjeljenjima, ideološkom gubitku ljudskog dostojanstva u ovoj našoj Katedrali trajno svjedočiš *Samo je Bog dostatan*." Prisutni vjernici, predvođeni mladima grada Požege, odmah su započeli s bdijenjem uz relikvije što je potrajalo tijekom cijele noći, a u kojem su svojom urom bdijenja sudjelovali i svećenici te đakoni grada Požege i okolice kao i središnjih biskupijskih usta-

nova, članovi Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara iz Požege, članovi Molitvene zajednice "S Marijom za život", Caritasovi volonteri požeških župa, sestre milosrdnice te svećenički aspiranti i srednjoškolci iz požeškog Kolegija.

Prijateljstvo sa sv. Josipom

Pohod Puta svjetla u požeškoj Katedrali zaključen je idućega dana, 18. ožujka, euharistijskim slavljem koje je predvodio biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima i đakonima grada Požege te karmelićanima koji su dopratili relikvije. Pozdravljajući sve prisutne, biskup je podsjetio da se za deset dana, 28. ožujka, navršava 500 godina od rođenja sv. Terezije Avilske i izrazio radost što Požeška biskupija ima čast u svojoj Katedrali biti dionicom Puta svjetla po moćima sv. Terezije Avilske. Na poseban način pozdravio je učenike Katoličke gimnazije čija je zaštitnica sv. Terezija Avilske te učenike Katoličke osnovne škole, koji su se dan uoči svetkovine sv. Josipa, zaštitnika njihove škole, pridružili euharistijskom slavlju u čast sv. Terezije koja je mnoge svoje teške životne situacije povjeravala

upravo tom svecu, kojem je pripisala i čudesno ozdravljenje nakon trogodišnje nepokretnosti. Pozdrav dobrodošlice biskup je uputio i prisutnim karmelićanima, napose provincijalu Hrvatske karmelske provincije sv. Josipa u Zagrebu o. Srećku Rimcu te o. Ivánu de Jesusu, predstavniku karmelske obitelji iz Avile. Pjevanjem gesla Godine sv. Terezije Avilske *Samo je Bog dostatan*, prisutni vjernici oraspoložili su svoje srce za sudjelovanje u svetom slavlju te na poziv biskupa Antuna ispitali svoju nutrinu kako bi srce oslobodili od svega što priječi zajedništvo s Bogom.

Put radosti, molitve i zajedništva

Na temelju evanđelja o Samaritjanki, biskup je u homiliji prikazao lik sv. Terezije Avilske istaknuvši kako je odmalena očitovala sposobnost čitanja Božjih tragova u svom srcu te ih prihvaćala kao najvažniji razlog da cijeli svoj život oblikuje po načelu *Samo je Bog dostatan* postavši tako putnicom čiji je hod išao kroz unutarnje prijateljavanje s Bogom i koji je prenijela na vanjsku razinu zauzimajući se za obnovu Crkve i društva. Nazočnima u Katedrali, a napose djeci i mladima,

biskup je poručio da, potaknuti primjerom sv. Terezije, provjere istinu o kojoj im srce govori te da imaju odvažnosti slijediti njezin *put svjetla* i izgradnje svojih mladenačkih bića na najčvršćim temeljima zajedništva s Isusom Kristom. Ukazao im je na potrebu da, kao avilska svetica, u teškoj životnoj situaciji kroz koju prolaze ne gube vrijeme baveći se sitnim pitanjima bez ozbiljnijeg značenja, nego međusobno i s Bogom raspravljaju i donose opredjeljenja o onim stvarnostima koje kroje njihovu sudbinu i daruju smisao. Uputio ih je da nauče od nje kako ovo naše vrijeme i društvo traži čvrste prijatelje Božje te da u svojim katoličkim školama jedni drugima pomažu izrasti do te razine. Pozvao ih je da razmotre i prihvate poticajne riječi pape Franje koje je o 500. obljetnici rođenja sv. Terezije uputio avilskom biskupu Jesúsu Garciji Burillu, koji je prije nekoliko godina posjetio i Požegu, podsjećajući na potrebu da u suvremenom svijetu slijedimo Terezijin put radosti, molitve, zajedništva i vremena darovanog za druge.

Temelj sinovske slobode

Biskup je istaknuo da se na sve nas odnosi istina od koje je živjela sv. Terezija, istina da nas je Bog iz ljubavi stvorio i da nas trajno ljubi u Sinu svome Isusu Kristu te da je upravo to temelj naše sinovske slobode; sigurnost da nas on i u najtežim situacijama kao najbolji prijatelj ne napušta što je izvor naše trajne radosti. Istaknuo je kako je za djecu i mlade osobito važno da nastoje živjeti od te svijesti i u hrvatskom društvu biti nositeljima ljudskog dostojanstva koje daruje Bog. S obzirom na molitvu, biskup je mladima rekao da je ona, prema Terezijinu iskustvu, trajan razgovor s onim koji nas voli; život u njegovoj živoj prisutnosti koja osmišljava svaki trenutak našega postojanja te ih potaknuo da se u tome okušaju i

uvjere u moć i bogatstvo takve molitve. Spomenuo je da upravo prijateljevanje s Isusom Kristom teži k zajedništvu s ljudima i da se ono ostvaruje u Crkvi u kojoj nas on voli snagom svoga Duha i ugrađuje u svoj živi organizam kojem je Terezija svom dušom pripadala te je i u času smrti snažno tvrdila da je kćerka Crkve. Konačno, biskup je upozorio na to kako se iz spomenutog raspoloženja u Isusovim vjernicima rađa sposobnost da daruju sebe i svoje vrijeme za druge te promiču civilizaciju ljubavi. Zaključio je da se u tome sastoji Put svjetla na koji nas poziva sv. Terezija Avilska te ju zamolio da pomogne svima u Požegi i Požeškoj biskupiji hrabro i ustrajno njime hoditi. Zahvalio je sv. Tereziji što je po svojim relikvijama pohodila Požešku biskupiju i mnogima tijekom protekla 24 sata dala iskusiti svoju blizinu te pomogla da u njihova srca uđe toplina i snaga Božje ljubavi.

Na završetku euharistijskog slavlja prisutni vjernici su pred relikvijama sv. Terezije Avilske, predvođeni biskupom Antunom, izrekli molitvu u kojoj su povjerali cijelu Biskupiju njezinu moćnom zagovoru te zapjevali geslo *Samo je Bog dostatan*. Biskup je još jednom zamolio sv. Tereziju

da svojim zagovorom bdije nad vjernicima grada Požege i Požeške biskupije kako nikada ne bi odlutali s puta srca te kako bi ostali vjerni Isusu Kristu. Najavio je da će se Požeška biskupija 28. ožujka, na 500. obljetnicu rođenja sv. Terezije, pridružiti papi Franji i karmelskoj obitelji u molitvi za mir u svijetu te da će na tu nakanu napose moliti mladi navečer u Katedrali tijekom svoga redovitog klanjanja. Zahvaljujući svima na sudjelovanju u svetom slavlju, a osobito pratnji Terezijinih relikvija, na sve je zazvao Božji blagoslov. (Robert Kupčak)

NA 500. ROĐENDAN SV. TEREZIJE AVILSKE MLADI U POŽEGI MOLILI ZA MIR

Bogu trebaju čvrsti prijatelji

U subotu 28. ožujka na 500. rođendan sv. Terezije Avilske, u predvečerje Cvjetnice i Dana mladih, mladi grada Požege u velikom broju okupili su se u požeškoj katedrali sv. Terezije Avilske te, potaknuti pozivom pape Franje, zajedno s cijelom karmelskom obitelji molili za mir

u svijetu. Molitvenom bdijenju pridružio se i požeški biskup Antun Škvorčević te je na početku slavlja mladima uputio nekoliko riječi. Spomenuo je kako je danas ujutro od avilskoga biskupa msgr. Jesusa Garcie Burille e-mailom primio čestitku prigodom 500. obljetnice rođenja sv. Terezije te da mu je istim putem uzvratio čestitku spomenuvši mu da će se večeras mladi u Požegi sjediniti s moliteljima u Avili i postati diocinima velikog zajedništva Crkve koje oko Isusa Krista okuplja Španjolka, Terezija od Isusa. Msgr. Burillo, otkrio je biskup Antun, ubrzo se nakon toga ponovno javio i uputio pozdrav mladima u požeškoj Katedrali te dostavio tekst Poruke pape Franje prigodom 500. obljetnice rođenja sv. Terezije potpisane na današnji dan i upućene avilskom biskupu u kojoj se Sveti Otac obraća i mladima. Biskup Škvorčević podsjetio je mlade da je sv. Terezija znala govoriti kako u molitvi, dok svijet gori, ne pregovaramo s Bogom o sitnim, nego o velikim stvarima

te da se to odnosi osobito na njih. Rekao im je da i večeras s Isusom Kristom koji ih voli razgovaraju kao s najboljim prijateljem o svojim egzistencijalnim pitanjima. Još je dodao kako je sv. Terezija upozoravala da Bog treba čvrste, a ne klimave prijatelje te ih potaknuo da mu u ovom bdijenju posvjedoče veličinu svoga prijateljstva po otvorenom srcu kojemu je samo on dostatan te da isto očituju i u svom svakodnevnom životu.

U molitveno bdijenje uz mlade uključili su se i drugi vjernici, predstavnici obitelji, svećenika i redovnica. Program je vodio Mario Večerić, župni vikar Župe sv. Terezije Avilske, a bio je ispunjen tekstovima sv. Terezije koji govore o odnosu čovjeka i Boga u konkretnim životnim situacijama. Na dijaloški način mladi i drugi sudionici nastojali su približiti životnu poruku avilske svete. Sve je bilo popraćeno pjevanjem VIS-a „Put, Istina, Život“, zbora mladih koji svake subote vodi pjevanje na klanjanju mladih u požeškoj Katedrali.

svjedočanstva

Dolazak relikvija sv. Terezije Avilske za mene je dar s neba i neizmjerena milost. Zahvaljujem Bogu što sam sudionica tog velikog događaja baš u svojoj župi i našoj Katedrali. Prisutnost sv. Terezije u ovom vremenu i prostoru, u kojem živimo stresno i užurbano, ojačat će me i učvrstiti u vjeri i molitvi. Samim tim ću moći bolje svjedočiti i otkrivati lice Božje i lice čovjeka kao Božjeg miljenika sa svim njegovim patnjama i slabostima, ali isto tako i sa svom snagom i ljubavlju koja sve može pobijediti i tako se uprisutniti u svakoj ljudskoj stvarnosti – ističe Jasna Krstanović, vjeroučiteljica i župljanka Župe sv. Terezije Avilske.

Neopisiv je osjećaj kada relikvije jedne od najpoznatijih svetica na svijetu dolaze upravo u tvoj grad kojega je ona zaštitnica. U našu požešku Katedralu vjernici su dolazili s divljenjem gledati i ljubiti relikvije. Sveta bi Terezija svima trebala biti primjer jer je vjerno slušala Gospodinov glas i svakodnevno dopuštala da je on vodi. Bog nam i po ovoj svetici želi pokazati koliko je divan, velik i moćan te kako sveta Terezija kaže: " Samo je on dostatan." – Sara Matačić

Povodom 500. obljetnice rođenja svete Terezije Avilske nestrpljivo smo očekivali dolazak njezinih relikvija u našu Katedralu. Ovaj događaj ostat će zabilježen jer je ujedno i blagoslov za koji možemo samo Bogu zahvaljivati. Pomalo neobično i sa strahopoštovanjem, osjetio sam Božju veličinu u tim trenucima promatranja relikvije. Sveci nisu ljudi koji su se rodili kao takvi, već su svojom vjerom i ljubavlju prema Bogu pokazali koliko mogu podnijeti za njega baš kao i sveta Terezija. –Marko Marić

Miroslav Ivančić; hrvatski branitelj, djelatnik policije i dopredsjednik Gradskog vijeća Pakraca

Vjeru treba uvijek javno svjedočiti

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: D. Mirković i A. Ciglencečki

Miroslav Ivančić iz pakračke Župe uznesenja Blažene Djevice Marije dopredsjednik je Gradskog vijeća Pakrac, predsjednik Kluba vijećnika HDZ-a u Gradskom vijeću, osnivač i predsjednik Udruge hrvatske policije branitelja Pakraca i Lipika, dopredsjednik Zajednice udruga branitelja iz Domovinskog rata, član župnog ekonomskog vijeća te član školskog odbora Srednje škole Pakrac. Rođen je 1965. godine u malom mjestu Drljanovac kod Bjelovara, u obitelji koji su činili otac Bože, majka Ljuba rođ. Mamić te stariji brat Ivan. Osnovnu školu završio je u Novoj Rači, srednju upravnu u Bjelovaru, a uz rad upisao je i višu upravnu školu u Zagrebu. Zaposlio se 1986. godine u Erste banci (tada Bjelovarska banka). Kada su započela ratna događanja, priključuje se ZNG-u, zatim Hrvatskoj vojsci, a 1992. godine u Vojnom učilištu „Zrinski-Frankopan“ školovao se za časnika Hrvatske vojske. Budući da se 1991. godine preselio u Pakrac, krajem iduće godine prelazi u Policijsku postaju Pakrac gdje i danas radi. Oženio se 1993. godine Ksenijom rođ. Hunjak s kojom ima dva sina; Ivana Zvonimira, rođenog 1994. godine i Bornu, rođenog 1996. godine. Odlikovan je Spomenicom Domovinskog rata, medaljom „Bljesak“ i Spomenicom domovinske zahvalnosti.

* Kako se živjela vjera u Vašoj obitelji i kako ste odgajani?

– Otac je šezdesetih i početkom sedamdesetih bio građevinski radnik u Njemačkoj, a majka kućanica. Međutim, zbog prijateljstva s poznatim hrvatskim domoljubom i emigrantom dr. Brankom Jelićem, ocu oduzimaju putnu ispravu te ostajemo bez glavnog izvora prihoda. Od tada obitelj živi od poljoprivrede, skromno uz teški rad, ali zbog zajedništva i vjere u Boga nikada se u obitelji nije osjećala neimaština. Nedjeljne svete mise i svakodnevna molitva bili su nešto što se podrazumijevalo samo po sebi. Iako su mi bake živjele daleko, ljetni praznici provedeni kod njih uvijek su me obogaćivali novim spoznajama o Bogu i vjeri.

* Kada ste počeli intenzivnije razmišljati o vjeri?

– Jača i intenzivnija vjera te povezanost s Bogom uslijedila je tijekom Domovinskog rata. U trenutcima kada nismo imali od koga očekivati pomoć, kada je na drugoj strani bila sila kojoj se kao čovjek nisi mogao suprotstaviti, preostala je samo vjera u Boga, vjera u pobjedu dobra nad zlim.

* Tko je imao presudan utjecaj na Vašu vjeru?

– Niz osoba utjecalo je na moj rast u vjeri; od mojih roditelja, mojih baka od svećenika koje sam susretao u životu. Mogu reći da mi je dragi Bog na životni put poslao

puno prekrasnih svećenika; neke kao prijatelje, neke kao duhovnike u ratnim postrojbama, a neke kao svećenike u župi, a ne smijem ne spomenuti i prekrasne savjete časnih sestara koje sam susretao u životu.

* Domovinski rat bio je teško vrijeme iskušenja i za vjernike. Kako ste se nosili s osjećajima koji su se tada javljali prema neprijatelju?

– Kako sam već i rekao, sudjelovanje u Domovinskom ratu bio je početak moje intenzivnije vjere. Stalna životna ugroženost i briga zbog bližnjih o kojima nisam imao nikakve informacije izazvali su potrebu za Bogom. Na vatreni položaj odlazilo se s tihom molitvom na usnama, primirje bi se koristilo za odlazak na sv. misu ako je bilo mogućnosti. O onima na „drugoj strani“ nije se puno razmišljalo. Zapravo, mislim da sam u tim trenucima pokušavao isključiti sve ono loše, mislio sam na lijepe stvari, a kad sam vidio mrtvog ili zarobljenog neprijatelja, okrenuo sam glavu i pokušao što prije zaboraviti. Tada nisam osjećao potrebu za osvetom, ali s dolaskom mira i pri susretima s osobama koje su bile na „drugoj strani“, a koje su se ponašale kao da se ništa nije dogodilo, počeo se pojavljivati „grč u želudcu“. Vjera mi je pomogla da taj grč nestane i vjerujem da bih, ako nekoga od njih vidim u nevolji, bez razmišljanja pomogao.

* Istinski živjeti vjeru u svakom je vremenu teško pa tako i danas. Kako vam to uspijeva na poslu, u obitelji te u svakodnevnom životu?

– Mislim da nije teško istinski živjeti vjeru; teže je živjeti bez vjere. Sve što smo prošli u ratu, kriza koja je svakim danom sve veća i tempo života preteški su običnom čovjeku i mislim da je potrebno je nešto veće što će ti dati snagu. Ne treba se sramiti svoje vjere, svog svjetonazora; potrebno je otvoreno izreći svoje stavove pa i boriti se za njih. Možda je nekada teško početi, međutim treba ponekad s nekim popričati, tražiti savjet, na primjer od svećenika kao što sam učinio kada sam se odlučio aktivnije baviti politikom. Kada drugi vide da se boriš za ono što smatraš dobrim i ispravnim, pa makar to i nije njihov svjetonazor, počinju te uvažavati. Naravno, uvijek će biti iznimaka, ali i to je život.

* Kako se kao vjernik nosite s činjenicom da je u društvu sve više onih koji omalovažavaju branitelje i vrijednosti Domovinskog rata?

– Nije rijetkost da se kada nastupi kriza, pokuša neku grupu ljudi proglasiti krivcem za nju, a ako ta grupa ima još i drugačiji svjetonazor, napadi su sve češći i teži. To danas proživljavaju hrvatski branitelji. Često u razgovoru s prijateljima čujem da im je sada teže nego 1991.; onda su znali tko im je neprijatelj, sada to ne znaju. Ponižava ih se, izmišlja

neistine i poluistine, proglašava ih se lažnim braniteljima i invalidima, iznose podatke o primanjima i sl. Navest ću samo jedan primjer. Imao sam čast biti u društvu gospodina Đure Glogoškog i njegove supruge; sjedili smo u jednom lokalu u Pakracu - ja sam naručio kavu, on čaj; ja sam svoju kavu pripremio za konzumaciju i počeo piti; njemu je supruga pripremila čaj, zasladila, nacijedila limun, promiješala i prinijela ustima da pije. Zar to nije strašno? Takvom čovjeku govoriti da bi se mijenjali za primanja zvuči nemoguće, ali događa se. Ipak, vjerujem da u Hrvatskoj postoji puno ljudi koji poštuju vrijednosti Domovinskog rata i ulogu branitelja. To je ona šutljiva većina koju možda treba potaknuti da izrekne svoje stavove.

* Kako prakticirate svoj vjerski život?

– Nedjeljna sv. misa, dnevna molitva te zajednički ručak što je moguće češće nešto je sasvim uobičajeno za našu obitelj. Stariji sin student je povijesti i pedagogije u Osijeku i uopće ne sumnjam da svake nedjelje, kada nije kod kuće, ide na sv. misu. Mlađi sin učenik je četvrtog razreda gimnazije i redovito sa suprugom i sa mnom ide na sv. misu, ispovijed i svetu pričest. Jako sam ponosan što sam, zajedno s preč. Matijom Jurakovićem i poznatim našim hodočastnikom Marijanom Peternelom, inicijator Križnog puta grada Pakraca. Križni put kreće ispred kapelice Male Gospe u mjestu Kusonje te ulicama grada ide do spomenobilježja poginulim braniteljima na rimokatoličkom groblju. To je dokaz da se uvijek može nešto napraviti za zajednicu na području vjere i domoljublja.

KARLO PRPIĆ, MISIONAR IZ POŽEŠKE BISKUPIJE, DJELUJE 26 GODINA U KAMERUNU

Misionarski rad za mene je veliki Božji

Piše: Ljiljana Marić

Karlo Prpić, misionar iz Požeške biskupije koji već 26 godina sije sjeme kršćanstva u afričkoj državi Kamerun, nijednog trenutka nije požalio što je odlučio svoj svećenički poziv živjeti među stanovnicima jedne od najsiromašnijih država svijeta.

Nakon svećeničkog ređenja u zagrebačkoj Katedrali vlč. Karlo odlazi za kapelana u Petrinju gdje se susreće s teškim stanjem katoličkih vjernika koji su u tom kraju bili dodatno tlačeni. Upravitelj župe Gornji Lipovac postaje nakon godinu dana kapelanske službe. Već tada u njemu se javlja određeni nemir i dublje traženje smisla svećeničkog poziva. Bio je to i razlog zbog kojeg je nakon četiri godine župnikovanja otišao u benediktinski samostan u Italiju propitujući se nije li možda za njega redovništvo ostvarenje smisla života. Međutim, shvatio je da ipak nije iako mu je godina samostanskog života bila, kako je rekao, dobra duhovna vježba. Nakon povratka u Zagrebačku nadbiskupiju, godinu dana bio je kapelan samostalne kapelani-je Dragalić te četiri godine kapelan u župi Davor. Iako je u toj župi doživio prekrasno svećeničko iskustvo, upravo tu je donio konačnu odluku - postati misionar!

Nadnaravni poziv

- Mnoge su se stvari poklopile kad sam u osamdesetim godinama razmišljao o mogućim misijama. U jednom trenutku, dobro se sjećam, čitao sam jedan članak u Radosnoj vijesti, našem misijskom mjesečniku, u kojem su biskupi iz Kameruna tražili misionare iz europskih zemalja koji bi se željeli baviti odgojem njihove mladeži. Osjetio sam da bi to mogao biti više nadnaravni nego obični poziv. Tražio sam od kardinala i nadbiskupa Franje Kuharića da mi dopusti

odlazak u misije na nekoliko godina jer sam po tom članku shvatio da bi to moglo biti ono što me zanimalo u svećeničkom radu. Kardinal mi je dopustio da se nakon deset godina svećeničke službe u Hrvatskoj okušam u misijama - prisjeća se vlč. Prpić.

Iz župe Davor u jesen 1989. godine otišao je na kraću pripremu za misionarski rad u Francusku gdje je učio i francuski jezik s obzirom da je on, uz engleski, službeni jezik u Kamerunu. Iduće godine odlazi u Kamerun. Iako je za odlazak u misije bio dobro pripremljen, prvi susret ipak je prošao neugodno. Naime, kada je avionom sletio u Kamerun u 17 sati, bilo je 42 stupnja. Bio je to vremenski šok. Morao se privikavati i na mnoge druge stvari te svaki dan iznova učiti.

- Čim sam došao u svoju biskupiju N'gaoundere, biskup me imenovao duhovnikom u Srednjoj katoličkoj školi što sam obavljao prvih sedam godina. Nakon nekog vremena, uz tu službu, povjerena mi je i služba upravitelja ili rektora Dječjačkog sjemeništa u mjestu koje je udaljeno nekoliko kilometra od Srednje škole, a koju su polazili i sjemeništarci. Naime, isti misionari su nakon II. svjetskog rata osnovali i školu, i sjemenište. Dolaskom novog, domaćeg biskupa 2001. godine, premještan sam na službu katedralnog župnika gdje sam proveo dvije godine, a nakon toga postao sam župnik u susjednom mjestu. Tu sam župnikovao do 2013. godine te istovremeno bio i ravnatelj Srednje katoličke škole gdje sam prvih sedam godina bio duhovnik. Prije dvije godine vraćam se na svoju prvu dužnost te ponovno postajem rektor Dječjačkog sjemeništa, a uz to sam bio i duhovni pomoćnik u vojnoj kapelaniji - kaže misionar Prpić koji je ove zime neko vrijeme boravio u Požegi da bi se s prvim danima proljeća opet vratio u svoj Kamerun koji nam je ukratko predstavio.

Uči se uz fenjer

- Kamerun se nalazi u središnjem dijelu Afrike koji ima 22 milijuna stanovnika, ali je deset puta veći od Hrvatske. U državi gdje vladaju vjerske slobode živi oko 6 milijuna katolika. Katolička crkva ovdje je svoje djelovanje započela prije 100 godina dolaskom

njemačkih misionara. Najveći današnji problem ove zemlje je nezaposlenost. Više od 60% mladih je nezaposleno. Biskupija u kojoj djelujem nalazi se u središnjem dijelu zemlje; površinom je veća od Hrvatske; ima 600 000 stanovnika, među kojima 50 000 katolika, a većinski dio su muslimani. Ima i protestanata te pripadnika tradicionalne afričke animističke religije. U 16 katoličkih škola u biskupiji školuje se oko 5 000 učenika; svaki razred broji od 45 do 50 đaka, za razliku od državnih škola gdje je 80 do 120 učenika u jednom razredu. U nekim školama ne mogu svi imati stolicu pa sjede na ciglama. Struje nema u 18 od 22 velike župe od kojih svaka broji po petnaestak sela. Naši učenici do mature uče uz fenjer i nemaju ništa od 300 čuda modernog života - objašnjava vlč. Prpić, posljednji misionar u svojoj kamerunskoj biskupiji.

Najveći dio svog misionarskog rada vlč. Prpić proveo je u vrlo zahtjevnom odgoju mladeži.

-To je jedan od prevažnih oblika naviještanja evanđelja; ne radi se toliko o tome da propovijedamo od jutra do sutra, nego da svojim radom pokažemo, kako bismo slikovito rekli, da nam nije stalo do vune i mlijeka, nego do ovaca u pravom smislu riječi. U Srednjoj školi gdje sam radio imamo otprilike 1 500 đaka od kojih su polovica muslimani. Međutim, iako u gradu postoje i privatne muislmanske škole, roditelji upisuju djecu, posebno žensku, u našu školu jer je ona po pokazateljima Ministarstva kvalitetnija. Roditelji muslimani smatraju da će njihova ženska dje-

dar i milost

ca biti bolje pripremljena za život u našoj školi što je nama veliko priznanje. Svima je zajednički etičko-moralni odgoj koji je utemeljen na evanđeoskim vrijednostima. Imamo i novi predmet EVA, odnosno odgoj za život i ljubav, koji je uveden po napatku Kamerunske biskupske konferencije. Na taj način Katolička Crkva pokušava ostati vjerna svom poslanju - ističe vlč. Prpić.

Božje čudo

Katolička Crkva u ovoj je državi, nastavlja vlč. Prpić, relativno mlada jer je prisutna tek stotinjak godina i zbog toga je misionarski rad u njoj još uvijek nedovršena zadaća. - Sjećam se posjeta Ivana Pavla II. koji je rekao da je Afrika kontinent nade. Oduševljen sam kada vidim s kojim uvjerenjem se

pristupa Crkvi i živi katolička vjera. Posebna je radost vidjeti mlade obitelji i njihovu djecu koja slijede i žive uvjereni svoje opredjeljenje u jednoj zemlji gdje prije stotinu godina nije bilo nijednog katolika. Divno je sresti mlade obitelji što su u potpunosti spremne napustiti tradicionalnu religiju koja se ni na koji način ne može uklopiti u katolički sklop i kršćansku misao. To je za mene pravo Božje čudo i znak nade za budućnost - poručuje naš misionar.

Naime, upravo je animistička tradicija jedan od najvećih problema ne samo misionara, nego i domaćih svećenika. Ta tradicija drži do duhova predaka čime su zarobljeni i mnogi kršćani jer im je teško napustiti stoljetno uvjerenje da njihovi pretci žive u nekom drugom svijetu, da žive uz njih i da se njima moraju obraćati za svaki ozbiljniji problem u životu.

- Da je to ozbiljan problem, posvjedočit ću jednim primjerom svoga nekadašnjeg kuhara. On je kršten i svaki dan prisutan na misi i pričesti, ali mi za ručak nije htio pripremiti kunića. Nisam znao zbog kojeg razloga dok mi netko nije rekao da je ta životinja totem njegovog plemena. Ubiti jednu takvu životinju za njega znači ubiti jednu dušu i na sebe navući prokletstvo predaka - objasnio je vlč. Prpić.

Muslimanski terorizam

U posljednje vrijeme Kamerun se sve više suočava s velikim problemom muslimanskih terorističkih organizacija u susjednim zemljama. - Naš dio kontinenta u središnjem dijelu Afrike trpi od velikih zala i nevolja. Kamerun je oduvijek bio miroljubiva zemlja, a sada smo stiješnjeni kao u sendviču, s jedne strane od nigerijskog Boko Harama, a s druge strane od centralno-afričke muslimanske pobunjeničke organizacije Seleka. Ni kriv ni dužan kamerunski narod uz granice ovih susjednih zemljama teško trpi, a s njime i Katolička Crkva jer su tim napadima posebno izloženi kršćani. To su najteža iskušenja za Crkvu na ovim prostorima od počet-

ka evangelizacije. Boko Haram napada već mjesecima, a nedavno su spravili nekoliko sela s kamerunske strane ubivši više stotina nevinih muškaraca, žena i djece te porušili crkve i kapelice. Sam biskup pokušava spasiti što se daje spasiti, a svećenici se povlače prema središnjem dijelu biskupije te po danu odlaze u svoje župe jer u tim područjima nije sigurno prespavati. Taktika Boko Harama bila je od samih početaka otimanje stranih misionara što im je donijelo velike novce. Meta su bili kanadski, talijanski i francuski svećenici i redovnici za koje su tražili otkupninu od 3 do 5 milijuna dolara. Taj novac im pomaže u njihovim zločinačkim aktivnostima. S druge strane, imamo velikih poteškoćama sa stotinama tisuća centralno-afričkih izbjeglica koje su prešle u Kamerun nakon muslimanske pobune prije godinu i pol dana u većinski kršćanskoj i katoličkoj Srednjoafričkoj Republici. U ovom trenutku u Kamerunu je oko 120 000 izbjeglica u izbjegličkim kampovima, a neki su stigli i do župa u našoj biskupiji. Naš Caritas pokušava pomoći, ali stanje je jako teško. Iako je kamerunska vlada bila silno plemenita i činila sve da spasi te ljude od potpune propasti, ne znamo kako će to završiti jer je i Kamerun siromašna zemlja - objašnjava vlč. Prpić.

Za kraj poručuje da je njegov rad u Kamerunu velika Božja milost i dar te da ni za jednim trenutkom provedenim u toj zemlji ne žali. Iako je u toj zemlji stranac, Europljanin i bijelac; nikada nije osjetio žalac netrpeljivosti. - Oduševljava me njihova spontanost, njihova privrženost Crkvi i svećenicima i njihova spremnost da dragovoljno posvete svoje vrijeme pastoralnom radu u župi, i to ne samo obični vjernici, nego i intelektualci. To je silno ohrabrujuć trenutak za svećenika i crkvenu hijerarhiju - poručuje vlč. Prpić.

SESTRE KĆERI MILOSRĐA U NOVSKOJ

Životom svjedoče milosrdnu Očevu ljubav

Piše: Ljiljana Marić • Fotografije snimila Monika Šporčić Horak i sestre Kćeri milosrđa

U Požeškoj biskupiji djeluje i redovnička zajednica Kćeri milosrđa koju je osnovala Hrvatica bl. Marija Propetog Isusa Petković. Sestre Kćeri milosrđa Trećeg samostanskog reda sv. Franje djeluju u Novskoj od 1968. godine u župnom pastoralu.

Od 2007. godine sestre u Novskoj imaju i novicijat gdje se novakinje (redovničke pripravnice) odgajaju i pripremaju kako bi se posvetile Gospodinu po zavjetima poslušnosti, čistoće i siromaštva. U zajednici trenutno djeluju četiri zavjetovane sestre: s. M. Jasna Crnković, predstojnica zajednice, vjeroučiteljica u Srednjoj školi Novska, voditeljica liturgijskog pjevanja i suradnica u radu s mladima u župi; s. M. Jelena Krilić, učiteljica novakinja, vjeroučiteljica u Osnovnoj školi Novska, sakristanka, voditeljica skupine djece Biseri Očeva milosrđa i voditeljica obiteljske skupine Poslanici milosrđa; s. M. Pacis Peras, vrtlarica i s. M. Česlava Čorić, kuharica te dvije novakinje s. M. Anamarija Vuković i s. M. Kristina Injić.

Samostan sestara Kćeri milosrđa u Novskoj.

Dolazak u Novsku

Kako su sestre stigle u Novsku, objasnila je predstojnica samostana s. Jasna Crnković. - Sestrama, koje su sredinom prošlog stoljeća i njena sestra gospođa Jozefina Ček iz Novske predložile su da ih dohrane u starosti u njihovoj kući koju će ostaviti Družbi. Sestre su sa svojim poglavaricama bile zainteresirane za otvaranje filijale u Novskoj. Tadašnji župnik u Novskoj, preč. Ivan Šimunović, bio je u nedoumici jer nije imao spreman smještaj za njih. Međutim, budući da su sestre dogovorile s gospođama Matildom i Jozefinom da se nastane u njihovoj kući, župnik ih je srdačno primio i povjerio im animiranje liturgijskih slavlja (služba orguljašice), katehiziranje djece nižih razreda te sakristansku službu. Tako sestre u Novsku dolaze 17. 12. 1968. godine. Svoju zajednicu posvećuju sv. Josipu - objasnila je predstojnica.

Budući da je kuća u Osječkoj ulici u kojoj su sestre živjele bila mala i neprilagođena za pastoralni rad, sestre su odlučile napustiti kuću koju su dobile i izgraditi novi samostan. U njega, koji se nalazi u Crkvenoj ulici, preselile su se 2006. godine. Odmah nakon preseljenja u zajednici je ustanovljena i kuća novicijata pa tako u zajednici borave novakinje koje se pripremaju za službu zavjetovanih sestara. Nova kuća i zajednica posvećena je bl. Mariji Propetog Isusa Petković, utemeljiteljici Družbe Kćeri milosrđa. - Naša prisutnost u Novskoj vjernicima jako puno znači. Sestre s vjernicima proživljavaju različite situacije pa i one najteže kakve su bile za vrijeme rata. Koliko sestre znače vjernicima, osjetilo se nakon osnivanja još jedne župe u gradu kada smo ostale u matičnoj župi dok je druga župa ostala bez sestara zbog čega smo često puta od vjernika nove župe

čuili kako bi željeli da dodemo i u njihovu župu. Mi surađujemo i s tom župom, ali nismo na njihovom području - objašnjava predstojnica.

Sestre, osim svagdašnjih poslova, mole za duhovna zvanja i često organiziraju različite duhovne obnove za djecu, mlade, djevojke, odrasle i ostale grupe vjernika. Njihova je zadaća da svojim životom i povjerenim im apostolatom svjedoče milosrdnu Očevu ljubav prema svakom čovjeku jer na taj način postaju slične Kristu, svome Zaručniku koji je ljubio svakog i umro za sve ljude. To Očevo milosrđe sestre ponajprije svjedoče živeći evanđeoske zavjete u sestrinstvu. Dnevna osobna i zajednička molitva te euharistija izvorišta su Božje blizine i ljubavi, svjedoče sestre, koju onda nastoje prenijeti na djecu i mlade kao i na sve one koji su im povjereni u župnom i milosrdnom poslanju. Ponosne su što im se pridružila i prva djevojka iz Novske, novakinja Anamarija Vuković, te se nadaju da će u župi u kojoj djeluju biti još redovničkih zvanja.

Radostan pastoral

I sadašnju predstojnicu, s. Jasnu, na odluku da pristupi upravo ovoj družbi ponukala je nazočnost ovih sestara u njezinoj župi u Subotici. - Iako su u Subotici bile još dvije redovničke zajednice, odlučila sam se za Kćeri milosrđa koje su bile u mojoj župi i u mom srcu - kaže s. Jasna koja je u Novskoj zadnje tri godine. Osim vjeroučiteljske službe u srednjoj školi, s. Jasna vodi sva tri zbora u župi sv. Luke evangelista; dječji zbor, zbor mladih i zbor odraslih.

- Vođenje zborova jedan je radostan pastoral. Zborovi sudjeluju u animiranju liturgijskih slavlja te na taj način pomažu župnoj zajednici da kvalitetnije doživi to slavlje, ali time članovi zbora rade i na vlastitoj izgradnji - ističe s. Jasna koja ova službu obavlja u suradnji sa župnikom.

U prostoru samostana s. Jelena Krilić zadužena je za rad s djecom i obiteljima kroz Bisere Očeva milosrđa i Poslanike milosrđa. - Kroz Bisere Očeva milosrđa nastojimo djecu upoznati s našom utemeljiteljicom i hrvatskom blaženicom kako bi oni u svom radu i životu pokazali koliko je

milosrdan naš nebeski Otac. U radionica-
ma djeca izrađuju različite predmete koji
se prodaju pa tako prikupljamo novac za
potrebne, a vrhunac nam je 9. srpnja kada
slavimo blagdan naše blaženice Marije
Petković i za koji se uvijek pripremamo
trodnevnicom. Pokušavamo djecu upoznati
s duhovnošću njezina lika kako bi se u
životu naučili činiti dobro - objasnila je s.
Jelena.

Rad s obiteljima

Dodaje kako se raduje dobrim početcima
zajednice Poslanici milosrđa koja okuplja
obitelji. Nada se da će to početno odušev-
ljenje postati i trajno te da će oni koji su se
uključili ustrajati, ali i da će im se pridružiti
novi članovi. - U tim našim druženjima uo-
čila sam da je najveći problem s kojim se
obitelji susreću odgoj djece te njihov osjećaj
da nemaju dovoljne podrške. S druge strane,
vidim da su spremni međusobno jedni
drugima pomagati što me raduje - poručila
je s. Jelena.

U novljanskom samostanu je i 73-godiš-
nja s. Pacis Peras koja je dugi niz godina ra-
dila sa starijima, a sada je zadužena za vr-
tarenje te ostale kućne poslove po potrebi.
- Mijenjam dužnosti po potrebi i molim za
različite nakane; za svijet i zvanja, za spa-
šavanje svih duša - kaže s. Pacis koja je pri-
je 50 godina bila u samostanu u Jasenovcu
kada su dobili ponudu da dođu u Novsku.

Nakon 30 godina rada po župama; od
Uskoplja u Bosni i Hercegovini do Italije i
Pule, a nakon Šestina, u Novsku je stigla i
75-godišnja s. Česlava Čorić koja je zaduže-
na za kuhanje. Bogato duhovno iskustvo

njihove utemeljiteljice iz kojeg crpi snagu
za svoje poslanje, kako kaže, doživjelo je
svoj vrhunac njezinim proglašenje blaže-
nim. - Tada sam došla iz Italije i bila sam
na misi njezina proglašenja blaženim. Bilo
je to nešto posebno i veličanstveno - poru-
čuje s. Česlava.

Upravo to duhovno bogatstvo s jedne
strane te pomaganje bl. Marije Propetog
Isusa Petković najsiromašnijima, potaknu-
lo je 21-godišnju Kristinu Injić iz Ivanić
Grada da se pridruži Kćerima milosrđa.
Veliku ulogu u toj odluci imala je i nazoč-
nost sestara u njeznoj župi.

Blažena Marija Propetog Isusa Petković

Redovnica Marija rođena je u Bla-
tu na Korčuli 10. prosinca 1892.,
a umrla je u Rimu 9. srpnja 1966.
godine. U ranim godinama života po-
ložila je zavjet vječne čistoće. U rod-
nom mjestu Blato vodila je tri vjerska
društva te djecu poučavala vjeronauku
i glavnim predmetima u školi. Na poti-
caj biskupa Josipa Marčelića, na blag-
dan sv. Franje 4. listopada 1920., ute-
meljila je Družbu Kćeri milosrđa, treći
samostanski red sv. Franje.

Svrha Družbe bila je širenje spo-
znaje božanske ljubavi i milosrđa. Do-
bila je ime Marija Propetog Isusa te je
obnašala funkciju vrhovne poglavarice
Družbe. Redovnice su preko Družbe
uzdržavale do tristo djece te pomagale
siromašnima i udovicama. Skrb za dje-
cu u Dječjem domu Kolevka u Subotici
preuzela je 1923. godine nakon čega je
otvorila brojna prihvatilišta za djecu u
Slavoniji, Vojvodini, Makedoniji i Srbiji.

Družba je s djelovanjem nastavila i
u Argentini gdje su se redovnice posve-
tile radu s djecom u vrtićima i školama
te s bolesnom djecom. Nakon smrti po-
kopana je na rimskom groblju, a tri go-
dine nakon toga njezini su ostatci pre-
neseni u kućnu kapelu te naposljetku
u rodno Blato.

Sveti zbor za proglašenje svetih
2002. godine donio je Odluku o heroj-
skim krepostima službenice Božje te
Odluku o priznatim čudima spašava-
nja dvadeset mornara u utrobi potop-
ljene peruanske ratne podmornice
Pacocha. Papa Ivan Pavao II. tijekom
trećeg pohoda Hrvatskoj proglasio ju je
blaženom u Dubrovniku 6. lipnja 2003.

ODRŽAN XVII. KRIŽNI PUT MLADIH POŽEŠKE BISKUPIJE

Križ je neuništivi znak nade u svijet

Piše: Mario Večerić • Snimio: M. Voronjecki

Dana 14. i 15. ožujka održan je XVII. križni put mladih Požeške biskupije u Godini sv. Terezije Avilske pod geslom „Samo je Bog dostatan“, a u organizaciji Katehetskog ureda i Povjerenstva za pastoral mladih na čelu s Ivanom Certićem. Sudjelovalo je oko 1300 mladih iz različitih župa Požeške biskupije.

Križni put krenuo je iz Davora prema Starom Petrovom Selu, cilju hoda prvoga dana gdje su mladi imali prigodni duhovni program, okrjepu i noćenje. Idućega dana, u nedjelju 15. ožujka, nastavili su put prema Požegi. Sudionici križnog puta o zalazu sunca stigli su u Požegu te su dostojanstveno unijeli u grad i Katedralu križ mladih oko kojega se okupljaju od 2007. godine, odnosno od 10. obljetnice uspostave Požeške biskupije. Završno euharistijsko slavlje predvodio je u Katedrali biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima i đakonima koji su zajedno s mladima sudjelovali na križnom putu. Pozdravljajući mlade, biskup se zanimao jesu li izdržali napore puta te dodao kako je i sam ponešto prehladen i ima temperaturu, ali da se nakon razmišljanja o njihovoj žrtvi nije dvoumio treba li predvoditi večerašnje slavlje i biti s njima. Zahvalio im je za odluku da sudjelovanjem na križnome putu posvjedoče svoju pripadnost Isusu Kristu te ih potaknuo da zamole sv. Tereziju Avilsku za pomoć kako bi i oni poput nje povjerali Isusu Kristu svoje živote da ih učini hrabrim svjedocima vjere u današnjem svijetu.

Bogu posvećeno vrijeme

Homiliju je biskup započeo dijaloški pitajući mlade je li im bilo lijepo na križnom putu na što su svi pozitivno odgovorili. Biskup ih je potaknuo da razmisle što je zapravo bilo lijepo. Upozorio ih je kako su međusobno na putu dijelili mladenačku radost i blizinu, a još više bili otvoreni Božjoj blizini koja je u njihovim srcima ostvarila iskustvo lijepoga. Rekao je kako im je bilo lijepo jer su odlučili Bogu posvetiti svoje vrijeme i dodao da ono što odvojimo za Boga, najviše koristi nama. Potom je biskup podsjetio mlade da je sasvim razumljivo što razmišljaju kako će oblikovati svoju sadašnjost i budućnost, no upozorio ih je kako pritom trebaju imati na pameti da se oni nisu pojavili na svijetu kao slučaj, nego ih je u život pozvao Bog koji s njima ima svoj naum te da u razmišljanju o svojoj sadašnjosti i budućnosti trebaju trajno propitivati što je taj naum i nastojati se po njemu ravnati jer će to biti za njih najbolje. Dodao je još da ne zaborave kako ih je osmislila ljubav i da je samo u toj Božjoj ljubavi njihov smisao.

Biskup se potom osvrnuo na križni put i rekao mladima: „Nakon dva dana provede-

Karitativni malonogometni turnir Katoličke gimnazije

Plemenitost i dobrota za djevojčice Karin i Nadju

Pod geslom *Nisi sam Caritas* Požeške biskupije i Katolička gimnazija u Požegi organizirali su 7. ožujka 4. karitativni malonogometni turnir u športskoj dvorani Osnovne škole Ivana Gorana Kovačića u Velikoj. Na turniru su prikupljeni novčani prilozi za pomoć djevojčicama Nadji i Karin Bertolan iz Požege koje boluju od cerebralne paralize te su im neophodno potrebna ortopedska pomagala i novčana potpora

za odlazak na daljnje liječenje u Njemačku. Ođigrano je ukupno 26 utakmica nogometaša rođenih 2004. godine i mladih iz Požeško-slavonske, Brodsko-posavske, Vukovarsko-srijemske i Osječko-Baranjske županije. Pobjedila je nogometna ekipa „Cibalijske“ iz Vinkovaca. Na svršetku turnira sudjelovale su i djevojčice Nadja i Karin sa svojim roditeljima te požeški biskup Antun Škvorčević u pratnji ravnatelja Caritasa Požeške biskupije Gorana Lukića.

Biskup je vinkovačkoj ekipi uručio pobjednički pehar i čestitao na pobjedi kao i prisutnim momčadima koje su osvojile drugo i treće mjesto. Zahvalio je ravnatelju Katoličke Gimnazije Robertu Mokrom, napose profesoru fizičke kulture u istoj Školi Mariju Ragužu koji su po četvrti puta organizirali humanitarni malonogometni korizmeni turnir. Zahvalu je izrekao i mladim sportašima te zajedno sa svima nazočnima uputio poseban pozdrav ohrab-

renja Nadji i Karin Bertolan i njihovim roditeljima. Biskup je kazao djevojčicama kako su im mladi nogometaši na plemenit način posvjedočili da nisu same i kako ih to zajedno s njihovim roditeljima treba ohrabriti u njihovoj borbi za poboljšanje zdravstvenog stanja. Dodao je nogometašima da su se oni u iskazivanju svoje dobrote na svoj način združili s onom ljubavlju koju je prema svima nama očitovao Isus Krist kad je postao čovjekom, preuzeo na sebe našu slabost, prolaznost i smrt da bi je pobijedio, te nam on svjedoči da nismo sami niti u najtežim situacijama svoga života. Pozvao je sve nazočne, napose obitelj Bertolan da u toj svijesti uz Božju pomoć nastoje svjedočiti dobrotu onima koji bez nje ne mogu opstati. Biskup je kazao da će Caritas prikupljeni novac na turniru doznačiti obitelji Bertolan kao pomoć za putovanje u Njemačku a da će im iz svojih sredstava nabaviti potrebna ortopedska pomagala.

na zajedno u hodu za križem, pokori, molitvi i žrtvi stigli ste u požešku Katedralu. O 500. obljetnici svoga rođenja dočekala vas je sv. Terezija Avilska riječima *Samo je Bog dostatan* koje su bile geslo ovogodišnjega vašega križnog puta. Želio bih vas sve pojedinačno i skupno po župama još jedanput od srca pozdraviti i izraziti vam svoju blizinu te očitovati radost što ste se u velikom broju pridružili tako značajnom događaju. Krenuli ste jučer iz Davora, moje rodne župe, i povezali put s Katedralom u kojoj vršim svoje biskupsko služenje. Vjerujem da ste i za mene prikazali koju molitvu i žrtvu te vam bratski zahvaljujem na toj pažnji. Dok ste u naporu puta podnosili žrtvu i isprobavali svoje fizičke sposobnosti, ujedno ste provjeravali svoje srce i Božji govor upisan u njemu te, svjesni onoga što Bog može unijeti u dubinu vašeg mladenačkog bića, sa sv. Terezijom ponavljali: *Samo je Bog dostatan!* Uistinu, našem srcu samo je Bog dostatan! Ne zaboravite to ni u jednom trenutku svoga života.“

Vjerujte u Božju ljubav

Upoznao je potom mlade s dolaskom relikvije štapa sv. Terezije koja sljedećega utorka stiže u požešku Katedralu na Putu svjetla

koji je krenuo iz Alba de Tormesa u Španjolskoj gdje se nalazi svetičin grob i koji želi posvjedočiti kako je avilska svetica u Isusovu križu i ljubavi, koju je Bog za nas posvjedočio, pronašla svjetlo i smisao svoga života. Dodao je: „Vi ste, mladi, na svoj način danas prethodnica toga događaja jer ste u hodu za križem razmišljali o svojim mladenačkim čežnjama, o patnji, zlu, neuspjesima, promašajima i siromaštvu te otkrili kako je Božja ljubav s križa u takvom našem svijetu razlog neuništive nade jer ona jedina pobjeđuje i donosi smisao. Vjerujete toj ljubavi, otvorite joj svoje mladenačko srce da vas ispunji svojim svjetlom i snagom te se ne bojte života niti poteškoća koje on sa sobom nosi. Pridružite nam se u cjelonoćnom bdijenju od 20.00 sati u utorku 17. ožujka do 8.00 sati ujutro u srijedu 18. ožujka te se tako povežimo sa svima onima koji su se oko Terezijin štapa ohrabivali na Putu svjetla. Među njima je i papa Franjo koji je prošle srijede, 11. ožujka, s poštovanjem primio Terezijin štapa, dao Putu svjetla punu potporu i utisnuo u njega i svoju očinsku blizinu i ljubav.“

Biskup je zahvalio svim svećenicima na čelu s povjerenikom za pastoral mladih Ivanom Certićem koji su bili s mladima na

putu, a jednako tako i đakonima, njima sedmorici koji se pripremaju u lipnju ove godine primiti sveti svećenički red i služiti Božjem daru ljubavi u životima ljudi. Završavajući homiliju pripomenuo je mladima kako Isus traži i među njima svoje najbliže suradnike da mu služe kao svećenici ili redovnici. Potaknuo ih je da mole kako bi neki od njih sebe prepoznali u tom Isusovu pozivu.

Nakon popričesne molitve mladi su, predvođeni biskupom, izmolili molitvu sv. Tereziji Avilske i XVII. križnoga puta *Samo je Bog dostatan*. Biskup je potom povjerio mladima kako je primijetio da se oni i Bog razumiju te izrazio svoju radost zbog toga kao i uvjerenje da će zbog toga opredjeljenja u životu biti sretni. Zazvao je na sve Božji blagoslov.

Najbolji na vjeronaučnoj olimpijadi

Pobijedili klasičari iz Virovitice i osnovnoškolci iz Nove Gradiške

Organizaciji Katehetskog ureda Požeške biskupije te Agencije za odgoj i obrazovanje 19. veljače je u Požegi održano biskupijsko/međužupanijsko natjecanje iz vjeronauka za osnovne i srednje škole. Tema ovogodišnjeg natjecanja je „Drugi vatikanski sabor“. Natjecanje se odvijalo u OŠ J. Kempfa, Ekonom-

skoj školi i požeškoj Gimnaziji.

Na temelju postignutih rezultata na županijskim natjecanjima na biskupijsko/međužupanijsko natjecanje se plasiralo deset osnovnih škola naše biskupije. Najbolja je bila ekipa iz OŠ „Mato Lovrak“ iz Nove Gradiške s mentoricom Andrijanom Petrović, a po kriteriju iz-

vrsnosti na državno natjecanje je pozvana i drugoplasirana ekipa iz OŠ Zdenka Turkovića iz Kutjeva s mentorom Miloradom Bandalom. To je ujedno i prvi puta da će na državnom natjecanju Požešku biskupiju predstavljati dvije ekipe iz osnovnih škola. Među srednjoškolicima najbolja je bila ekipa Katoličke klasične gimnazije u Virovitici s mentorom fra Klaudijom Milohanovićem. Oni će zajedno s dvjema ekipama iz osnovnih škola predstavljati našu biskupiju na državnoj vjeronaučnoj olimpijadi koja će se održati od 8. do 10. travnja na Krku. Pobjednike je nakon natjecanja primio biskup Antun Škvorčević.

Križ ispred crkve

Djeca i mladi iz Župe svete Marije Magdalene u Štivicima, koje mještani od milja zovu „Djeca i mladi iz Magdale“, okupljeni oko vjeroučiteljice Marine Dedoević nastavili su aktivno raditi i u korizmama. Svojim župljanima u Štivicima, ali i u filijali Komarnica, pripremili su prodajnu izložbu pa su vjernici mogli izabrati niz prigodnih i ukrasnih predmeta za Uskrs te kolače, rezance, mlince, domaće sokove i sl.

Prikupljenim sredstvima ovog proljeća mladi žele urediti križ ispred župne crkve podignut 1905. godine te kupiti pribor i materijal za svoje daljnje aktivnosti. (V. M.)

Korizmene tribine četvrtkom u Požegi

Žene su sačuvale ponos i identitet hrvatskog naroda

U Požegi su 19. veljače započele već tradicionalne korizmene tribine četvrtkom. U Dvorani sv. Terezije Avilske nastupila je prof. Nevenka Nekić s izlaganjem „Žene nositeljice društvene obnove i napretka“. U uvodnoj riječi biskup Antun Škvorčević podsjetio je da živimo u vremenu površnog gledanja i slušanja, da smo uključeni u javni život označen medijskim senzacionalističkim nadmetanjem koji slabi osjećaj za dubinu stvarnosti te koji se bavi površnim pitanjima, svodi čovjeka na jednodimenzionalnost i ne traga za smislom. Spomenuo je kako ove korizme želimo u sv. Tereziji, ženi koja je živjela prije pola tisućljeća, prepoznati izazov posebne osjetljivosti duha kojom je vidjela i čula one snažne dimenzije ljudskog postojanja

što ih je iskusila svojom posvemašnjom uronjenošću u Boga. Istaknuo je da Hrvatskoj danas trebaju napose ljudi koji, poput sv. Terezije, svakodnevno ozbiljno druguju s Bogom, postaju bića osjetljiva duha te vide i čuju dubinu i smisao kojem pripada čovjek. Izrazio je radost što može pozdraviti jednu od hrvatskih dama plemenita duha, spisateljicu prof. Nevenku Nekić koja nam je svojim djelima već pomogla da bolje vidimo i čujemo, opisujući vrsnim perom i naše mučeničke velikane, od zagrebačkog nadbiskupa Štepanca do tovarničkog župnika Burika.

Prof. Nekić prisutnima je predstavila dvanaest žena za koje smatra da su svojim životima, hrabrošću i zauzetošću obogatile hrvatsku povijest i sačuvale ponos i identitet hrvatskome narodu. Najprije je progovorila o Čiki i Vekenegi koje su, kao koludrice benediktinskog samostana u Zadru, namrle bogatu pisanu baštinu i blago Zadra. Zatim je ukazala na veličinu Katarine Kosače, bosanske kraljice iz 15. st., žene vjernice pune hrabrosti, odvažnosti i ljubavi za svoju domovinu i obitelj. Približila je i lik Beatrice Frankopanke, hrvatske banice i žene Ivaniša Korvina, nasljednika

hrvatsko-ugarskoga kraljevskog prijestolja. Progovorila je o Cvijeti Zuzorićevoj, dubrovačkoj renesansnoj gospođi te o Mili Gojsalić iz Poljica odakle potječe i poznati Poljički statut - pravna norma koja je na poseban način štitila ženski svijet. Opisala je Katarinu Zrinski u njezinu ozaljskom sje-dištu u 17. st., ženu Petra Zrinskog te njezinu kćerku Jelenu Zrinsku kao jedinu ženu koja zaslužuje naziv hrvatske Ivane Orleanske jer je trideset i četiri godine vodila rat protiv Habsburgovaca. Predstavila je i Anicu Bošković, sestru Ruđera Boškovića, koja je svojim stihovima uzvisila Dubrovnik te lik Dive Grabovčeve, simbola zaštite od nasilja čije tijelo čuva grob okićen cvijećem otkriven nedavno na planini Keđari. Upoznala je nazočne s književnicom Dragojlom Jarnović iz 19. st. te Ivanom Brlić Mažuranić, hrvatskom spisateljicom koja je bila predložena za Nobelovu nagradu. Među zadnjim dvjema poznatim ženama našle su se Slava Raškaj, slikarica iz Ozlja te Dora Pejačević, jedina hrvatska vrsna kompozitorica koja je doživjela europsku slavu.

Važnost potpore i blizine obitelji

Bernardica Juretić, voditeljica Zajednice „Susret“, bila je 26. veljače gošća druge korizmene tribine u organizaciji Požeške biskupije. Iz svoga višegodišnjeg iskustva u radu s ovisnicima, u kojem se susretala s različitim teškim životnim situacijama i ranjenostima pojedinaca, gospođa Juretić progovorila je o aktualnim problemima ovisnosti. Prikazala je ponajprije ovisnosti o prirodnim i sintetičkim drogama, a potom i suvremene oblike ovisnosti poput ovisnosti o internetu i sličnom. Njezino izlaganje bilo je usmjereno na prevenciju, odnosno na pomoć koju roditelji trebaju pružiti svojoj djeci i korake koje trebaju poduzimati u odgoju ne dopuštajući da djeca ostanu sama u kriznim godinama svojega života. Istaknula je koliko je važno ograničiti djeci pristup in-

ternetu kako bi spriječili da drugi neizravno odgajaju njihovu djecu i izgrađuju njihove stavove. Također je naglasila da je ponekad vrlo teško prepoznati ovisnost, ali da je osnovna karakteristika ovisnosti promjena ponašanja koja nije u skladu s temperamentom pojedinca. Nakon njezina izlaganja, svoje životno svjedočanstvo iznio je i je gospodin Dušan, Požežanin koji je i sam bio teški ovisnik o heroinu. Prisutnima je prikazao svoju životnu priču od ulaska u pakao droge pa sve do dolaska u Zajednicu „Susret“ u Ivanovcu koja mu je pomogla da se odupre ovisnosti i nauči ponovno živjeti. Posvjedočio je kako tijekom godina borbe s drogom nije patio samo on, nego i njemu najbliže osobe; njegova obitelj, supruga i djeca te se i sam čudi kako su uspjeli ostati uz njega. U tom smislu utvrdio je da je napose u fazi odvikavanja od velike važnosti blizina obitelji i potpora kako ovisnik ne bi izgubio povjerenje u samoga sebe. Veoma emotivno svjedočanstvo okupljeni su nekoliko puta prekidali pljeskom podrške i ohrabrenja.

Etičnost je vezana uz samopoštovanje

U Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi, 5. ožujka održana je treća korizmena tribina na kojoj je nastupio prof. dr. Darnijel Labaš s temom „Sloboda izražavanja i etika nakon Charlie Hebdoa“. Prisutne je na početku pozdravio Ivica Žuljević, voditelj Odgojno-obrazovnog centra Požeške biskupije. Potom je predstavio prof. Labaša, jednog od vodećih hrvatskih komunikologa koji svojim radom u različitim medijskim sastavnicama promiče novinarsku etiku utemeljenu na istinitosti i moralnosti. Poželio je da i ova korizmena tribina bude izgradnja i poticaj za zauzimanje ispravnih stavova prema medijskim strujanjima.

U svome izlaganju prof. Labaš osvrnuo se na pitanje slobode rekavši kako je ona preduvjet komunikacije i etike te utvrdio da su mediji odlučujući čimbenik informacije, ali i formacije suvremenog čovjeka koji, kao subjekt komunikacije, ima urođeni osjećaj za moralnost. Naglasio je da se danas novinarstvo svelo na puko funkcioniranje kojem nije potrebno etičko usmjerenje te u kojem se gubi razlikovanje dobrog i lošega što rađa relativizmom i skepticizmom pa takvo ponašanje utječe na obavljanje profesije i profesionalnu etiku. Utvrdio je kako je jedino kroz čovjeka moguće primijeniti vrijednosti koje mogu obogatiti svakodnevni život i zaključio da je etičko ponašanje vezano uz samopoštovanje. Progovorio je i o različitim novinarskim uradcima u našoj domovini iznoseći konkretne podatke o najčitanijim novinama i člancima. Osvrnuo se na načine privlačenja kupaca pojedinih dnevnih listova kao i na određene internetske portale te njihov utjecaj u stvaranju javnog mnijenja.

Ostati čiste savjesti pa čak i po cijenu smrti

U slijedu korizmenih tribina četvrtkom, 12. ožujka održano je predavanje na temu „Priziv savjesti i hrvatsko društvo“, a govorio je dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. Tonči Matulić. Prije samog početka, prisutne

je pozdravio katedralni župnik Ivica Žuljević, a zatim je prof. Ivan Bedeničić predstavio predavača.

Prof. dr. Matulić iscrpnim je izlaganjem, koje se prvenstveno temeljilo na pravnoj osnovi i temelju priziva savjesti u Hrvatskoj, prisutnima pokušao ukazati na stvarnu nemogućnost potkapanja nečeg toliko jasnog i utemeljenog kao što je pitanje priziva savjesti. Potom je, idući linijom naravnog zakona koji je utkan u čovjeka kao Božji zakon ili „glas savjesti“, analizirajući biblijske primjere Staroga i Novoga zavjeta, pojasnio kako se i Sveto pismo, odnosno osobe o kojima ono govori, pozivaju na priziv savjesti. Ukazao je i na grčke filozofe čije je stavove za temelj svog filozofskog razmišljanja preuzela i europska kultura, problematizirajući pitanje Antigone koja se usprotivila zakonu kralja Kreonta i po savjesti pokopala svojega mrtvog brata te pitanje Sokrata i njego-

vih tužitelja. Kako bi, s obzirom na današnje stanje i aktualnu situaciju poznatu u najsvježijem primjeru kninske primalje Jage Stojak koja je odbila izvršiti namjerni pobačaj, prisutne ohrabrio u zauzimanju za pravo na priziv savjesti kao jedno od temeljnih ljudskih prava, prof. Matulić iznio je i primjer trojice katoličkih mučenika, sada proglašanih blaženika i svetaca, koji se nisu htjeli odreći glasa savjesti odbijajući činiti vidljivo zlo te su takvo svjedočanstvo platili mučeničkom smrću; sv. Thomasa Morea, sv. Franza Jägerstättera i bl. Alojzija Stepinca. Prof. Matulić, citirajući riječi bl. Alojzija na montiranom sudskom procesu „Moja je savjest čista!“, prisutnima je posvijestio kolika je važnost spomenutim svetcima bila ne ići protiv glasa svoje savjesti, protiv Boga i ostati čiste savjesti pa čak i po cijenu tjelesne smrti, a bojeći se jedino moralne smrti.

O religiji i civilnom društvu

Na temu „Religija i civilno društvo“ u Dvorani sv. Terezije Avilske održana je 19. ožujka peta korizmena tribina. Govorio je dr. Božo Skoko, pročelnik Odsjeka za novinarstvo i odnose s javnošću na Fakultetu političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu. Nakon što je predstavljen, prof. Skoko održao je zanimljivo predavanje kojim je nastojao pojasniti povezanost države i Crkve po doprinosu koji Crkva daje na kulturnom, socijalnom i odgojnom području. Postavljajući pomalo intrigantno pitanje smeta li religija znanosti, odnosno onemogućuje li njezinu autonomnost, Skoko je naveo zanimljiv podatak kako se na Rektorskom lancu zagrebačkog Sveučili-

šta, kojega je 1969. izradio kipar Kosta Angeli Radovani po narudžbi jugoslavenskog vođe Josipa Broza Tita, nalaze medaljoni s likovima pomno odabranih osamnaest hrvatskih velikana, od kojih su čak petorica bili katolički svećenici. „Teško je vjerovati da je netko u to doba htio pogodovati Crkvi i promovirati njezine službenike, međutim, očito je da se njihove zasluge u hrvatskom društvu i znanosti nisu mogle izbjeći“, utvrdio je Skoko te naveo njihova imena: đakovački ili bosanski i srijemski biskup Josip Juraj Strossmayer koji je utemeljio zagrebačko Sveučilište i niz drugih značajnih nacionalnih institucija; kanonik i povjesničar Franjo Rački koji je zajedno sa Strossmayerom utemeljio i Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti (tada JAZU) te bio njezin prvi predsjednik; veliki hrvatski znanstvenik i isusovac Ruder Bošković; don Frane Bulić, jedan od najpoznatijih hrvatskih arheologa te Marko Antun de Dominis, senjski biskup i kasnije splitski nadbiskup, filozof, matematičar i fizičar, poznat po sukobu s papom i protestantskom djelovanju u Engleskoj te prvi Hrvat kojem je na Cambridgeu dodijeljen doktorat. Spomenuti podatci svjedoče kako Crkva nije bila i neće biti protiv znanosti, nego će naprotiv koristiti znanost kako bi bila bliža čovjeku i ostvarivala svoje poslanje koje joj je od Isusa Krista povjereno. (R. K.)

Ljudsko dostojanstvo pred izazovom

Prof. dr. Ivica Raguž, dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu, temom „Ljudsko dostojanstvo pred izazovom prava i sloboda suvremenog civilnog društva“ zatvorio je 26. ožujka ovogodišnje korizmene tribine četvrtkom. Predavač je svoje izlaganje iznio u nekoliko točaka rekavši kako će se osvrnuti na shvaćanje slobode u modernom društvu te ističući kako je sloboda danas uvelike ugrožena mnogim utjecajima, a ponajprije krivim shvaćanjem. Osvrnuo se na vrste slobode, a naglasak je stavio na kršćansko shvaćanje slobode u kojem se očituje istinsko čovjekovo dostojanstvo. U uvodnom dijelu predavač je slušatelje upoznao s činjenicom kako do pojave kršćanstva u antičkim religijama, a osobito u grčkoj i drugim religijskim kulturama, pojam slobode nije postojao kao zasebna cjelina jer u antičkim religijama ne postoji ideja Boga kao slobodnoga bića te se to ujedno projicira i na čovjeka. Istaknuo je kako u tom pitanju kršćanstvo donosi svojevrsnu radikalnost jer se Bog objavljuje kao slobodno biće i postaje čovjekom. Naglasio je da je to židovsko-kršćansko ozračje nastanka govora o slobodi uvelike obilježilo zapadnu europsku civilizaciju te svu tematiku, u kojoj suvremeni svijet progovara o slobodi, crpimo iz tog miljea. Spomenuo je kako se u 19. i 20. stoljeću događa svojevrsan rasap slobode jer se sloboda modernoga čovjeka stavlja u pitanje, nije utemeljena u Bogu i religiji te na koncu prelazi u totalitarizam čemu smo i sami svjedoci. Osvrnuvši se na moderna pitanja o slobodi, predavač je rekao kako živimo u svojevrsnom totalitarizmu u kojem je sve dopušteno; čovjekov govor je slušajući, tj. čovjek projicira ono što je čuo i upoznao preko medija i drugih životnih sastavnica te se rada masovnost u kojoj svi isto misle i bivaju pasivni. Istaknuo je kako je istinski moćan čovjek onaj koji stvara slobodnije ljude oko sebe; čija moć ne ovisi o drugim ljudima koji su mu podložni, nego prihvaćajući njihove inicijative i ne želeći ih staviti u svoje okvire, stvara slobodna bića. Zaključio je da se istinska sloboda ostvaruje kroz molitvu, liturgiju, duhovno štivo te, u konačnici, u odnosu s Bogom. (I. P.)

POHOD PROGNAČIČKOM NASELJU KOVAČEVAC

Duh ljubavi s križa oživljava našu pustinju

Piše i snimila: Višnja Mikić

Prigodom nadolazećih uskrsnih blagdana biskup Antun Škvorčević 17. ožujka pohodio je prognaničko naselje Kovačevac kod Nove Gradiške i sa stanovnicima slavio svetu misu. U koncelebraciji su bili ravnatelj Caritasa Požeške biskupije Goran Lukić, župnik Župe Bezgrješnog začeca BDM iz Nove Gradiške Perica Matanović te đakon Marko Čubelić.

Biskup je toplo pozdravio već poznata lica i potaknuo ih da se u Godini sv. Terezije Avilske priključe svima onima koji se u Požeškoj biskupiji po njezinu uzoru nastoje duhovno pripravljati za skore vazmene blagdane. U homiliji, na temelju dnevnog čitanja iz Knjige proroka Ezekijela, rekao je kako je znakovito da anđeo vodi proroka do hrama tumačeći mu što će se dogoditi. Iz središta hrama poteći će zdrava voda, proteći će beživotnim pustinjskim predje-

lom i oživjeti ga, a kada dospije do Mrtvoga mora, ozdravit će ga i ono će provrijeti morskim životinjama.

Tako anđeo proroku slikovito govori o mrtvim stanjima u prirodi koja ozdravljaju po kiši i natapanju vodom da bi podsjetio, rekao je biskup, kako čovjek može postati biće bolesnog ili mrtvog stanja i najavio da ga ozdraviti i oživjeti može voda koja izlazi iz hrama, a s kojim se poistovjetio Isus Krist. On je više puta istaknuo da će darovati vodu koja teče u život vječni i koja može oživjeti ono što je u nama na smrt obljelo. Evangelist Ivan, nastavio je biskup, tumači da je iz Isusova boka dok je visio na križu potekla krv i voda te da je predao Duh, snagu ljubavi koja, kad se dotakne naših mrtvih ljudskih stvarnosti, čisti, oživljava i preobražava. Po vodi krštenja Duh ljubavi s križa ostvaruje u nama Isusovu pobjedu

nad smrću, uskrisuje nas na novi život. Biskup je istaknuo kako je korizma vrijeme kada trebamo ispitati koliko svakodnevno sivilo, zloća, sebičnost i druge negativnosti sprječavaju u nama djelovanje Isusove krsne životvorne snage. Pozvao je nazočne da molitvom, pokorom, dobrim djelima i svetom ispovijedi otvore svoja mrtva stanja Isusu Kristu da bi on, snagom svoga Duha, oživio njihovu pustinju.

Volio bih da svi, poput sv. Terezije Avilske; zaštitnice požeške Katedrale i prve novogradiške crkve izgrađene prije 250 godina, budete žedni onoga života koji može darovati samo Isus Krist, rekao je biskup te poručio nazočnima da ohrabreni njezinim primjerom niti u jednom teškom času života ne postanu beznadni u svijesti da je Isus Krist, Sin Božji, umro za nas kako bismo mi živjeli te da poput nje ponavljaju: "Umirem da ne umrem"; umirem tjelesno da bih živio vječno u svojoj neponovljivoj osobnosti.

Nakon svete mise ravnatelj biskupijskog Caritasa Goran Lukić uručio je stanovnicima naselja novčani dar kao pomoć Požeške biskupije u njihovim potrebama.

Pomoć Dječjem domu Sv. Josipa i bolesnoj Ivani

Devetnica sv. Valentinu i ove je godine u pleterničkoj župi bila prigoda za prikupljanje pomoći štitičenicima Dječjeg doma Sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu. Prijateljstvo i suradnja doma za djecu, kojeg vode sestre karmelićanke, te pleterničkih vjernika traje već sedamnaest godina. - I ovoga puta željeli smo u dane devetnice ne samo moliti, nego i učiniti nešto konkretno te tako pokazati svoju ljubav prema potrebitima. Iako su vremena teška i mnoge obitelji ove godine nisu imale svinjokolje, dvjestotinjak njih odlučilo je donirati barem nešto; suhomesnate proizvode, krumpire, slatkiše i slično. Dobili smo i jaja od gospodina Varešaka i sve ovo, vjerujem, pomoći će djeci koja su, nakon toliko godina prijateljstva naše Župe i Doma, sad već i naša djeca - rekao je župnik Antun Čorković.

Župni Caritas vrijeme devetnice Sv. Valentinu iskoristio je i za prikupljanje pomoći bolesnoj djevojčici Ivani Šajer te njejoj obitelji. U akciju su se uključili i mladi pa je izrađeno preko 800 srca s prigodnim porukama koja su nakon misa prodavana vjernicima. Na taj način prikupljeno je 4 000 kuna, a novac su župnik Čorković i đakon Krunoslav Juraković odnijeli u bolnicu u Zagreb gdje se liječi mala Ivana. (Ve.M)

Caritasove volonterke

Volonterke Caritasu Župe Bezgrješnog začeca BDM iz Nove Gradiške, u nedjelju 22. ožujka, poslije dopodnevni misa prodavale su kolače i prigodne uskrsne ukrase prikupljajući i na taj način, kao i tijekom cijele korizme, novčane priloge namijenjene nabavci blagdanskih paketa za 50 najpotrebitijih župljana. Kolače su pekle obitelji prvopričesnika i krizmanika, ali i druge župljanke. Na Cvjetnicu su prodavale i maslinove grančice za istu namjenu. (V. M.)

Akcije Caritasu u Oriovcu

Nakon nekoliko uspješnih prošlogodišnjih aktivnosti, volonteri Caritasu oriovačke Župe i ovog proljeća vrijedno su radili. Svojim mještanima i župljanima ponudili su radove i slike na svili, slike rađene zlatnim i srebrnim koncem, etno-motive utisnute u glini, ogrlice od recikliranih tkanina, čestitke, krunice i druge predmete. Tako prikupljenim sredstvima žele osigurati paketiće s prehrambenim artiklima za bolesne i obitelji u potrebi u svojoj Župi. (v.m.)

ANKA I ANTUN MAŠEK IZ SULKOVACA NEZAPOSLENI SU, A MORAJU SKRBITI O ČETVERO DJECE

Znam da će biti dobro jer Bog brine o svemu

Piše i snimila: Vesna Milković

Preduskrasni dani za obitelj Anke i Antuna Mašeka iz Sulkovaca ove su godine bili posebni jer, osim što su se kao svi vjernici radovali dolasku najvećeg kršćanskog blagdana, oni su ujedno očekivali i dolazak na svijet novog člana obitelji - sina Emanuela.

Volimo djecu i radujemo se rođenju, osobito zbog toga što sam prije dvije godine izgubila dijete u petom mjesecu trudnoće pa sam se bojala kako će proći ova trudnoća. Drago mi je i što će biti dječak jer imamo tri kćerke iako ne vjerujem dok ne vidim. Kad sam rodila posljednju kćer, liječnik mi je prilikom pregleda tri puta rekao da je sin, a ono na kraju... Ustvari, svejedno nam je što će biti, samo neka je zdravo - neposredno prije poroda ispričala nam je Anka. Sinu se, naravno, raduje i otac Antun iako, priznaju oboje, znaju da će im sada biti još teže živjeti.

Obitelj Mašek nema stalnog osobnog dohotka. Tridesetdevetogodišnja Anka davno je radila kao krojačica u bivšoj tvrtki Fenix, ali samo tri mjeseca. Četrdesetstogodišnji Antun, sa završenih pet razreda osnovne škole, nikada nije bio zaposlen u nekoj tvrtki. Najstarija kći Marija (20), po zanimanju krojačica, ne može naći posao; Josipa (18) školuje se u Daruvaru za kuharicu slastičarku, a najmlađa Magdalena (13) još je osnovnoškolka. - Nekada smo za njih tri dobivali 1500 kuna dječjeg doplatka, a ja sam stalno bio po nadnicama. Više od deset godina išao sam raditi u Kulu, a bio je ovdje u selu jedan čovjek koji je na veliko sadio duhan. Zaradilo se nešto i bilo nam je dosta. Sada je taj čovjek umro, a u selu nema više velikih poljoprivrednika kod kojih bih mogao stalno raditi. Tu i tamo pomognem ako netko nešto zida. Ja želim raditi i, kako naš narod kaže; što oči vide, to ruke naprave, ali kriza je i posla je sve manje. Za odrasle kćeri izgubili smo i dječji doplatka, samo jedna dobiva 280 kuna. Od Centra za socijalnu skrb dobijemo još 389 kuna. Preteško nam je - rekao je Antun.

Bog je ljubav

Mašekovi žive u nevelikoj kući koju je izgradio Antunov otac. Kada se obitelj počela povećavati, Antun je nastojao proširiti stambeni prostor pa je verandu na ulazu u kuću obzidao kamenim blokovima da bi, po

Ankinjoj želji, dobili poseban prostor za kuhinju i blagovaonicu. No zbog nedostatka novca, na tome se stalo tako da su kuhinja i blagovaonica još neožbukane i neobojeane. Anka i Antun nastoje proizvesti barem nešto vlastite hrane na okućnici kako bi što manje morali kupovati. U vrtu tako imaju posađeno povrće i nešto krumpira. Nabavili su kravu, imaju tri svinje, a nadaju se i prašćićima. - Mučimo se ali, evo, prošle sam godine posijao malo kukuruza, a na kraju su ga pojele ptice. No što se može. Ja sam uvijek optimist i kažem: Bože, ako je to tvoja volja, neka bude. Nekako ćemo preživjeti - rekao je Antun. - Kad ujutro ustanem, kažem: Bože, pomози! I znam da će biti dobro jer Bog se brine o svemu i ne isplati se ljutiti i vikati - dodala je Anka.

Bog je, kažu Anka i Antun, u njihovoj obitelji uvijek bio prisutan, a u duhu vjere odgajaju i svoju djecu. Stoga za Anku, kada je ponovo ostala trudna, nije bilo dvojbe treba li roditi ili ne. - Sve tri kćerke rodila sam carskim rezom i sada ću ponovo u bolnicu u Osijek na četvrti carski rez. Prije dvije godine izgubila sam dijete i kada sam sada ponovo ostala trudna, liječnik me pitao želim li pobaciti. Rekla sam odmah: Nikada! Stavljam sve u Božje ruke! - rekla je Anka. Ona i suprug, dodala je, s djecom redovito odlaze na svete mise. Svi su članovi molitvene grupe osnovane prije tri godine u Sulkovcima. Sastaju se petkom navečer i mole krunicu, a u vrijeme korizme krunicu mole svaku večer. - Nekada sam bio veliki grješnik, psovao sam; ne od zloće, nego onako, iz navike. Molio sam Boga da mi pomogne. Sada više ne psujem, ne pijem alkohol i 13 godina ne pušim. Bog je taj koji nam pomaže. Bog je ljubav i znam da će nam uvijek pomoći - rekao je na kraju Antun.

Hvala svima koji su nam pomogli!

O teškoćama obitelji Mašek mediji su već pisali pokušavajući pomoći, a i oni sami tražili su pomoć.

- Kad sam bila u bolnici, pokvarila nam se perilica pa smo zatražili pomoć od Grada Pleternice - kaže Anka. No Antun kaže da su pomogli drugi.

- Požeška Župa sv. Leopolda Mandića prikupila je 1300 kuna i poslala nam. Iskoristili smo taj novac da 'pokrpamo rupe'; dug za struju i druge dugove. Požeška HVIDRA također nam je pomogla, a od Spin Valisa dobili smo komodu i kinderbet za dijete. Bilo je i pojedinaca koji su dali koliko su mogli i mi im se svima od srca zahvaljujemo - rekao je Antun.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Josip Krpeljević

USKRSNUĆE GOSPODINOVO – USKRS

U prvom čitanju slušamo nadahnuti govor u kojem apostol Petar sažima sve što se događalo s Isusom Kristom. Po Petru, navještaj spasenja (grč. *kérygma*) prvi put dopire do pogana. To je »prva evangelizacija« Crkve koja se rađa. U svom misionarskom žaru apostolski prvak uporno naglašava da ono što su apostoli proživjeli s Kristom, s kojim su jeli i pili, nisu tek puke priče, već zbilja; tako stvarna da se može opisati tim dvama svakodnevnim izrazima. Za drugo čitanje možemo birati ulomak Poslanice Korinćanima ili ulomak Poslanice Kološanima. Oba ulomka govore o novosti kršćaninova života u svjetlu Kristova uskrsnuća. U Poslanici Kološanima Pavao objavljuje kozmičke dimenzije Kristova otajstva. Uskrsli Krist je prvorodenac stvorenja i novi Adam, glava tijela koje je Crkva i otkupitelj svijeta. Po krštenju kršćanin postaje živi ud Kristov, koji kao hodočasnik u vječni nebeski grad, mudro

izabire i traži »ono što je gore«, odnosno, ono što je u skladu s uskrsnim, nebeskim životom. U Poslanici Korinćanima apostol Pavao poziva na novi život. Susret s uskrsnim i živim Kristom određuje moralno ponašanje kršćanina, koji slobodan od strogih ili sitničavih normi, živi novim životom, utemeljenim na stvarnosti Kristova uskrsnuća. U Evanđelju slušamo kako učenici prije negoli će se susresti s uskrsnim Gospodinom, proživljavaju bolno iskustvo praznog groba; utvrđuju odsutnost Isusova tijela. Nakon pomnog razgledanja groba shvaćaju što se dogodilo. Od stvarnosti koju vide pred sobom prelaze na onu skriveniju; dolaze do vjere, premda još nejasne. To znači da čovjek nema vjeru kao trajni posjed, već je ona početak zajedničkog hoda s Gospodinom, zajedništvo koje se održava živim i produbljuje, sve do punine života s njime u kraljevstvu svjetla bez kraja i konca. ■

BIJELA NEDJELJA

U Djelima apostolskim opisan je život prve kršćanske zajednice. Prvi su kršćani svojim životom u slozi, dijeljenju materijalnih dobara i postojanosti u vjeri izazivali divljenje društva u kojem su živjeli. Izazivamo li mi, današnji kršćani, svojim životom divljenje svijeta ili njegov prijezir? U svojoj Prvoj poslanici ljubljani učenik i apostol Ivan poručuje da je vjera u Isusa Krista, koji je došao u tijelu, umro i uskrsnuo, temelj kršćanskog zajedništva. U Evanđelju slušamo kako apostol Toma ne vjeruje braći koja mu pripovijedaju da im se uskrsli Gospodin pokazao. Isus mu dopušta da ga dotakne i uvjeri se proglašavajući blaženima one koji vjeruju bez gledanja. Ipak, ne smijemo olako osuditi Tomu jer njegova je nevjera zapravo vjera koja propituje i traži te Gospodin odgovara na nju. Uskrsli se ukazuje jedanaestorici i donosi im mir, taj najizvršnji mesijanski dar koji u sebi sadrži svako dobro, udahnuje u njih Duha Svetoga, počelo novog stvaranja (usp. Post 2, 7) te im dijeli poslanje dajući im udjela u božanskoj moći oslobođenja od grijeha. Toma uosobljuje sumnje i skepticizam koji se može pojaviti u bilo kome od nas. Toma je vidio umiranje svog Učitelja, a sada odbija vjerovati u stvarnost koja nije konkretna i opipljiva kao patnja kojoj je bio svjedokom. Isus pristaje na tvrdoglavi zahtjev učenika jer je nužno da zbor apostola bude jedinstven i čvrst u vjeri kako bi apostoli mogli svijetu navijestiti uskrsnuće. I upravo je Tomi pripisana najuzvišenija i najpotpunija ispovijest vjere: »Gospodin moj i Bog moj«. On Uskrsloga naziva biblijskim imenima Božjim - Jahve i Elohim - a posvojna zamjenica »moj« pokazuje njegovo potpuno prijanjanje ljubavi uz Isusa. ■

TREĆA VAZMENA NEDJELJA

Smrt i uskrsnuće dva su nedjeljiva vida Kristova otajstva. Kršćanski život je život trajnog obraćenja. Svako razdoblje našeg života treba se očitovati kao smrt starim navikama i napredak u novom životu koji je Krist donio svijetu. U novom ulomku iz Djela apostolskih slušamo da je kršćanska zajednica svjedok Kristova trpljenja koje je Bog navijestio po prorocima, ali i njegova slavnog uskrsnuća od mrtvih koje je zalog oprostjenja grijeha. Novi život kršćanske zajednice jest kvasac obraćenja za sve ljude. U svojoj Prvoj poslanici apostol Ivan poručuje da je Isus Krist naš zagovornik kod Oca i pomirnica za naše grijeha. Naš odgovor na njegovu ljubav jest život po mjeri ljubavi. Mijenjati svoj

život znači u životu provoditi što Bog od nas traži. U Evanđelju slušamo kako se Isus ukazuje učenicima koji ga ne prepoznaju odmah i prestrašeni su. On ih umiruje i tumači im Pisma te im navješćuje da će primiti Silu odozgor, to jest Duha Svetoga. Osjećamo li mi danas potrebu da se proslavljeni Krist očituje u našim životima te tako i mi nadvladamo kolebljivost kojom smo često zahvaćeni? »Što više milosti i ljubavi sja u bratskom zajedništvu – po Duhu Svetom, u jednom Tijelu – to se više Krist očituje u svijetu, to više proslavlja Oca, a mi dolazimo sve bliže konačnom dovršenju Božjeg djela po *rekapitulaciji* svega u Kristu (usp. Ef 1, 10)«. Thomas Merton. ■

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

U prvom čitanju slušamo Petrovu propovijed da je Isus zaglavni kamen nove građevine Božjeg spasenja i samo po njemu moguće je spasenje. Izrekao ju je »pun Duha Svetoga« pred židovskim velikim vijećem, nakon što je bio zatvoren zbog toga što je u Isusovo ime ozdravio hromoga. Temeljne tvrdnje njegova govora sve više i sve bolje opisuju lik Mesije. Ozdravljenje hromoga potvrđuje djelotvornost Isusove nazočnosti, trajnost njegova poslanja, a to je spašavati (spasitelj je etimološko značenje riječi »Isus«). On je kamen koji odbaciše graditelji, kamen spoticanja koji proniče nakane srdaca. On je temelj na kome sve počiva. U drugom čitanju u samo dva retka svoje Poslanice apostol Ivan s velikim divljenjem promatra stvarnost koja utemeljuje naše kršćansko postojanje - ljubav koju nam je Bog Otac darovao u izobilju, do te mjere da je na svijet poslao svoga Sina da mi imamo život po njemu. Nje-

govom žrtvom čovjek je ne samo otkupljen od grijeha, nego i uzdignut na veće dostojanstvo. Krštenje, koje je sakramentalno uranjanje u Kristovo vazmeno otajstvo, stvarno mu daje identitet sina Božjega. U Evanđelju slušamo kako Isus sebe naziva Dobrim Pastirom koji brine za svoje ovce, sve do dara vlastitog života za njihovo spasenje. Osobine koje označuju Isusa kao pravog, dobrog pastira pomažu nam da se snađemo u mnoštvu ponuda modernog društva. Isus tvrdi iznad svega da dobri pastir »život svoj polaže za ovce« ne samo riječima, nego i djelima. Kolika naučavanja; koliki nam učitelji mudrosti ili znanosti obećavaju da će nas odvesti daleko do potpunog ostvarenja. No jedino Isus može osloboditi čovjeka od sve težeg i nerazumljivijeg ropstva grijeha iz kojeg potječe svako drugo ropstvo. Krist je jedino pravo spasenje čovjeka; upravimo svoje korake njegovim sigurnim stopama! ■

ŠESTA VAZMENA NEDJELJA

U prvom čitanju slušamo kako Bog želi spasenje svakoga čovjeka. Apostol Petar svjedoči da je Bog nepristran i da mu je mio svatko tko ga štuje i živi pravedno. Stoga dijeli krštenje i poganima. Bog poziva da druge gledamo njihovim očima. Pred Bogom se ljudi dijele samo na one koji prihvaćaju istinu i na one koje je odbijaju. Opisani događaj Kornelijeve obraćenje model je kakva treba biti kršćanska otvorenost Božjem naumu. Duh Božji trostrukim viđenjem nagoni Petra da iziđe iz svoga uskog poimanja i da se otvori sveopćoj ponudi spasenja koju je otkupiteljskom žrtvom Krist stekao za cijelo čovječanstvo, a ne samo za Izrael. I Kornelije također od Boga dobiva viđenje temeljem kojeg šalje po apostola i prima ga u svoju kuću. Tako obojica – Židov i poganin – izlaze iz svoje uskogrudnosti i, pod vodstvom Duha Svetoga, susreću se da dadu život jednoj novoj stvarnosti. U drugom čitanju apostol Ivan svjedoči da je Bog ljubav i izvor svake ljubavi. Samo onaj tko ga ljubi, može ga spoznati, a ljubav prema čovjeku očitovao je davši Sina za spas čovjeka. U Evanđelju Isus nalaže učenicima da, vršeći njegove zapovijedi, ostanu u njegovoj ljubavi i naziva ih prijateljima, a ne slugama. Naša zajednička vjera u Krista i njegova ljubav mora nadvladati svaku podvojenost te nas ujediniti u zajedništvu prijateljstva kako bismo nastavili Kristovo djelo. ■

SEDMA VAZMENA NEDJELJA

Uvijek će postojati napetost u životu kršćanske zajednice. Njezini članovi, kao kvasac novog društva, moraju posvema živjeti životom zalaganja svojih suvremenika za bolje društvo. Prvo čitanje - izbor Matije, novog apostola, namjesto Jude Iškariotskoga. Apostol je ovdje prikazan prvotno kao svjedok Kristova uskrsnuća. To je njegova najbitnija uloga. To je i najbitnija zadaća svakog kršćanina. Apostol Ivan u svojoj Prvoj poslanici Boga definira kao ljubav, a za kršćane kaže da su oni koji su upoznali ljubav. Bog svijetu objavljuje svoju nazočnost i istinitost svoje poruke jedinstvom koje ostvaruje njegov Duh ljubavi u kršćanskoj zajednici. Evadeoski ulomak donosi Isusovu velikosvećeničku molitvu. U toj predivnoj molitvi Isus naznačuje što znači u svijetu, ali drugačije negoli što žive ljudi ovoga svijeta. Kršćani, doduše, žive s drugim ljudima u svijetu; dijele njihove tjeskobe, napore i nade, no ne smiju pritom postati robovi svijeta, već svjedoci istine. To ostvaruju uzajamnom ljubavlju i pomaganjem.. ■

PETA VAZMENA NEDJELJA

Vjera u našem životu ne smije ostati na razini djetinjeg osjećaja niti smije postati puko razumsko prijanjanje uz Boga. Ona traži zauzetost čitavoga našeg bića i ne koleba se ni pred kakvim životnim poteškoćama. Po našoj vjeri Krist nastavlja svoje djelo u svijetu. U prvom čitanju slušamo kako se Pavao, nakon obraćenja, želi cijelim svojim bićem staviti u službu naviještanja Kristova evanđelja i kako se nastoji pridružiti njegovim učenicima. No oni u početku reagiraju nepovjerenjem zbog njegova prijašnjeg života progonitelja kršćana. Unatoč prvotnog nepovjerenja samih kršćana, Pavao odvažno naviješta Isusa Krista. U drugom čitanju apostol Ivan poručuje nam da se ljubav, koju Isus traži od svojih učenika, treba očitovati konkretnim djelima i životom u istini. Prava ljubav vidi se na djelu. Ljubav, koju Krist od nas traži, nije neki puki osjećaj. Ona traži da se bez kolebanja zauzimamo za pravednost i istinu. U Evanđelju slušamo kako Isus govori o sebi kao trsu čije smo loze mi kršćani. Nemoguće nam je ispuniti poslanje koje nam uskrsli Krist povjerava ako u životu ne postupamo prožeti snagom koju nam on svakodnevno nudi svojom riječju i svojim sakramentima. Samo u povezanosti s njim naš život može uroditi dobrim djelima. ■

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Romana Thür • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

U MNOGIM ŽUPAMA BISKUPIJE ODRŽANI VIŠEKILOMETARSKI PJEŠAČKI KRIŽNI PUTEVI

Vjernici uz hod promišljali muku Isusa Krista

Snimili: A. Ciglencečki, V. Milković, Z. Stipčić i www.icv.hr

Župa sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu tradicionalno je organizirala križni put vjernika. U subotu uoči Cvjetnice, nakon jutarnje svete mise u 8 sati, vjernici su krenuli iz župne crkve prema Oštrom vrhu, zatim Vladisovu i Starcima moleći postaje križnoga puta. Preko Krčenika vratili su se nazad do župne crkve.

U novogradiškoj Župi Kraljice Svete Krunice križni je put organiziran na Cvjetnicu u poslijepodnevним satima. Povorka se kretala od kraja župe, s Kratelja do nove župne crkve. I ovogodišnji križni put bio je prigoda za promišljanje vjere u svjetlu Kristova križa.

Vjernici novokapelačke župe pošli su na križni put na Gluhu nedjelju moleći postaje od župne crkve pa do Gospinog polja. Sudjelovalo je oko 150 vjernika, a među njima i ovogodišnji krizmanici.

Župljani Vrbove već niz godina organiziraju na Veliki petak križni put kroz polje. Krenuli su u 9 sati iz župne crkve moleći postaje, a završetak pobožnosti bio je u Blažević Dolu, kod kapele svetog Ilije.

U župi Bebrina također se organizira tradicionalni križni put u kojem sudjeluju posebno mladi, ali i ostali vjernici Bebrine, Stupničkih Kuta, Banovaca i župe Dubočac. Tijekom hoda održava se i sveta misa, a u programu križnog puta, među ostalima, sudjeluje i molitvena zajednica iz Starog Kuta. Molitveni hod ove godine bio je u znaku 500. godišnjice rođenja sv. Terezije Avilske. Pješaci u svim selima dočekivani su i počašćeni. U ovogodišnjoj pobožnosti križnog puta sudjelovalo je oko 200 vjernika. (Vi. M.)

Križni put na Cvjetnicu i u pleterničkoj župi

Ove Cvjetnice, 21. godinu zaredom, vjernici pleterničke župe pošli su na križni put od ruševina stare crkve sv. Nikole do kapelice sv. Petra na Starcu. Mladi, stari, djeca, pa i cijele obitelji; ukupno preko 1500 ljudi, nekoliko kilometara dug put prošli su uz pjesmu i molitvu noseći naizmjenično veliki križ. - Vjerujem da srcem shvaćate da ovo nije izlet, da ovo nije zabava, nego da želimo skrušeno otvorena srca zajedno s našom Marijom, Gospom od Suza, pratiti Isusa na njegovom križnom putu. Razmišljajući o njegovom odricanju u ljubavi do kraja za mene i za tebe, gledajmo sebe i svoje ponašanje, gledajmo svoj život i vjerujem da ćemo razabrati, od postaje do postaje, što nam je činiti. Vjerujem da ćemo razabrati da nam nema sreće ni radosti bez Boga - rekao je vjernicima na početku pobožnosti župnik Antun Čorković. (vm)

Križni put u Pakracu

Hrvatski branitelji te Grad Pakrac i ove su godine organizirali križni put od kapelice u Kusonjama pa ulicama grada sve do spomen-obilježja na rimokatoličkom groblju. Križ su nosili naizmjenično predstavnici braniteljskih udruga, a na svakoj postaji molilo se za određenu nakanu; za stradalnike logora Bučje, za stradale Španovčane u II. svjetskom ratu, za dr. Ivana Šretera itd. - Ovim križnim putem želimo se sjetiti svih stradalnika za slobodu Pakraca, ali i cijele Hrvatske te im tako odati počast. Ujedno se želimo prisjetiti i aktualnih događaja pa smo ove godine molili i za branitelje u Savskoj - rekao je Miroslav Ivančić, predsjednik Udruge hrvatske policije branitelja Pakraca i Lipika. Prvi križni put inicirali su branitelji, a kasnije su im se pridružili Grad Pakrac i ostale udruge koje djeluju na pakračkom području. (vm)

Za križem u Virovitici hodali 11 sati

Bdijenjem u subotu 5. travnja u župnoj crkvi svetog Roka započeo je 1. virovitički križni put pod sloganom "Gospodin moj i Bog moj!", a zajednički su ga organizirale sve tri virovitičke župe. Na put dug 23 kilometara u nedjelju u 7 sati iz dvorišta crkve sv. Roka krenulo je više od 500 vjernika iz Virovitice, ali i iz Zagreba, Našica, Virja i Pleternice. Na putu koji je trajao gotovo 11 sati obišlo se četrnaest postaja. S molitvom i pjesmom prošlo se kroz Viroviticu, Požare, Čemernicu, Rezovac, Rezovačke Krčevine i Milanovac. Pobožnost je završila molitvom i pjesmom u središtu Virovitice kod gradskog sata gdje je bila posljednja 14. postaja. (www.icv.hr)

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom

Krštena Leonarda, osmo dijete jakšičke obitelji Ament

Na treću korizmenu nedjelju 8. ožujka, biskup Antun Škvorčević pohodio je župu Jakšić te u župnoj crkvi predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Leonardu, osmo dijete u obitelji Rudolfa i Ivane Ament. Na početku slavlja, biskupa je pozdravio župnik Josip Pendžić izrazivši radost zbog njegova dolaska u Jakšić. Zahvaljujući na riječima dobrodošlice, biskup je podsjetio kako se nalazimo u korizmenom vremenu u Godini sv. Terezije Avilske koja nam pomaže da učinimo nove duhovne korake u svom životu. Rekao je kako je u tom nastojanju svojevrsno ohrabrenje rođenje osmog djeteta obitelji Ament u kojem se očituje Božja stvoriteljska blizina koja, u suradnji s roditeljima, izgrađuje hrvatsku budućnost.

Biskup je u homiliji upozorio na različite slabosti koje se trenutačno događaju u Hrvatskoj i istaknuo važnost da ove korizme dopustimo Božjoj riječi ući u naše živote kako bi nas učinila duhovno jakim. Spomenuo je da je čovjek biće odnosa prema Bogu i bližnjima te da se gube pojedinci i razara društvo kada ljudi svedu sebe na vlastitu sebičnost. „Po izgrađenom odnosu s Bogom i bližnjima uspostavljamo najbolji odnos prema sebi samima“, utvrdio je biskup. Naglasio je kako nam upravo o tome svjedoči prvo današnje liturgijsko čitanje kad nas poučava o važnosti obdržavanja deset Božjih zapovijedi ili jednostavno deset riječi, kako tvrdi hebrejski izvornik; deset pravila ljudske slobode koja u utjelovljenoj Riječi, odnosno u osobi Isusa Krista, imaju svoje ispunjenje te je on konačno mjerilo našega odnosa prema Bogu i bližnjemu te prema nama samima. Biskup je upitao prisutne na koju su se stranu svrstali upozoravajući ih na opasnost da postanu žrtvama današnjega mentaliteta utemeljenog na individualizmu i sebičnosti. Polazeći od Pavlove tvrdnje da propovijedamo Krista Raspeta i Božju mudrost, biskup je pojasnio kako je Bog, putem Isusove žrtve ljubavi na križu, pobijedio i samu smrt te istaknuo da samo ako krenemo tim istim putem žrtve i ljubavi u braku i obitelji, osobno i društveno pobjeđuje život. Zahvalio je roditeljima Ament što svojim osmim djetetom svjedoče to opredjeljenje u suvreme-

nom svijetu. Pozvao je sve nazočne da, potaknuti primjerom sv. Terezije Avilske, odu s ovog korizmenog slavlja obnovljeni u toj svijesti i učvršćeni u opredjeljenju za život koji ispunja smislom.

Na završetku euharistijskog slavlja prisutni su uputili molitvu sv. Tereziji Avilskoj. Biskup je potom izrekao čestitku obitelji Ament na njihovu osmom u krštenju preporođenom djetetu što su prisutni pozdravili pljeskom. Zahvalio je nazočnim župljanima za sve što u suradnji sa župnikom čine kako bi se njihova župna zajednica izgrađivala u snazi Isusova križa. Zazivajući na sve Božji blagoslov zaželio je da korizma u njima ražari Božju prisutnost. Nakon slavlja u crkvi, biskup se susreo s obitelji Ament u prostoru župnog doma te uručio prigodne darove i novčanu pomoć Požeške biskupije.

Obitelj Šterl krstila svoje sedmo dijete

U predvečerje svetkovine Navještenja Gospodinova 24. ožujka, biskup Antun Škvorčević pohodio je Župu Uznesenja BDM u Novoj Bukovici te u župnoj crkvi predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Mariju Magdalenu, sedmo dijete u obitelji Tomislava i Renate Šterl. Uvodeći u slavlje, biskup je zahvalio župniku Mariju Matijeвиću na riječima dobrodošlice te rekao kako ga susret s vjernicima uvijek raduje, napose kad se on ostvaruje oko oltara na kojem Isus obnavlja svoju žrtvu ljubavi te se u snazi njegova Duha očitujemo kao njegova Crkva. Pozdravio je obitelj Šterl i rekao da je novi ljudski život najveća vrijednost kojoj se treba radovati te zahvalio za ljubav kojom su prihvatili i sedmo dijete, dodavši da će ono, po sakramentu krštenja, biti pridruženo otajstvu Isusove muke, smrti i uskrsnuća koje razmatramo i slavimo ovih dana te tako postati dionikom punine života.

U homiliji je biskup, na temelju naviještenih svetopisamskih čitanja, progovorio o cijeni ljudske izvanjske slobode i dostojanstva podsjetivši na mnoge živote položene u Domovinskom ratu. Ukazao je i na teško stanje ljudske neslobode koja se događa u našim srcima po zarobljenosti sebičnošću, zloćom i smrću te istaknuo da nas je od tog ropstva oslobodio Isus Krist svojim utjelovljenjem, kojeg se spominjemo na svetkovinu Blagovijesti, prihativši našu prolaznost i smrtnost da bi nas od nje oslobodio najvišom cijenom; žrtvom svoje ljubavi na križu. Biskup je izrazio radost što će mala Marija Magdalena po sakramentu svetog krštenja postati dionicom te Isusove slobode i biti uzdignuta u Božju pobjedu nad smrću te pozvao vjernike da se, napose u uskrsnom bdijenju na Veliku subotu, obnove u opredjeljenju za Isusa Krista i dostojanstvu koje im je on darovao.

Nakon popričesne molitve okupljeni su uputili molitvu sv.

Tereziji Avilskoj. Biskup je čestitao roditeljima Šterl što su otvorili vrata svoje obitelji za još jednog novog člana i što je Marija Magdalena u krštenju postala novo stvorenje. Čestitao je i župnoj zajednici što je postala ne samo brojčano veća, nego i duhovno bogatija. Poželio je i da predstojeći Sveti tjedan prožive s najvećom pozornošću vjerničkog srca podsjetivši ih na značenje sutrašnje svetkovine Blagovijesti te Dana obnove čišćenja pamćenja idućega petka. Na kraju je, zahvalivši prisutnim vjernicima i pjevačima na sudjelovanju, na sve zazvao Božji blagoslov.

Već trideset godina pjeva Bogu na slavu

Tekst: Višnja Mikić • Fotografije: Višnja Mikić, foto studio „Z“ N. Gradiška i obiteljski album Oršulića

Bog mu je podario lijepe godine, suprugu Katu, dva sina od kojih jedan ima četvero djece. Darovao mu je i snagu vjere koju je Stjepan zalijevao molitvama i sačuvao u teškim životnim okolnostima i godinama „podobnih“.

Kad je s obitelji 1965. godine doselio iz Rešetara u Novu Gradišku, nije slutio da će, unatoč brojnim obvezama, pjevati u crkvenom zboru. Radio je u Drvnoj industriji „Stjepan Sekulić“, sa suprugom podizao dva sina, posadio vinograd i voćnjak. Posla previše, vremena premalo, ali vjera mu je cijelog života bila na prvom mjestu. Usadio ju je i u sinove Darka i Dražena.

Poseban „odabir“

Stjepan Oršulić rođen je 1926. godine na sam Božić. Nadjenuše mu ime po svetom Stjepanu Prvomučniku. Sa sedamnaest godina otišao je u hrvatsku vojsku – domobrane gdje je završio tečaj za dojavničara (telefonista) u Srijemskoj Mitrovici. Bio je pripadnik Osme lovačke domobranske pukovnije u kojoj ostaje do sredine 1945. g. Tada ga odmah, u novoj državi, zovu u vojsku. Vojni rok služi do kraja 1945., zatim cijelu 1946. i 1947. g. Godinu dana kasnije dobio je posao u tadašnjoj Šumariji Nova Gradiška. Već u srpnju 1951. ponovo mu stiže poziv za vojsku (rezerva), no uspjeli su ga opravdati jer je trebao kolektivnu. Samo mjesec dana kasnije stiže novi poziv i morao je ići. Tri mjeseca radio je teške fizičke poslove u Bosni u Busovači, na izgradnji različitih objekata i skladišta. Tu su uglavnom bili tesari, zidari i sl. Puno kasnije, saznao je da je vršen poseban „odabir“ onih koji su tamo morali ići. Prvih mjesec dana, kaže, toliko je teško radio da ne zna

kako je izdržao. Najteže mu je bilo raditi na blagdan Velike Gospe. Kasnije je bilo malo lakše. Vratio se na posao u Novu Gradišku i ugodno iznenadio što ga je dočekala plaća za protekla tri mjeseca koja nije proveo na radnom mjestu nego u vojsci. U Šumariji ostaje do 1962. g., a od tada do 1989., odnosno do mirovine, Stjepan je radio u „Sekuliću“.

Vjera kao vodilja

Oženio se 1955. godine. Ove godine, ako Bog da zdravlja, trebao bi sa suprugom Katom proslaviti 60 godina zajedničkog i blagoslovljenog života. Budući da su uvijek išli u crkvu, od malena je vodio i svoje sinove. Iako nikada nije bio član partije, čuo je kako su na partijskom sastanku u poduzeću raspravljali o tome kako „njihov radnik Štefo ide na misu i za ruku vodi obadva sina“. Stjepan se nije ljutio. Njegova vjera bila mu je vodilja u teškim, lijepim i manje lijepim danima. Sedamdesetih godina prošlog stoljeća primao je Hrvatski tjednik i redovito ga čitao ne skrivajući se. Išao je i na „informativne razgovore“, ali ljubav prema Bogu i vjera nisu ga napuštale bez obzira na kušnje.

Tijekom svih godina napora i rada, volio je liturgijsku glazbu i crkvene pjesme. Od 1985. godine član je crkvenog zbora novogradiške Župe bezgrješnog začeca BDM.

– Iako sam od malena volio duhovnu glazbu, pjevanjem u crkvenom zboru ta ljubav kao da je još više procvjetala i razvijala se. Posebno volim pjevati hrvatske mise i marijanske pjesme. O voditeljicama zbora, od kad sam ja član, mogu reći samo najbolje. S koliko su dara i strpljivosti s nama nekada radile časne sestre Paula i Anita, danas s. Blanka Podoreški uz gospođu Julijanu Žirović, koliko su toga lijepog utkale u naše glasove i slavljenje Boga glazbom! Ponosan sam na broj svetih misa koje smo uvijek imali! Ako je točna ona da „tko pjeva, dvostruko moli“, onda ću ja u svom životu nanizati molitava - pripovijeda Stjepan.

Sestra Blanka rekla nam je kako je Stjepan plemenit, skroman i savjestan. Ukoliko ne može doći na probu, uvijek javi. Ova časna sestra u Novoj je Gradiški od 1997. godine. Župa ima tri zbora, a s. Blanka vodi dva - „Djecu Bezgrješne“ i Veliki zbor bezgrješnog začeca. Ona je i orguljašica, a Julijana Žirović dirigentica je velikog zbora. Zbor mladih „Nebeski znak“ vodi vjeroučiteljica Patricija Brdar.

Život protkan molitvom i pobožnom pjesmom

Težak Stjepanov život koji je zahtijevao puno poniznosti i strpljenja, a najviše ljubavi za one koji ga nisu razumjeli, uvijek je bio protkan molitvom i pobožnom pjesmom. Iako je u „zlatnom dobu“, Stjepan Oršulić i danas je redovit u probama zbora svake srijede, kao i na velikoj misi svake nedjelje na kojoj ovaj zbor pjeva. Podržavaju ga supruga Kata i sin Darko, a i sin Dražen koji je liječnik i koji je sa suprugom Vesnom, također liječnicom, od Boga primio četvero djece. Svi su redoviti na svetim misama i aktivno sudjeluju u životu svoje župne zajednice.

– Uvijek ću pamtili susrete i nastupe u drugim župama, kao i susrete crkvenih zborova u središtu naše Biskupije, u Požegi o blagdanu svete Cecilije, zaštitnice crkvene glazbe. Sa svojim zborom posjetio sam mnogo župa i gradova u Hrvatskoj, a tri godine pjevali smo i u Bosanskoj Gradiški na Rokovo. U Krapinskim toplicama upoznao sam se i s banjalačkim biskupom Franjom Komaricom - kaže Stjepan.

Stjepan i Kata Oršulić često hodočaste. Tako su bili u Rimu, a Kata je posjetila i Lurd. Rado posjećuju „Dušu duše hrvatske“ u Mariji Bistrici gdje su bili i za vrijeme posjeta pape Ivana Pavla Drugog, utemeljitelja naše Biskupije. Vole poći i u svetište Gospe od Suza u Pleternicu svakoga kolovoza.

Dok nas je ispraćao iz dvorišta, Stjepan je već ogledao mlada stabla, a pogled usmjerio prema nedalekom vinogradu i voćnjaku pa smo ga „pročitali“ – jedva čeka lijepe dane pa da, kao i svakog proljeća, veselo obavlja vinogradarske i voćarske poslove uz potihu pjevušenje zaštitnici svog života i obitelji kao i zaštitnici svoga grada, nebeskoj Majci i najvjernijoj odvjatnici.

